

Giới thiệu Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi

Truyện Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi của tác giả Hoa Noãn thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Trên thế giới này mọi điều đều có thể xảy ra. Một người hòa đồng, dễ thương vẫn có thể yêu một tên tính tình kì quái, mọi người không ai ưa.

Hắn tính tình kì cục, khó gần gũi, không hòa đồng, nói chuyện hay móc lòng người khác, cả ngày chỉ biết khi dễ nhân viên và bệnh nhân. Nếu không phải hắn trả lương cao thì làm sao có ai có thể chịu được tính tình khó ưa mà còn bá đạo của hắn chứ?

Lúc này, chị gái nôn nóng muốn nhảy việc nên muốn cô làm thay. Và rồi mọi chuyện bắt đầu. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Trên thế giới này quả nhiên có thể có một ông chủ ghê gớm như vậy sao ?

Theo như chị gái miêu tả thì hắn tính tình kì cục, khó gần gũi, không hòa đồng, nói chuyện hay móc lòng người khác, cả ngày chỉ biết khi dễ nhân viên và bệnh nhân.

Nếu không phải hắn trả lương cao thì làm sao có ai có thể chịu được tính tình khó ưa mà còn bá đạo của hắn chứ?

Lúc này, chị gái nôn nóng muốn nhảy việc nên muốn cô làm thay.

Nhưng sao cô lại có cảm giác như mình đang bị thiết kế thế này?

Một nam nhân cao lớn khôi ngô tuấn tú, sáng sớm tỉnh mơ quỳ rạp trên mặt đất chà rửa sàn nhà còn không cho người khác bước vào, đây là quái vật phương nào đây?

Vừa gặp mặt đã bắt cô kiểm tra khoang miệng, có làm hay không?

Mà làm người ta ngoài ý muốn nhất là —

Ác ma biến thái mắc bệnh khiết phích (thích sạch sẽ trầm trọng thái quá) lại sợ đồ ngọt?!

Thật sự là ông trời giúp mình!

Cô rốt cuộc tìm được cách thay chị gái báo thù, nhưng không nghĩ đến kế hoạch chinh người bằng đồ ngọt của cô vừa bị bại lộ ở giây trước thì ngay giây tiếp theo phòng ở của cô ... bị thiêu cháy ngay lập tức.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Nha sĩ Viên Cách Tiêu là tên khốn

Editor: shorthair4eye

Vừa mới tốt nghiệp, Tang Ý Ước mang theo ba lô, ngồi xe, đổi xe, lên núi, lạc đường, phong trần mệt mỏi mấy ngày trời để đến thăm người chị gái đi làm xa bên ngoài.

Cô hào hứng phấn khởi chờ đón cảnh núi sông hùng vĩ hữu tình mà chị gái thường hay kể trong điện thoại mỗi khi gọi điện về.

Nhưng việc trên đời lắm nỗi bất ngờ. Lúc cô vừa bước chân vào phòng trọ của chị gái, chưa kịp buông ba lô xuống, móng còn chưa ngồi vững trên ghế đã phải bắt đầu nghe chị gái vẽ mặt u sầu oán giận lên án tên chủ phòng khám nha khoa. Chị ấy nói chưa được hai câu thì nước mắt đã ràn rụa như mưa.

Tang Ý Ước bị bất ngờ trước thái độ của chị mình nên không biết phản ứng ra sao. Sau một lúc lâu cô mới luống cuống tay chân an ủi chị mình, muốn tìm ra nguyên nhân thật sự giữa tiếng nức nở nghẹn ngào mà tức tưởi của chị ấy.

Sau đó cô nàng kinh ngạc phát hiện trên thế giới quả thật tồn tại một ông chủ đáng giận như vậy.

Mà cuộc sống chị gái mình cũng không thoải mái vui vẻ giống như trong điện thoại chị ấy thường nói.

Năm ngoái, sau khi tốt nghiệp đại học năm ngoái, chị gái cô liền một mình đến thị trấn nhỏ ngay lưng chừng núi, dân cư rất thưa thớt này. Nơi này vừa hoang vu vắng vẻ lại cũng không có cái gì gọi là thắng cảnh (cảnh đẹp), cái gì cũng thiếu thốn, không thuận tiện. Tất cả chỉ vì công việc có tiền lương rất cao.

Mỗi lần chị gái gọi điện thoại cho cô đều là lúc lĩnh lương cuối tháng. Lúc ấy, chị gái mới cảm thấy cao hứng phấn chấn mà kể cho cô nghe, nói mọi người trong trấn có bao nhiêu hòa ái dễ gần, không khí rất trong lành, phong cảnh rất hùng vĩ mà cũng rất nên thơ. Chính vì vậy cô vẫn nghĩ chị gái mình sống rất tốt.

Không ngờ rằng cô làm rồi, làm to rồi.

“Hu hu hu ...hức.. hức..c ...”

“Được rồi! Được rồi mà! Chị à, chị đừng khóc nữa.” Tang Ý Ước nhìn chị gái thương tâm khóc nức nở không dừng được, một cổ lửa giận hùng hục lại bùng nổ lần nữa trong lòng. Cô vừa rút khăn giấy đưa chị vừa trấn an: “Cái loại nha sĩ khôn kiếp đó chị cũng đừng để ý đến hần.”

Căn cứ vào lời chị gái miêu tả, vị nha sĩ ở phòng khám kia quả thực chính là một cái không hơn không kém đại ác ma.

Chẳng những tính tình cô quái lạnh khốc, lại còn nói chuyện chanh chua hay móc họng người khác, cả ngày cũng chỉ biết khi dễ nhân viên và bệnh nhân, một chút cũng không có phong phạm người theo ngành y.

Nếu không phải trả lương cao, chỉ sợ trên đời không mấy người có thể chịu được cái tính ngu xuẩn bá đạo của hần.

“Hần căn bản một chút mặt mũi cũng không chừa cho chị. ... Ô... Cũng không thấy có nhiều bệnh nhân như vậy, hần thế nhưng còn... Còn trước mặt mọi người mặt mũi chị là ngu ngốc! Ô... Trên trấn chỉ có bấy nhiêu người, thử hỏi chị sao còn mặt mũi tiếp tục sống ở đây?” Nói xong, nước mắt Tang Huệ Mẫn lại rơi xuống không ngừng.

“Đừng khóc mà!” Tang Ý Ước vỗ về lưng chị gái, cố gắng đưa ra đề nghị. “Nha sĩ chỗ chị xấu tính như vậy, nói chuyện chanh chua như vậy, chị cứ đổi việc khác đi.”

“Nhưng là hần trả tiền lương rất nhiều. ... Ô.” Nếu không phải vì lương cao, ai có thể chịu được cái loại tính tình thối nát này của hần a! Tang Huệ Mẫn khóc nghẹn.

“Nhưng chị chịu khổ như vậy mãi cũng không phải biện pháp!” Loại ngược đãi tinh thần kiểu này, nếu kéo dài không biết có thể báo lên pháp viện, yêu cầu bồi thường không.

“Chị cũng muốn đi, nhưng hề nghĩ đến khi chị đi rồi, tiền sẽ vào tay người khác ... Chị...chị không đành lòng buông tay ... huhu” Cá tính yêu tiền tuyệt đối của Tang Huệ Mẫn là nguyên nhân giúp cô có thể chịu đựng tên nha sĩ biến thái ấy.

“Ai.” Làm chị em hai mươi mấy năm, Tang Ý Ước làm sao có thể không biết điểm ấy, cho nên cũng lâm vào buồn rầu. “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Kỳ thật...” Cặp mắt còn đầm lệ chợt hiện lên một tia giảo hoạt, Tang Huệ Mẫn rất nhanh lại khôi phục ai oán biểu tình mở miệng. “Chị có nghĩ đến một cách.”

“Biện pháp gì?” Do không biết tai vạ đang đến, Tang Ý Ước vội vàng phụ họa.

“Em đi làm thế chị.” Tang Huệ Mẫn nhìn nàng, mở miệng cầu xin.

“Em?!” Tang Ý Ước thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi ghế sofa. “Chị đùa giỡn cái gì vậy? Em không được đâu!”

“Làm ơn đi mà! Chị đang muốn tạm nghỉ việc để đi thử việc mới. Nhưng nhất thời ngoại trừ em, chị tìm không ra ai khác thế mình. Em trước kia không phải từng hỗ trợ phòng khám nha ở nhà người bạn sao? Em nhất định có thể xử lý thuận buồm xuôi gió, hơn nữa chỉ có em thì chị mới có thể yên tâm rời đi.” Tang Huệ Mẫn lôi kéo em gái năn nỉ.

“Tạm nghỉ việc? Chị định đi đâu?” Tang Ý Ước bỗng nhiên có loại cảm giác không ổn, giống như bị hãm hại.

“Công ty của nhà lớp trưởng thời trung học của chị gần đây muốn mở rộng ở Nhật Bản, bởi vì chị biết tiếng Nhật, nên anh ta hy vọng chị có thể đi qua đó hỗ trợ.”

“Nhật Bản?! Sao chị không nói sớm?” Thì ra chị gái không có việc gì kêu cô lại đây chơi, còn mỗi ngày khóc la kêu trời kêu đất là sớm có dự mưu. Tang Ý Ước bừng tỉnh đại ngộ(hiểu rõ).

“Chị vốn cũng đang do dự, nhưng hôm nay hành vi tên nha sĩ đó thật sự quá đáng! Trước mặt bệnh nhân mà mắng chị ngốc nên chị quyết định tạm nghỉ việc.” Ăn định muội muội hảo tính tình, Tang Huệ Mẫn một mặt giải thích cho âm mưu của mình, một mặt đau khổ năn nỉ. “Lớp trưởng nói, anh ấy hy

vọng chị tuần sau có thể tới tổng công ty ở Đài Bắc để cùng những người khác tập huấn một tháng, nhưng nếu chị bỗng dưng chạy lấy người, sẽ không dễ ănnói ở chỗ phòng khám, nên em qua đó thể chị một thời gian được không? Chờ nha sĩ tìm được trợ lý mới, em có thể rời khỏi rồi. Làm ơn đi!”

“Làm gì mà chị phải nói lòng vòng lẩn quẩn như vậy?” Tang Ý Ước sững sốt một lúc lâu sau, mới thở dài. “Ai, chị ngay từ đầu nói thẳng thì tốt rồi.”

Xem bộ dáng chị gái nóng lòng thoát đi cực khổ, Tang Ý Ước mặc dù có cảm giác bị thiết kế, lại vẫn nhìn không được mềm lòng.

Ai kêu cô chỉ có một chị gái.

Huống hồ hết thảy kết cục còn không phải đã định, nói không chừng nha sĩ ác ma kia căn bản sẽ không chịu cho cô làm thay, cũng nói không chừng hắncăn bản sẽ không để cho chị gái tạm nghỉ việc...

Thấy em gái không có phản đối, Tang Huệ Mẫn cao hứng giữ chặt tay Tang Ý Ước.

“Vậy là em đã đáp ứng rồi nha!”

Tang Ý Ước chán nản nhìn chị mình.

“Bằng không còn có thể làm sao bây giờ?”

Phòng khám nha khoa Quang Minh.

Bây giờ đã là chín giờ rưỡi tối, phòng khám treo tấm biển “Nghỉ ngơi”, bên trong im lặng, chỉ còn lại nha sĩ và trợ lý thu dọn.

Mà phần im lặng này, ngay tại trước khi Tang Huệ Mẫn rời khỏi đã bị đánh vỡ.

Đánh vỡ rất mạnh —

“Cái gì? Cô muốn tạm nghỉ việc?” Một tiếng hô như sấm phát ra từ miệng một gã đàn ông mặc áo blouse trắng.

Người đàn ông vừa rống lớn tiếng cao khoảng một mét tám mươi lăm. Dáng người cao lớn đã đủ khiến người ta cảm giác rất áp bách, đã vậy trên khuôn mặt cương nghị kia còn thêm những đường nét nghiêm túc khiến người ta lạnh run như thể chỉ hơi hơi banh ra là có thể làm cho mấy đứa con nít sợ tới mức kêu cha gọi mẹ, mà giờ phút này đang lộ ra vẻ đấng đấng sát khí muốn giết người vì tức giận càng làm người ta sợ hãi kinh hồn khiếp đảm như đối diện ma quỷ đầu thai.

“Đừng vậy, nha sĩ Viên.” Tang Huệ Mẫn phảng phất như đứa trẻ đã làm sai chuyện, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai.

“Cô nói lại lần nữa xem, cô muốn tạm nghỉ việc?” Vẫn là giọng điệu giống như nghe lầm không thể tin.

Giọng nói lại lần nữa cất cao thêm vài đề xin ben, cặp con ngươi đen ngòm sâu thẳm như ẩn như hiện ngọn lửa tức giận trong đó.

“Tôi muốn tạm nghỉ việc.” Thật sự là rất cảm tạ lớp trưởng! Giờ phút này Tang Huệ Mẫn càng cảm thấy, có thể rời đi nơi này thật sự là chuyện hạnh phúc nhất đời. Tang Huệ Mẫn thầm nghĩ trong lòng.

“Cô không hài lòng về tiền lương?” Cặp lông mày Quan Công làm người ta khiếp sợ của Viên Cách Tiêu hơi hơi chau lại, trong tay còn cầm khăn lau, hai tay khoanh trước ngực, biểu tình không tốt nhìn trợ lý trước mặt.

“Không có.” Tang Huệ Mẫn lắc đầu.

“Tôi tăng thêm hai ngàn!” Hoàn toàn không cần biết nội dung nói chuyện của đối phương, Viên Cách Tiêu neho khế con ngươi, cân nhắc một lúc lâu, không nói hai lời tăng thêm lương.

Giờn hoài, cô ấy làm sao có thể đi? Phóng tầm mắt khắp Nguyệt Trấn, hắntìm không ra người thứ hai có thể làm trợ lý của hắnmà không bị hắndọa khốc.

Thực không hiểu nổi, hắnbắt quả chi là cao lớn một chút, giọng thô một chút, nói chuyện trực tiếp một chút, vậy mà người trong trấn ai nấy đều xem hắnnhư ôn thân.

Đến khám răng, người nào không phải sầumi khổ não tiến vào, lệ rơi đầy mặt rồi đi? Hơn nữa hắntin tưởng, nếu trên trấn không có phòng khám nha thứ hai, chỉ sợ không ai dám đến xem bệnh.

“Nha sĩ Viên, tôi...” Tang Huệ Mẫn mới định giải thích, đã bị ngắt lời.

“Ba ngàn!” Thấy cô vẫn chần chờ, Viên Cách Tiêu lập tức tăng giá.

“Nha sĩ Viên...” Đừng tăng thêm nữa! Tang Huệ Mẫn trong lòng kêu to, nếu cứ tiếp tục tăng lên, cô chỉ sợ sẽ bị đồng tiền đá động.

“Cô cứ tùy tiện nói bỏ đi là bỏ đi như vậy, có nghĩ tới cảm thụ của tôi không?”

Thấy cô kiên quyết muốn đi, Viên Cách Tiêu mày nhăn cả lại, tiếng nói hùng hậu cơ hồ làm cốc nước trên bàn chấn động. Bất quá nội dung lời nói dường như có chút không thích hợp mà có vẻ như mờ ám.

“Cô nếu đi, phòng khám làm sao bây giờ? Bệnh nhân làm sao bây giờ? Tôi làm sao bây giờ?”

“Nha sĩ Viên, tôi...”

“Cô không cần nói nữa. Tiền lương tăng thêm bốn ngàn.” Hắn không cho nàng cơ hội phản bác, nói xong liền ngồi xổm xuống bắt đầu lau sàn - làm công việc hắn thích nhất trong ngày.

“Nha sĩ Viên!”

Nhìn bóng dáng cao ngất kia ra sức trên lau sàn, Tang Huệ Mẫn cố gắng hít sâu lấy hết can đảm nói toét một hơi.

“Tôi đã tìm được công việc mới, ngày mai sẽ lên Đài Bắc tập huấn sau đó tôi sẽ đi Nhật Bản làm việc. Chuyện phòng khám anh không cần lo lắng, tôi đã nhờ em gái tôi đến thế tôi làm việc. Cô ấy sẽ tạm thời làm cho đến khi anh tìm được trợ lý mới.”

“Em gái cô?” Vừa nghe có người sẽ đến làm thay, Viên Cách Tiêu ngừng động tác trên tay, nâng khuôn mặt anh tuấn nhưng có điểm đáng sợ lên, con ngươi đen ngườc nhìn cô tiếp tục nói cho hết.

“Đừng.” Thấy thái độ ông chủ đã mềm mỏng lại, Tang Huệ Mẫn vội vàng gật đầu.

“Ừm.” Viên Cách Tiêu gật gật đầu, trầm ngâm một lúc lâu.

Hắn sợ dĩ cự tuyệt cô từ chức, cũng bất quá là vì thanh danh hắn quá xấu, tìm không thấy trợ lý.

Hiện tại đã có người đến làm thay, hắn cũng rất sáng khoái không kiên trì không cho cô nghỉ nữa nhưng vẫn muốn xác nhận một chút tác phong người mới.

“Cô ấy có kinh nghiệm không?”

“Em ấy trước kia từng làm ở phòng khám nha khoa, đương nhiên là có.”

“Cô ấy có thông minh hơn cô không?”

Em gái từ nhỏ thành tích luôn tốt hơn so với mình đương nhiên thông minh hơn rồi.

“Đương nhiên!” Tang Huệ Mẫn gật gật đầu.

“Cô ấy có chăm chỉ hơn cô không?” Viên Cách Tiêu lại hỏi.

Chăm chỉ? Cũng coi như có! Ý Ước có khi vì muốn coi phim truyền hình mà có thể cài đồng hồ báo thức để nửa đêm thức dậy. (cái này mà gọi là chăm chỉ huh?)

“Rất chăm chỉ” Cô lại gật đầu lần nữa.

“Cô ấy cũng có khả năng tốt hơn cô?” Chân mày hắn cuối cùng có chút giãn ra.

Có khả năng? Ý Ước biết nấu ăn, làm điểm tâm, này hắn là tính có khả năng đi.

“Đương nhiên!” Cô không chút do dự đồng ý.

“Vậy trước kia tôi mời cô về để làm chi?” Viên Cách Tiêu trừng mắt liếc nhìn cô một cái, vừa cúi đầu tiếp tục lau sàn, vừa nói: “Kêu em gái cô ngày mai đứng giờ đi làm.”

Không nghĩ tới ông chủ ác ma của chị gái cư nhiên không nói hai lời đáp ứng, để mình thay thế chị gái đi làm, Tang Ý Ước cái này cảm thấy đau đầu.

Cô chưa từng có kinh nghiệm làm đầy đủ một công việc.

Tuy rằng thời đại học làm trong hội sinh viên cũng thực năng nổ, từng xử lý rất nhiều chuyện phiền toái, cũng từng đi giúp việc ở phòng khám nha của nhà người bạn, nhưng cũng không có kinh nghiệm làm việc chính thức.

Hơn nữa khi cô nghe xong chị gái dặn dò nội dung công việc cần làm thì trong lòng càng thêm bất đắc dĩ.

“Chị nói buổi sáng tám giờ rưỡi quét rác, rửa toilet. Sau đó mở cửa phòng khám, nhận bệnh, phụ việc linh tinh giống như một con điên, lâu lâu còn bị mắng là đầu heo. Nghỉ trưa năm mươi phút ăn cơm, sau đó tiếp tục vừa làm việc vừa bị ăn mắng thẳng đến chín giờ rưỡi tối quét rác dọn dẹp xong mới tan tầm?” Tang Ý Ước lặp lại, bộ dáng không thể tin nổi. “Bị tra tấn không ngừng như vậy, một tháng tiền lương chỉ có bốn vạn?”

“Ý Ước, bốn vạn rất nhiều đó!”

Tang Huệ Mẫn rất thông cảm em gái. Em ấy vừa mới tốt nghiệp, mới bước vào xã hội, không hiểu cuộc sống khó khăn, đối với thế giới bên ngoài một chút cũng không hiểu biết, đành kiên nhẫn giải thích cho cô ấy nghe.

“Hiện tại tuy rằng nền kinh tế có khởi sắc nhưng một người có bằng đại học có thể tìm được việc làm thực không dễ dàng, cho dù làm nhân viên ngân hàng, tiền lương cũng chỉ hai, ba vạn, một chút bảo đảm đều không có. Công việc này vậy mà lương đến bốn vạn đã coi như là giá trên trời.”

“Nói cũng phải, nhưng chị nói hần có tính kiết phích nghiêm trọng.” Nghe thấy điểm này, cô nàng đã có dự cảm mình sẽ không hợp với tên nha sĩ Viên này.

Tính cô vốn cầu thả, đừng nói là giữ sạch sẽ, muốn bảo trì hình tượng chính tề còn phải lao tâm khổ tứ làm sao có thể hợp với hần đây?

“Kỳ thật tính kiết phích của nha sĩ Viên cũng không tính nghiêm trọng! Bởi vì hần là...” Tang Huệ Mẫn chột dạ, nói lấp bắp. “Tính kiết phích có lựa chọn! Đúng đúng, hần chỉ kiết phích đối với bản thân mà thôi.”

“Chị, chị chột dạ áp ứng như vậy có phải giấu em chuyện gì không?” Xem bộ dáng chị gái ấp a ấp ứng, Tang Ý Ước thật không tin nổi.

“Chị...” Tang Huệ Mẫn có điểm xấu hổ, rất nhanh cười gượng. “Không sao, kỳ thật nha sĩ chúng ta chính là con hổ giấy lớn tiếng, nếu em thật sự không thể quen được, vậy em làm chừng vài ngày liền từ chức đi! Hần lại không có biện pháp làm gì em, cũng không thể giam giữ em đúng không?”

“Bất quá...”

“Làm ơn! Hơn nữa công việc trong phòng khám không vất vả, chỉ là đăng ký, nhập ca bệnh, còn lại em đều biết, thật sự rất dễ dàng!”

Công việc đúng là không khó, khó là phải ứng phó với tên nha sĩ tính tình cổ quái của nha sĩ Viên. Tang Huệ Mẫn ở trong lòng vụng trộm thêm một câu, thầm tự trấn an.

“Hơn nữa chị đã ghi lại mọi thứ cho em, em có vấn đề gì cứ nhìn ghi chép sẽ hiểu. Ngoài ra còn em họ của nha sĩ Viên cũng sẽ ở đó hỗ trợ, nên em thật sự không cần lo lắng, không có khó như em tưởng tượng đâu.”

“Em không có lo lắng!” Tang Ý Ước thở dài. “Em chỉ là không muốn bị mắng.”

“Nha sĩ Viên kỳ thật sẽ không tùy tiện tức giận!” Tang Huệ Mẫn chột dạ nói. “Thật sự! Chỉ cần em không chọc hần tức giận thì tốt rồi.”

Ngày đầu tiên đi làm, trời không mây, không gió.

Cảm tưởng: Nha sĩ Viên là người kì quái.

Sáng sớm, Tang Ý Ước mang theo lời xin lỗi và chúc phúc chột dạ của chị gái đến tiếp nhận công việc. Tuy có chút khó xử, nhưng cũng thực cam chịu xuất hiện trước phòng khám nha khoa Quang Minh đúng tám giờ rưỡi sáng.

Ánh mặt trời mới vừa lộ mặt, cửa sắt phòng khám đã được kéo ra, trên cửa chính tron bóng sáng ngời treo tấm bảng “Nghỉ ngơi”.

Vừa ăn xong bữa sáng, Tang Ý Ước một tay cầm ly sữa đậu nành uống đang dở, một tay cầm chìa khóa chị gái đưa cho nàng, mở cửa chính.

Tiếng chuông trong treo, thanh thúy vang lên, chân trước cô nàng mới vừa bước vào thì lỗ tai đã bị một tiếng rít gào chói tai, lỗ màng dội vào.

“Đi ra ngoài!”

Ngay cả bóng người còn chưa nhìn đến, Tang Ý Ước ngẩn người, thập phần hoang mang, đang muốn thử bước thêm bước thứ hai, tiếng hô lại lần nữa vang lên.

“Tôi nói là cô đi ra ngoài!”

Đập vào mắt Tang Ý Ước là một người thân mình cường tráng, đang quỳ rạp trên mặt đất, lỗ đầu ra từ một góc, khuôn mặt tuần lẳng, sắc mặt xanh mét, mày nhíu chặt.

Bị hoảng sợ, Tang Ý Ước xoay người liền rời ra khỏi cửa, đứng trước tòa nhà, trong lòng bắt đầu hoang mang.

Người này là ai vậy a? Hung dữ như vậy không phải là kẻ bắt cóc chứ?

Bất quá... Hắn mặc áo somi trắng mà, mấy tên bắt cóc bây giờ cũng mặc trang phục đi làm chuyên nghiệp như vậy sao?

Ai! Xem ra đây chính là tên ông chủ tính tình nóng nảy của chị gái rồi. Tang Ý Ước cắn ống hút, con người đen xinh đẹp bắt đầu nhàm chán nhìn dọc nhìn ngang.

Nếu không cho đi vào, cô sẽ không đi vào, dù sao cô cũng không thực để ý, tốt nhất cả đời này đều không cần đi vào.

Tang Ý Ước chậm rãi ngồi xuống bậc thềm tòa nhà, chậm rãi thưởng thức phong cảnh.

Từ đô thị chuyển đến thị trấn nhỏ lưng chừng núi, điều rõ rệt nhất chính là không khí trở nên rất trong lành.

Cô không cần thời gian thích ứng, lập tức liền yêu dân phong chất phác, phong cảnh yên bình nơi đây. Hơn nữa bởi vì là giữa sườn núi, mặc dù đang mùa hè, cũng có từng cơn gió nhẹ lùa qua thật sáng khoái.

Gió nhẹ ẩm ướt, cũng không oi bức.

Sau khi mặt trời xuống núi, gió ngược lại lạnh lạnh khoan khoái. Không có không khí ô nhiễm cùng những đốm sáng nhỏ quảng cáo lờ lờ, ban đêm yên tĩnh chỉ còn lại có đầy ánh trăng cùng ngàn sao.

Đối với người đã quen sống ở thành phố lớn như Đài Bắc, cảnh trí thiên nhiên này không chỉ là thánh địa nghỉ dưỡng, mà còn là thiên đường giữa nhân gian.

Ngẫm lại, dù chỗ làm từ trên trời rơi xuống này sẽ có rất nhiều khó khăn bị kịch, ít nhất mình đã kiếm được một chỗ ở không tệ. Tang Ý Ước tự an ủi.

Ước chừng mười phút sau, cánh cửa thủy tinh của phòng khám rốt cục lại lần nữa bị đẩy ra.

Tang Ý Ước quay đầu lại, thấy người đàn ông cao lớn mặc áo somi và quần tây kia đi ra. Về tức giận trên mặt đã biến mất, bất quá sắc mặt vẫn là một tầng âm trầm.

“Buổi sáng tốt lành.” Tang Ý Ước đứng lên chào hỏi, xem như lễ phép.

Bất quá lễ phép của cô không được thân mật đáp lại.

“Ừm.” Viên Cách Tiêu thân nhiên đánh giá cô gái nhỏ trẻ tuổi chỉ cao tới vai mình.

Bộ dạng cô so với chị gái cũng không phải thấp phần tương tự. So với một Tang Huệ Mẫn văn tinh thanh tú, cô có vẻ không quá an phận, phảng phất trong đầu từ lúc sẽ có đủ thứ chủ ý cô quái.

Trên khuôn mặt nhỏ, trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh như chứa ánh sao. Dưới sống mũi thẳng, khéo léo là cái miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp, phảng phất luôn mang theo ý cười. Khi nói chuyện, trên gương mặt sẽ xuất hiện lúm đồng tiền nhỏ nhỏ.

Nhìn chung mà nói, xem như thuận mắt. Viên Cách Tiêu ở trong lòng tùy ý kết luận.

Hắn sờ sờ túi quần, lấy ra điều thuốc và bật lửa. Con người đen thâm thúy, quá mức lợi hại, hơi hơi nheo lại, khóe mắt hiện nếp nhăn nhọt nhọt, mê người. Hắn đốt điều thuốc, tầm mắt nhìn về phương xa, yên lặng hút mấy hơi, đột nhiên mở miệng.

“Thời tiết thật tốt.”

“Hả?” Hắn đang nói chuyện với mình sao? Tang Ý Ước hoang mang suy tư vài giây, loạn đáp. “Nhiệt độ không khí cao nhất là 28 độ.”

“Gọi là gì?” Tựa hồ hoàn toàn không cần đáp án của cô, Viên Cách Tiêu lấy điều thuốc ra khỏi miệng, tầm mắt dừng ở phương xa, hỏi.

“Tang Ý Ước.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

Con người sắc bén lướt qua, Viên Cách Tiêu tựa hồ cảm thấy câu trả lời của cô rất thú vị, nhướn mày, mới chậm rãi quay lại.

“Tôi hỏi con chó ở ngoài đường kia gọi là gì.”

“Hả?”

Nhìn theo ánh mắt của hắn quả nhiên cô nhìn thấy đối diện có một con chó nhỏ đang làm bừa dưới cột điện, chính là... Người này nói năng chẳng có ăn khớp gì cả! Tang Ý Ước có điểm há hốc mồm.

Lúc này, thấy hắn nâng cổ tay lên, cúi đầu nhìn đồng hồ, thân nhiên tuyên bố, “Còn năm phút.”

Lần này Tang Ý Ước đánh chết cũng không trả lời, dù sao hắn cũng không để ý đến cô nói cái gì, mà cô cũng không hiểu trọng điểm trong miệng hắn ra sao.

Nhưng mà cái gì còn năm phút?

Cô cần ông hút nghĩ nghĩ, lại nhìn người đàn ông cao lớn như là hung thần ác sát bên cạnh, trong lòng có cái ý tưởng có chút không thực tế:

“Người này chắc sẽ không phải là phần tử khủng bố chứ ? Năm phút là chỉ bom còn có năm phút nữa sẽ nổ sao?”

“Nhìn cái gì vậy?” Giống như nhìn thấu đoán mò của cô, cặp chân mày quan công uy vũ nhú nẩy, con ngươi đen lợi hại nhìn cô: “Tôi đang đợi sản khô.”

“Sản khô?”

“Lau sản.” Viên Cách Tiêu ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ điều thuốc, mấy phần tàn thuốc rơi xuống rồi chậm rãi nói tiếp: “Đây là công việc cô phải làm mỗi buổi sáng, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.”

“Được.”

Thì ra lúc này là hẳn lau sản cho nên mới không cho phép cô bước vào?

Nhưng một người cao lớn khôi ngô như vậy, cư nhiên không có việc gì, sáng tinh mơ quỳ rạp trên mặt đất lau sản, đây là tình huống gì đây? Tang Ý Ước có chút nổi da gà.

Cái loại vừa có tính khiết phích lại thêm nghiêm túc thực hiện trong phim ảnh hơn phân nửa sẽ biến thành sát thủ biến thái, hoặc là một gã điên tan tằm đi night club, chuyên đem người ta đánh tới mức mất lỵch, miệng chảy đầy máu mới thôi.

Đang lúc cô còn ngẩn người suy nghĩ thì tiếng nói trầm thấp lại vang lên.

“Cô đi lại đây.”

“Cái gì?” Tang Ý Ước quay đầu, ngược nhìn hẳn.

“Phòng vấn.” Hẳn lại lần nữa phun ra hai chữ làm người ta khó hiểu.

“Phòng vấn?” Nàng không phải là đến làm thay sao? Tang Ý Ước ngây ngốc nhìn hẳn.

“Đứng vậy, đừng cử động.” Góc độ này không sai, ánh sáng cũng tốt. Hẳn vừa lòng gật gật đầu, đem điều thuốc cắn trên môi. “Mở miệng ra.”

“Hả?” Đây là cái quỷ yêu cầu gì? Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng, cảm đột nhiên bị một bàn tay to ảm áp chế trụ.

Trời ạ! Hẳn đang làm gì?

Không thể động đây, Tang Ý Ước xấu hổ muốn đẩy hẳn ra, nhưng hẳn tựa hồ sớm biết trước phản ứng của cô, cánh tay rảnh rồi còn lại liền túm lấy cô.

“Mở miệng to một chút.” Hẳn nhú mày mệnh lệnh, trái phải nhìn kĩ lưỡng vài giây mới buông tay, ngón tay cầm lấy điều thuốc, thở khói.

“Anh làm gì vậy? Đau quá!” Che kín hai má, Tang Ý Ước mặt giận đỏ lên, quay sang trừng mắt với hẳn phần nộ lên án.

Xem ra cô ấy thật đúng là mảnh mai. Hai má trắng nõn đã xuất hiện vết hồng nhưng hẳn cũng không để ý cô, liếc nhìn cô một cái, liền xoay người chuẩn bị vào phòng khám, bỏ xuống một câu trần thuật lạnh lùng—

“Răng xấu hoắc!”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2

Editor: shorthair4eye

Phòng thủy phòng khám này có phải là bị vấn đề không?

Lúc nói chuyện ở ngoài cửa hồi sáng, chỉ cảm thấy tên nha sĩ Viên này cá tính có chút lạnh lùng khó gần, nhưng khi vào đến phòng khám rồi, mới thấy hẳn không chỉ là có chút lạnh lùng khó gần mà căn bản là tên bạo quân.

Khuôn mặt tuần tú căn bản không thể tính là hòa ái, dễ gần kia luôn cau có, lạnh lùng, như thể tập thể mọi người đều thiếu nợ hân.

Bộ dáng mắt tròn trừng, cùng khí thế “Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật” hoàn toàn là biểu hiện của bị quỷ ám.

“Bệnh án đâu? Bệnh án phải mang lên cùng lúc chứ! Cô nghĩ là cô đang làm cái gì?” Tiếng gầm như bạo quân đã không đếm được là lần thứ mấy ở phòng khám nhỏ vang lên.

Mấy bệnh nhân đợi khám ngồi ở ghế dài, kinh hách (kinh ngạc hoảng sợ) ngẩng đầu lên, sau đó không lên tiếng ngồi im lặng dường như đã quen tình huống như vậy lắm rồi.

Mà Tang Ý Ước đang giúp bệnh nhân đăng ký, trên mặt không hề sợ hãi, chậm rãi lấy bệnh án đưa qua.

Kỳ thật mới đầu bị rống vài lần, cô còn bị thất kinh, cảm thấy tay run chân rồi. Thậm chí khi hân đứng gần quá cô nghe hân rống mà muốn khóc.

Nhưng sau vài giờ ngắn ngủi, khi loại xiếc hủ người này diễn đến lần thứ hai mươi, cô đã miễn nhiễm với nó.

“Bệnh án.” Cô đưa qua.

“Sao chậm như vậy, động tác của cô không thể nhanh hơn chút nữa được sao?”

Bàn tay to giờ ở không trung một hồi lâu mới nhận được bệnh án, lông mày đã bắt đầu dựng thẳng lên, liếc cô một cái, Viên Cách Tiêu lăm bầm gật lấy bệnh án, về mặt không hài lòng.

Quan sát suốt một buổi sáng, vị trợ lý mới này cái gì cũng tốt, thích ứng cũng không tệ, mắng cũng không khóc, rống cũng không sợ, chính là động tác thật sự quá chậm, kêu cô làm chuyện gì đều giống như phải chờ đằng đằng vài năm.

“Đây.” Tang Ý Ước thân nhiên trả lời.

Viên Cách Tiêu cúi đầu lật lật bệnh án, lại liếc mắt nhìn bệnh nhân nằm cứng ngắc trên ghế trị liệu.

“Đau bao lâu rồi?”

Chân mày Quan Công hơi hơi nhướn lên, tuy rằng khẩu trang đã che lại hơn phân nửa bộ mặt, nhưng vẫn lộ ra cặp mắt tinh anh mạng theo sát khí, thoát nhìn càng giống cướp ngân hàng.

“Bốn... bốn ngày.” Bệnh nhân khúm núm trả lời.

“Bốn ngày? Ông để chậm bốn ngày?” Mày rậm nhướn rất cao, hân để bệnh án qua một bên, nhìn bệnh nhân một lúc lâu rồi thân nhiên thông báo: “Ông nhất định phải chết!” rồi lại nhăn mũi “Hừ!” một tiếng.

Bàn tay to kéo khăn khám bệnh để lên trên mặt bệnh nhân, chỉ hở miệng ra, bắt đầu khám.

Thấy đã không còn chuyện của mình, Tang Ý Ước mới lại quay lại quầy.

“Anh họ của tôi thực hung dữ đúng không?”

Một tiếng nói nhả nhận vang lên, đó là em họ của nha sĩ Viên, tên là Cốc Kinh, cầm trong tay một quyển pháp luật thương mại dày cộm, lén lút chạy sang.

“Anh ấy mỗi lần bước vào phòng khám đều sẽ như vậy.”

“Ừm.” Tang Ý Ước gật gù đầu, thập phần đồng ý. “Hiện tượng bị quỷ ám.”

Cô rất thích Cốc Kinh, không chỉ tên dễ nghe, bộ dạng đẹp mắt lại rất tốt bụng, hoà đồng, dễ ở chung.

Cốc Kinh đang chuẩn bị cho kì thi luật sư, lúc làm việc, nghe hân thì thảo tụng mấy điều luật, chốc chốc lại ngẩng đầu quay sang nói chuyện phiếm hoặc hướng dẫn cô làm việc, giúp tâm tình khản trương của cô thả lỏng không ít.

“Để tôi nói cho cô nghe, trước kia chị gái của cô đến làm, ngày đầu tiên đã bị anh họ tôi mắng khóc, cô giỏi hơn chị cô nhiều.” Cốc Kinh chống khuỷu tay tựa vào quầy đăng ký, mặt toét toét cười.

“Vậy sao?” Tang Ý Ước giờ lên đôi mi thanh tú nhìn thoáng qua Viên Cách Tiêu đang nhú mi lấy dụng cụ khám cho bệnh nhân.

Tính ra chị gái cũng đã bị hân áp bức thật lâu. Có lẽ cô cũng nên thay chị gái báo thù, dù sao cô làm công thì vẫn làm công, dù có chinh hân, hân cũng không có biện pháp gì đúng không?

“Cô đang tức giận sao?” Cốc Kinh đột nhiên mở miệng, nhìn cô mặc dù vẫn là cười meo meo, con ngươi đen lại hiện lên một chút thú vị quang mang.
“Có phải là đang nghĩ muốn khi dễ anh ấy?”

“Hà?” Đột nhiên bị nói trúng suy nghĩ, Tang Ý Ước hoảng sợ.

“Anh họ tôi không phải người xấu.” Hấn nói bằng vẻ mặt đứng đắn, ngữ điệu vô tội lại rõ ràng không có hảo ý. “Bất quá... Bởi vì anh ấy không phải người xấu, cho nên rất dễ khi dễ nha!”

Không có biện pháp, những người thi lấy bằng luật sư đều như vậy, học bài đến mức tẩu hỏa nhập ma, nên tư tưởng sẽ có chút biến thái, muốn được chia sẻ nội tâm thông khổ cùng với mọi người.

“Dễ khi dễ? Khi dễ thế nào?” Tang Ý Ước một mặt sửa sang tư liệu trong tay, thuận miệng hỏi, không có ý rất muốn biết.

“Anh họ tôi là người nôm nóng, muốn khi dễ anh ấy, chính là hết thầy từ từ làm.”

Cốc Kinh cười hi hi nói. “Cô đã làm rất khá đó! Cô không phát hiện anh ấy cả buổi sáng mày đều nhăn lại sao?”

“Anh đang khen tôi hay là cười tôi vậy?” Tang Ý Ước nheo nheo mắt, kỳ quái nhìn hấn, bỗng nhiên chợt nhớ tới cái gì. “Hơn nữa anh cũng biết chị tôi trước kia cũng bị khi dễ, sao anh không dạy chị ấy?”

“A?!” Người miệng mồm lạnh lẽo như Cốc Kinh vậy mà bị nói đến á khẩu không trả lời được. “Này... Bởi vì...”

“Bởi vì anh chính là đồng phạm!” Cô trừng liếc hấn một cái. “Anh trước kia hấn là ở bên cạnh xem náo nhiệt, nhìn chị tôi bị anh họ nhà anh khi dễ chứ gì?”

“Tôi...” Cốc Kinh vội lui ba bước, cảm thấy hết đường chối cãi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Đều giống nhau.” Tang Ý Ước dùng sức lấy lấy đồ bấm, bấm mạnh xấp hồ sơ một cái, oán hận liếc hấn, hạ kết luận. “Người một nhà đều là đồ xấu xa!”

Bị một mỹ nữ nói thành đồ xấu xa, nội tâm Cốc Kinh bị thương sâu sắc, vì thế phòng khám buổi chiều còn chưa đóng cửa, hấn liền thập phần ai oán về nhà tự an ủi.

Đến chín giờ tối, phòng khám rốt cục khôi phục im lặng, đóng cửa lại. Tang Ý Ước bắt đầu tính tiền, còn vị nam sĩ khiết phích thành tách sau khi khử trùng dụng cụ khám xong, đang làm tuần tra sàn nhà.

Nhìn nửa ngày, rốt cục xách ra một thùng nước, bắt đầu lau sàn. Chân mày nhíu chặt, phảng phất tâm tình rất bức bối, càng phảng phất ý định muốn đánh chết bọn khách hàng dám can đảm lưu lại dấu chân trên sàn nhà của hấn. (Thiệt là pó tay bệnh khiết phích của anh)

Tang Ý Ước đôi bộ mặt như tu la ác quỷ kia thực không dám khen tặng, vừa tiếp tục chậm rì rì kiểm kê sổ sách, sửa sang bệnh án, vừa nhớ tới một vấn đề quan trọng.

“Nha sĩ Viên, anh hôm nay lau sàn, vậy sáng ngày mai tôi có phải lau lại không?”

Viên Cách Tiêu quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lãnh trùng cô một cái.

“Hôm nay cô ăn cơm, ngày mai có còn cần ăn không? Hay là cô hôm nay thái, ngày mai sẽ bị?”

“Ách...”

Đúng là quái gở, trả lời thì trả lời, có tất yếu phải nói vừa thiếu văn minh vừa mất vệ sinh như vậy không? Tang Ý Ước hừ một tiếng, rầu rĩ nghĩ, toàn bộ phòng khám nhanh chóng lâm vào trầm mặc.

“Nhắc chân.” Một đường lau đến cạnh quầy, Viên Cách Tiêu cũng không ngẩng đầu ra lệnh.

Tang Ý Ước vội vàng nhảy lên ghế bên cạnh, nhắc chân lên, cứ việc trong lòng ghét bỏ, nhưng cũng không dám cãi lời tên cuồng sạch sẽ mang mặt nạ sát nhân này.

Mười phút sau, Viên Cách Tiêu đã lau xong sàn nhà đầy đất, rốt cục hài lòng đứng lên. Bàn chân to được rửa sạch sẽ đi trần trên sàn, miệng ngâm thuốc lá, hết sức cao hứng tuần tra lãnh thổ sạch bóng của mình, như thể nhân sinh hạnh phúc cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bất quá, ánh mắt sung sướng vừa đảo qua đến quầy, nhìn thấy Tang Ý Ước vẫn còn lụi hụi tính toán sổ sách, không khỏi nheo lại lạnh lùng, bộ mặt nhất thời dữ tợn.

“Cô còn chưa tính xong?”

“Vẫn chưa.”

Hấn nhìn đồng hồ treo trên tường, sắc mặt trầm xuống.

“Tay chân cô sao lại chậm như vậy?”

“Đừng vậy.” Ta cứ chậm đấy, như thế nào? Có bản lĩnh thì đuổi ta đi! Tinh khí cấu kinh như vậy, không tin còn có ai muốn loại công tác này. Tang Ý Ước đây bụng bực tức nghĩ.

“Nhanh chút, nhanh chút.”

Viên Cách Tiêu không kiên nhẫn cần cần điều thuốc lá, cởi áo blouse, lộ ra áo sơ mi màu xanh đậm ôm lấy khuôn ngực rộng lớn bên trong, tay áo một bên bị xắn lên, hiển lộ bắp tay cường hãn hữu lực, miệng còn lẩm bẩm.

“Chân tay vụng về.”

Tang Ý Ước ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy thực khủng bố. Cánh tay như vậy hẳn là chỉ cần dùng sức một chút sẽ bóp chết người ta đó.

Khó trách hẳn nhỏ rằng thoải mái chẳng khác gì hái đậu.

“Còn ngăn người?” Thấy bộ dáng lè mề của cô mà Viên Cách Tiêu nhất thời đầy bụng hỏa, đập mạnh một quyền lên mặt bàn.

“A!” Tang Ý Ước bị hoảng sợ, một hồi lâu mới oán hận lấy lại tinh thần, đem ánh mắt trở xuống những tờ tiền giấy màu rực rỡ trên tay.

Xem cái kiểu đếm tiền của cô xem, không chừng đến sáng mai cũng không xong!

Viên Cách Tiêu buồn bực giắt tiền trên tay nàng, nhanh chóng đếm đếm tính tính, ngón tay thon dài như nhạc công múa trên phím đàn, miệng còn lẩm nhẩm đếm.

“Chỉ là vài tờ giấy vụn, có cần sờ lâu như vậy sao? Việc này còn phải cần mấy tính? Cô có tốt nghiệp tiểu học không vậy?”

Như vậy tốt nhất, anh cứ tự mình chậm rãi làm. Tang Ý Ước tuyệt không để ý hẳn lâu bầu, dù sao ngay từ đầu, cô đã không định sẽ cố gắng đạt được thành tựu gì ở công việc này. Đếm tiền có chậm đi nữa cũng không phải là giả không được, như vậy còn lo cái gì?

Viên Cách Tiêu mặc dù vừa làm vừa mắng chửi người, động tác vẫn rất gọn gang. Chỉ trong nháy mắt đã đếm tiền xong, các mục đã ghi lại hết, cũng đem những thứ vụn vặt linh tinh trên bàn sắp xếp gọn gàng.

Tang Ý Ước ngồi nhìn ở một bên, không biết suy nghĩ cái gì, một đôi mắt tròn tròn, lượm lượm nhìn chăm chăm hẳn làm này, làm kia, khiến hẳn mắt húng, trừng mắt cảnh cáo.

“Xong rồi, cô còn ở đó nhìn! Còn không nhanh đi lấy đồ?”

“Ừm.”

Yeah! Tan tầm! Tang Ý Ước nhin xuống mừng thầm trong lòng, ngoan ngoãn lên tiếng, vội vàng đi lấy túi xách, chuẩn bị vui vui về tan tầm.

Đáng tiếc câu tiếp theo của hẳn liền đánh gãy niềm vui của nàng.

“Tốt! Đến nhà tôi ăn khuya.”

“A?” Cái này thì tốt cái gì? Cánh tay kéo túi xách cương cứng ở giữa không trung, Tang Ý Ước cảm thấy mình nhất định là nghe lầm.

“A cái gì mà a? Còn không đi ra ngoài, phải đóng cửa rồi!” Viên Cách Tiêu không giải thích, một mạch ở phía sau đuổi cô ra. “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Tang Ý Ước tuyệt không hiểu mình vì sao lại xuất hiện ở Viên gia, cũng không hiểu được mình vì sao phải nghe lời nha sĩ Viên, đến Viên gia ăn khuya.

Ăn khuya có cái gì ăn ngon?

Nghi vấn của cô còn chưa được giải đáp, người đã bị kéo vào một ngôi nhà hiện đại ba tầng lầu, có hẳn vườn hoa riêng. Đi tới đi lui vài vòng, mấy phút sau, cô đã đến đại sảnh Viên gia.

“Trời đất ơi! Con trai à con kiếm ở đâu ra tiểu cô nương trắng trẻo xinh đẹp này vậy?”

Người còn chưa ngồi yên trên sofa, đã thấy một phụ nữ diễm lệ, chừng năm mươi tuổi từ bên trong đi ra. Nghe cách bà xưng hô thì hẳn đây là mẹ của nha sĩ Viên, mặc dù đã có chút tuổi nhưng nhìn đường nét khuôn mặt vẫn xinh đẹp quý phái lúc trẻ nhất định là một đại mỹ nhân khuynh thành.

Má Viên còn chưa đến gần, ánh mắt đã dán lên người Tang Ý Ước, vẻ mặt tươi cười, miệng không ngừng khen ngợi.

“Ui cha! Tiểu thư này sao lại xinh đẹp như thế? Để bác xem xem, bác xem xem.” Má Viên thân thân thiết thiết giữ chặt tay cô, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, đầy miệng khen ngợi. “Thật sự là tuổi trẻ đáng yêu, làn da tốt như vậy, giống như khát ra nước, ánh mắt to tròn tròn lấp lánh như sao. Đừng nói đàn ông nhìn là tâm động, bà già như bác nhìn thấy còn phải xuýt xoa nữa là. Còn cái miệng nhỏ nhắn này thật sự là xinh đẹp, hồng nhuận hồng nhuận... A? Bác sờ sờ, lòng bàn tay mềm mại, nắm lên êm êm, đây là chứng tỏ mệnh tốt! Ai cưới được con đều là phúc khí mười đời, tương lai ích phu

vượng tử, phú quý không thể đếm được.”

Tang Ý Ước một câu chưa kịp xen vào, đã bị má Viên khen ngợi như pháo nổ khiến cô choáng váng, cảm thấy mình tựa như vừa tăng cao giảm béo, kháng ung thư, chống lão hóa, sức đề kháng thừa sức đuổi gián, xua muỗi, mọi thứ đều tốt, từ đầu tới đuôi tìm không ra khuyết điểm, người không biết chuyện còn tưởng cô là tuyệt thế đại mỹ nữ, lờ lờ tỏa sáng.

“Nói hươu nói vượn.”

Viên Cách Tiêu cũng không thay Tang Ý Ước giải vây, chỉ thuận miệng hát ra bốn nước lạnh, cả người lười biếng ngã lên sofa.

Hắn sao lại không biết lão mẹ đang có chủ ý quỷ quái gì.

Mấy năm nay, bốn anh em hắn đều đã tự lập nghiệp lại không một đứa tính chuyện lập gia đình. Ăn chơi đàng điếm thì vẫn ăn chơi đàng điếm, kiếm tiền thì vẫn kiếm tiền, không có hứng thú thì vẫn không có hứng thú, mặc cho lão mẹ khuyên can nhưng vẫn không có người chịu kết hôn, sinh cháu cho bà ôm.

Mà thân là anh cả, hắn từ Đài Bắc về trấn nhỏ này lập nghiệp trở thành vật hi sinh đứng mũi chịu sào.

Nhất là khi qua sinh nhật ba mươi, hắn lại giống như lâm vào địa ngục. Ngày ngày đêm đêm nghe lão mẹ thở ngắn than dài. Vừa nghe nhà ai có con gái mới trưởng thành liền ở trước mặt hắn khen ngợi, thổi phồng lung tung.

Ngay cả một người không biết còn có thể nói đến nước miếng tung bay, nay hắn dẫn đến một phụ nữ biết đi đường, biết nói chuyện về nhà, hắn sao lại không biết trong lòng lão mẹ suy tính cái gì.

Bất quá nếu không bởi vì chuyện kia... Hắn mới sẽ không mang cô gái này về nhà.

“Cái thằng này! Nói chuyện lúc nào cũng khiến người ta chán ghét, khó trách ba mươi tuổi còn không cưới được vợ.” Má Viên trách tội liếc nhìn con một cái, lôi kéo Tang Ý Ước còn ngây ngốc ở bên cạnh ngồi xuống. “Lại đây ngồi xuống nào! Nói cho má Viên biết con tên là gì? Mấy tuổi? Ở đâu? Trong nhà có ai?”

“Con...” Lời này nên trả lời thế nào đây? Tang Ý Ước choáng váng.

“Cô ấy là nhân viên phòng khám mới tới, không cần phải hỏi nhiều như vậy.” Viên Cách Tiêu tức giận giải thích cho lão mẹ quá mức nhiệt tình, tứ chi to lớn tùy ý duỗi ra trên sofa.

“Nhân viên mới cũng là người nhà của chúng ta thôi! Còn nữa, con là nha sĩ, ngồi cũng không từ tể, thực không biết lịch sự là gì à?” Má Viên liếc xéo con trai một cái, lại đem tâm mắt quay lại trên người Tang Ý Ước. “Nào, giới thiệu cho Má Viên nghe đi.”

“Tên con là Tang Ý Ước, Ý nghĩa là nguyện vọng, Ước nghĩa là giao hẹn.”

Dù má Viên quá mức nhiệt tình, Tang Ý Ước từ đáy lòng vẫn rất thích bà. Cha mẹ cô sớm mất khi cô còn nhỏ, bên cạnh cũng không có trường bồi thân cận, lúc này được má Viên thân thiết nắm chặt tay, lòng cô thật phần âm áp.

“Chị con là Tang Huệ Mẫn, trước đây từng làm việc trong phòng khám, gần đây tạm nghỉ việc, nên con đến làm thay đến khi nha sĩ Viên tìm được người khác.”

“A, con chính là em gái của Huệ Mẫn sao?” Má Viên cao hứng nói. “Huệ Mẫn trước kia cũng có kể cho bác nghe mình có một em gái, không nghĩ tới hai chị em đều đẹp như vậy. Bởi vậy mới nói, sinh con gái mới tốt, nhu thuận nghe lời, bộ dạng nỉm đặt ở trong nhà nhìn cũng vui vẻ. Còn bác mệnh thật không tốt, liên tục bốn lần sinh đều là con trai, lì lợm muốn chết.”

Này phải trả lời như thế nào? Chẳng lẽ nên phụ họa khúc “Mệnh không tốt” này sao? Tang Ý Ước có chút đồ mồ hôi lạnh, chỉ có thể cười ha ha.

Mà má Viên nói xong, đột nhiên mặt cau lại, nhìn sang đứa con đang cầm remote chuyển kênh tivi lung tung.

“Con nha! Ép chị người ta đi rồi, tính tình khó chịu như vậy. Cũng may người ta không so đo, còn thay con suy nghĩ chu đáo, cho em gái đến giúp con, con không được lại khi dễ em gái nhà người ta.”

“Mẹ không phải nấu cái gì sao? Con mang cô ấy đến ăn khuya, không tính là khi dễ chứ?” Viên Cách Tiêu bị nói đến phiền, dứt khoát tắt tivi, thay đổi đề tài, đứng dậy chuẩn bị lên lầu. “Hai người chậm rãi tán gẫu, từ từ ăn, con đi tắm đây.”

“A Tiêu, ăn xong rồi hẵng tắm... A Tiêu! Đứa nhỏ này thật là.” Má Viên kêu cũng không cần được hắn; không có cách đành phải lắc đầu, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn, phần nộn ngọt ngào, tâm tình lại trấn an.

Nói như thế nào, con trai đến tuổi này cũng là lần đầu tiên chủ động mang một cô gái về nhà, hơn nữa cô gái này càng nhìn càng đáng yêu, càng nhìn càng thuận mắt. Má Viên nghĩ, mặt mày rất cục lại hơn hờ.

“Đến đến, con ngồi xuống, không cần khách khí, cứ xem như nhà mình. Bác vào lấy đồ ăn khuya cho con ăn, là bác tự tay làm đó!”

“Không cần đâu má Viên, không cần phiền toái.” Tang Ý Ước ngượng ngùng vội vàng chối từ.

“Đừng khách khí, con đã kêu bác là má Viên, làm sao có thể phiền toái?” Má Viên nghe cô gọi như vậy, tâm cũng mềm đi. “Đến đây ngồi xuống nè. Con cứ ngồi đây xem tivi. Má vào lấy đồ ăn khuya cho con. Hôm nay má làm bánh vòng chiên, còn có chè đậu nũa nha.”

Đều là đồ ngọt nha! Tang Ý Ước vừa nghe, hai mắt liền tỏa sáng.

Nhưng mà đồ ăn ngon như vậy, vì sao Viên Cách Tiêu lại vội vã trốn thoát? Chẳng lẽ là bởi vì tay nghề má Viên ...

Nhìn bóng dáng má Viên vô cùng cao hứng vào phòng bếp, Tang Ý Ước hoang mang.

Không đúng! Không đúng! Hết thấy đều không đúng!

Viên Cách Tiêu sáng sớm đến phòng khám, bắt đầu cảm thấy toàn thân không bình thường.

Nhưng rốt cuộc là không ổn ở chỗ nào?

Ngón tay kẹp điều thuốc lá, hần hoang mang ngồi xỏm xuống sàn, kiểm tra sàn nhà vốn đã sáng bóng, biến thái lấy ngón tay kiểm tra bụi.

Không bẩn, thực sạch sẽ, không thành vấn đề. Hần lại đứng lên, bắt đầu ở trong phòng khám đi qua đi lại. Rốt cuộc là chỗ nào không ổn?

Tang Ý Ước đã lau sàn xong từ sáng sớm, vừa mở ti vi xem hoạt hình, vừa biếng nhác gõ gõ cây viết trên quầy, tầm mắt thỉnh thoảng liếc về phía nam nhân cao lớn đang trong tình trạng ‘như đứng đồng lửa như ngồi đồng than’ ở phòng khám, khóe miệng nhếch lên cười tình quái.

“Cô đã lau sàn rồi phải không?” Tim không ra nơi có vấn đề, Viên Cách Tiêu phui phui bàn tay đi tới, phiền chán mở miệng hỏi.

“Đã lau qua.” Tang Ý Ước ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy sao?” Viên Cách Tiêu hỏi xong, đi vòng lại bên trong hai vòng, xong quay trở về. “Cô chắc không? Chỗ nào cũng có lau?”

“Có mà, tất cả đều lau.” Cô nhu thuận gật gật đầu.

Hai hàng mày quan công của Viên Cách Tiêu nhú lên, đang muốn tiếp tục đặt câu hỏi thì nghe tiếng chuông cửa thanh thanh thùy thùy vang lên, thấy bệnh nhân hẹn trước đi vào, Viên Cách Tiêu đành phải trở về chuẩn bị khám.

Nửa giờ sau, Cốc Kinh ôm cuốn luật xuất nhập khẩu vào phòng khám, rất nhanh phát hiện anh họ nhà mình hôm nay không bình thường.

“Anh họ tôi làm sao vậy?” Hần hi hi vui vẻ lại gần, hoàn toàn quên hôm qua mới bị cô mắng ‘người một nhà đều là đồ xấu xa’.

“Không biết.” Tang Ý Ước vẽ mặt vô tội nhún nhún vai, nhưng ý cười thần bí trên khóe miệng không giấu được pháp nhãn của Cốc Kinh.

Hần nghiêm túc nhìn cô một lúc lâu. Đột nhiên đem chóp mũi tiến đến gần người cô.

Không hề e ngại cự ly quá gần, quá thân thiết mà ngửi ngửi một đường từ cánh tay đến tóc.

“Rất ngọt, mùi rất ngọt nha!” Cốc Kinh ánh mắt trừng lớn kinh hô.

“Đúng vậy.” Tang Ý Ước một chút cũng không phủ nhận, ý cười trên môi càng mở rộng.

Đêm qua ăn xong món ngọt của Má Viên, ăn ngon đến suýt nữa rơi lệ. Cô đột nhiên nghi hoặc vì sao nha sĩ Viên lại vứt bỏ món ngọt này mà chạy trốn chết, không nghĩ tới, Má Viên lại cho cô một đáp án bất ngờ.

“Vụng trộm nói cho con nha! A Tiêu nhà chúng ta sợ nhất là đồ ngọt.” Má Viên thần bí hề hề nhỏ giọng thì thầm. “Không phải kiểu chán ghét như những người kiêng ăn đồ ngọt, mà là sợ hãi lắm đó. Thằng nhỏ đó tuy rằng rất nhạy cảm nhưng khứu giác lại không tốt. Muốn chỉ cũng chỉ không ra vị nào là vị ngọt nhưng một khi ngửi thấy, cả người sẽ thấy khó chịu.”

“Vì sao?” Tang Ý Ước vốn rất thích ăn đồ ngọt, cảm thấy chuyện này thực khó hiểu.

“A Tiêu hồi nhỏ rất thích ăn đường, nhưng lại không chịu đánh răng. Về sau bị sâu răng, đau đến mấy ngày. Ba nó dẫn đi khám nha sĩ, lần đó bị nha sĩ khám xong, đại khái là đau đến dọa sợ. Sau đó nhìn thấy kẹo là sợ, mỗi ngày còn đánh răng không biết bao nhiêu lần. Thi đại học còn đặc biệt chọn nha khoa làm nguyện vọng thứ đầu tiên.”

Đây là loại suy nghĩ gì vậy? Vì bản thân rất sợ khám nha sĩ, nên quyết định tương lai phải làm nha sĩ?

Tang Ý Ước nghe xong thiếu chút nữa muốn hét lên: biến thái. Lúc ấy tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lại thương hại má Viên. Nói như thế nào cũng là vô tội sinh ra loại con này, hơn nữa còn có cố gắng muốn tiêu diệt con, bù lại sai lầm, đặc biệt làm một đồng đồ ngọt cho hần ăn. Thế nên cô vạn phần

Kính nể, đem lời nói nhét vào trong bụng.

Bất quá biết được nhược điểm thú vị của nha sĩ Viên, cô xem ra đã có cơ hội thay chị gái báo thù.

Sáng nay, cô đặc biệt dùng loại dầu gội và sữa tắm có hương trái ngọt, đến phòng khám lau nhà, còn vụng trộm nhỏ hai giọt tinh dầu đầu tây ngọt ngào vào thùng nước.

Không nghĩ tới thật đúng là hữu hiệu!

Cô vụng trộm nhìn Viên Cách Tiêu đang cau mày khám răng cho bệnh nhân, bắt đầu nhin không được muốn cười.

“A! Bí mật của anh họ đã bị cô phát hiện!” Cốc Kinh tặc lưỡi, đề thấp giọng nói còn đưa tay nắm tóc cô đặt ở chóp mũi ngửi, đang chuẩn bị sâu sắc tán thưởng nhân vật mới vô cùng có tiềm lực này, chợt có một giọng nói không kiên nhẫn truyền tới.

“Hai người còn chơi à?”

Viên Cách Tiêu đang muốn kêu người hỗ trợ, vừa quay đầu lại liền thấy hai người công nhân ở giờ làm việc liếc mắt đưa tình, thực mất hứng.

“Tang Ý Ước! Bệnh nhân cần chụp hình, cô nhanh đi chuẩn bị!”

“Được.” Cô lên tiếng, chậm rãi đi chuẩn bị.

“Nhanh lên, nhanh lên! Cô có ăn cơm hay chưa vậy? Mộng du à?” Viên Cách Tiêu phiên chán chà xát, lại chà xát cánh tay, cứ cảm thấy hôm nay toàn thân ngứa ngáy, khó chịu lạ thường.

“Được.” Cô miệng thuận theo nhưng một chút cũng không có ý định đi nhanh hơn, lúc đi qua người hấn, còn cố ý bước chậm, hất tóc lên.

Khóe mắt liếc thấy bàn tay hấn đang chuẩn bị lấy kính soi run lên một chút, suýt nữa cười lên.

Rất cục... Cô rất cục tìm được niềm vui trong công việc rồi !

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 3

Editor: shorthair4eye

Tuần lễ đi làm đầu tiên chấm dứt. Tang Ý Ước dần dần không còn chán ghét công việc ở phòng khám.

Kỳ thật ngẫm lại, tuy rằng Viên Cách Tiêu làm người hung tàn, thích ngược đãi, uy hiếp kiêm đe dọa bệnh nhân, lại thích nhìn sàn nhà thờ dài, mỉm cười rồi nhiu mày, nhưng hấn vẫn có thể xem là một ông chủ trả rất nhiều tiền.

Hơn nữa từ khi biết được điểm yếu của hấn, cô làm việc gì cũng như cá gặp nước, tỷ như hiện tại...

“Nè! Cái kia, lại đây lại đây! Giúp tôi lấy máy hút.” Ngay cả xưng hô cũng lười kêu, Viên Cách Tiêu lớn tiếng sai sử.

“Được.” Tang Ý Ước mang một thân hương chanh ngọt đi tới, tay còn chưa đựng tới máy hút, đã thấy hấn bắt đầu nhiu mày.

Viên Cách Tiêu mất hứng nhìn xuống sàn, lại nhìn bàn khám bệnh, thấy nơi nơi đều sáng bóng, liền đem ánh mắt sắc bén quét về phía vẻ mặt vô tội Tò ng Ý Ước. Kết luận nguyên nhân mất cảm hứng là vì người phụ nữ này, vì thế cũng không ngần đầu lên, cứ thế ngoắc ngoắc ngón tay gọi Cốc Kinh đang ngồi tụng luật dân sự ở ngoài bàn.

“Cô tránh ra.” Hấn quyết đoán ra lệnh. “Cốc Kinh, cậu tới lấy máy hút đi.”

Tang Ý Ước một chút cũng không phản kháng, vô cùng nghe lời thông thả rời đi. Dù sao kế tiếp cũng chỉ cần cô nhân nhả đứng ở bên cạnh, nhìn bộ dạng bị mắng đến thối đầu của Cốc Kinh là tốt rồi.

“Tay qua sang bên phải một chút... Bên phải! Cậu không phân biệt được trái phải hay sao hả?”

“Bên này... Tôi nói bên này, cậu không thấy sao? Nước miếng nhiều như vậy, tôi làm sao làm được?”

“Tay không được run, cậu bị trúng gió hả?”

Trong lòng Tang Ý Ước thập phần đồng tình Cốc Kinh, bắt quá cô càng đồng tình vị bệnh nhân đang nằm dưới tấm khăn khám bệnh kia.

Cô không tin trên đời này có người bệnh nhân nào nguyên ý vừa bị mấy cái máy kim loại hết đào lại móc trong hàm răng, lại vừa bị tên nha sĩ tàn khốc kia phê phán.

Vài giờ sau, Cốc Kinh mặt xám mảy tro chạy ra phòng chờ, thấy Tang Ý Ước đang rót nước cho những bệnh nhân đang chờ khám, hấn về mặt ai oán khóc than:

“Tôi sau này làm luật sư, nhất định phải chuyên làm loại án kiện chữa bệnh kiểu này. Nha sĩ hung ác như vậy, không hù chết bệnh nhân mới là lạ!” Cốc Kinh chỉ kém không có hồ to chính sách tàn bạo tát vong. “Còn nữa, cô nhìn xem, đối xử với nhân viên, hơn nữa là nhân viên không lĩnh tiền lương còn lớn lối như vậy, thật sự là rất xấu xa!”

“Đúng vậy.” Tang Ý Ước lời ít ý nhiều an ủi.

“Để tôi nói cho cô nghe. Nếu không phải toàn bộ trần này chỉ có mỗi phòng khám nha của anh họ tôi, ai mà muốn tới nơi này chịu tội chứ?” Kết án của hấn liền nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt của những bệnh nhân ngồi trong phòng chờ.

Được nhiều người nhất trí, Cốc Kinh bắt đầu cùng những người ở đây bàn tán, người hỏi kẻ nói sôi nổi cả lên.

“Cho dù y thuật của anh họ đúng là không tệ nhưng hấn là nên đối xử với bệnh nhân thân thiết một chút, đúng không?”

“Đúng.” Tiếng tạo phản phi thường yếu ớt phụ họa.

“Chúng ta sau này đều không cần tới nơi này khám răng, được không?”

Về điểm này thì không ai dám trả lời, nói cho cùng, đến nay còn chưa có người có thể nghiệm ra là đau răng khủng bố hay là Viên Cách Tiêu khủng bố hơn.

“Các người biết hôm kia tôi nghe trưởng trấn dọa cháu gái hấn như thế nào không?” Cốc Kinh tiếp tục quạt gió vào lửa.

“Không biết.” Ông chủ Trần hai má sung phồng, về mặt dù có chút bị thương, nhưng vẫn thập phần nhiệt liệt giành lên tiếng trả lời.

“Trưởng trấn nói với cháu gái hấn, nếu còn làm âm ỹ sẽ kêu nha sĩ Viên đến bắt cháu đi!”

Đáp án thật không thú vị chút nào. Tang Ý Ước dụi dụi mắt.

“Sau đó thì sao?” Những người nghe vẫn hưng trí bùng bùng.

“Sau đó, cháu gái trưởng trấn nửa đêm phải đưa vào khoa nhi cấp cứu.” Cốc Kinh tuyên bố đáp án xong. Những người nghe đều ghen hòng nhìn trần trối, kinh hô nha sĩ Viên thật đáng sợ, không ai có thể sánh kịp.

Đây là chuyện gì đây? Tuy Viên Cách Tiêu không phải là người tốt gì, nhưng ít nhất cũng là một nha sĩ mà. Tang Ý Ước không cho loại kết luận này là đúng.

“Kỳ thật chính là bởi vì cháu gái trưởng trấn nói đau đầu, không muốn đi học, trưởng trấn lại nghĩ là cô giả bệnh, cố ý nói sẽ cho nha sĩ Viên bắt cô bé. Cô sợ quá liền lập tức đi học, thế nên mới chậm trễ bệnh tình, buổi tối phát sốt cao.” Cốc Kinh giải thích ngọn nguồn, bổ sung câu kết tâm đắc. “Cho nên nói, anh họ tôi chính là người như vậy. Khám răng cho người tôi, lại khiến người tôi sợ muốn chết, ngay cả khi còn chưa khám cái răng nào đã hại người tôi nửa đêm đi cấp cứu.”

Quý thật! Tang Ý Ước lắc đầu.

Cốc Kinh mới vừa nói xong, một giọng nói lười nhác vang lên ngay sau lưng hấn —

“Cần gì đến nửa đêm, hiện tại tôi cũng có thể cho cậu đi cấp cứu!”

Cốc Kinh nghe tiếng quay đầu lại, thấy Viên Cách Tiêu mặc áo blouse trắng, chân đi dép lê, hai tay ôm ngực đứng dựa cánh cửa, biểu tình tuyệt đối không thể gọi là hòa ái dễ gần.

“A! Anh họ... Tôi, chúng tôi chỉ nói chơi thôi! Nói chơi, nói chơi!” Cốc Kinh vừa xua xua tay vừa lui ra sau.

Mất thấy tình hình không ổn, lát nữa đến lượt mình chẳng phải sẽ lên bàn khám thụ hình! Ông chủ Trần vội vàng dòi đi chú ý, tránh cho một kiếp bị lăng trì.

“Nha sĩ Viên, đã lâu không tới đây. Không nghĩ tới đây thấy cậu mới được một trợ lý đáng yêu như vậy nha.” Ông chủ Trần khen ngợi lung tung.

Con người đen sắc bén quét qua, ánh mắt Viên Cách Tiêu dừng lại trên má trái sung cao của ông chủ Trần, mảy nhú lại. “Sao mặt lại sung lên như vậy?”

“A? Không có, không có sung! Là tôi béo... tôi mập mà. Đạo này tôi ăn hơi nhiều.” Ông chủ Trần vội vàng chối sạch. Nha sĩ Viên có tiếng chán ghét bệnh nhân để bệnh trẻ mới khám, hẳn cũng không muốn chết trên ghế khám bệnh. “Còn, còn có, ngày hôm qua tôi mới đánh răng, hôm nay liền lập tức tới đây.”

“Thật?” Hiền nhiên là hoàn toàn không tin hẳn nói bừa.

“Đúng, đúng... Trợ lý của các người thái độ thật rất tốt.” Trần ông chủ bắt đầu nói năng lộn xộn. “Đúng rồi, Tôi ng tiểu thư, cô dùng dầu gội đầu hiệu gì vậy? Hôm kia, vợ tôi dắt Tiểu Mẫn đến khám răng đã muốn hỏi. Mùi thơm thơm, ngòn ngọt, là mùi quýt phải không?”

Gặp quý sao? Nói gì không nói, lại đi nói chuyện này. Tang Ý Ước đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, vội vàng đem bóng cao su quăng trở về*.

*Nghĩa là nói lảng sang chuyện khác

“A, Trần tiên sinh, tới phiên ông.”

“Đợi chút.” Viên Cách Tiêu neho đôi mắt đen, một tay ngăn tiểu trợ lý đang có ý định trốn vào trong, mày nhướn lên, hung tợn trừng mắt nhìn nghi phạm làm hẳn cả ngày không thoải mái. “Là hương gì?”

“Không, không có hương gì.” Tang Ý Ước liều chết phủ nhận.

“Có.” Đứa bé trai vừa mới khám răng xong, đang ngồi khóc nửa ngày, đột nhiên nghẹn ngào mở miệng, vụn phấn thành thực báo cáo, “Có quýt, là hương quýt.”

Mày rậm nhướn rất cao, Tang Ý Ước cơ hồ có thể nhìn những sợi gân xanh khủng bố nổi lên trên bàn tay to chuyên nhỏ răn cho dân chúng vô tội.

Chết người! Sẽ chết người nha! Cô theo bản năng trốn sau lưng Cốc Kinh.

Ông chủ Trần vừa thấy tình thế có biến, có thể trì hoãn thụ hình, vội vàng cao hứng phấn chấn cổ vũ. “Nha sĩ Viên, anh không ngại được sao? Rất thơm mà!”

Một lời hắt thở ra, không khí đột nhiên cứng ngắt.

Này không phải là bộ quần áo của quốc vương sao? Cưng nhiên dám nghi ngờ mũi của nha sĩ Viên... Hay! Rất gan dạ! Tang Ý Ước đột nhiên cảm thấy loại sự tình xui xẻo này cũng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Quả nhiên, đôi mắt sắc bén cứng rắn bắn về phía ông chủ Trần, tay còn chưa kịp vươn ra bóp chết hẳn, cậu bé đang nghẹn ngào đứng một bên đã hết sức ngây thơ nói tiếp:

“Viên... chú Viên.... Mũi... mũi bị điếc.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi.

Đứa nhỏ này có biết quốc ngữ không vậy?

Mẹ đứa nhỏ vội vàng kéo con trai lại, sốt ruột ôm vào lòng.

Vốn hạ quyết tâm cầm miệng, làm cho đề tài dừng lại. Tang Ý Ước cư nhiên ngay tại tình huống nguy hiểm này liền lớn tiếng phản bác, quyết không thể để tiếng Trung bị làm hư.

“Mũi của nha sĩ Viên không phải là bị điếc, mà là không tốt.”

Tang Ý Ước thực ai oán.

Trong nhân sinh, mười chuyện hết tám chín là không như ý. Ngay cả những vĩ nhân lập quốc vĩ đại như vậy còn thất bại hơn mười lần, ngẫu nhiên nói sai một câu cũng đâu có gì to tát?

Phải không?

Không, không phải như thế. Thế giới này rất hắc ám, không thể dùng lẽ thường để nói chuyện.

Lúc này, cô phi thường chua xót kiểm kê tiền mặt. Vốn dĩ nha sĩ Viên ghét bỏ cô toán học không tốt, nên việc này luôn do hẳn tiếp nhận, hiện tại lại trở lại tay cô.

Nguyên nhân chính là vấn đề vị ngọt.

Từ buổi chiều, sau khi Viên Cách Tiêu phát hiện cô giờ trò quý, cứ việc cô vờ vịt thuần khiết vô tội như tiểu bạch thỏ, vẫn không thể lừa gạt ánh mắt sắc bén của hẳn.

“Uổng công tôi mỗi ngày mang cô đến nhà tôi ăn khuya.” Quý rạp trên mặt đất dùng sức chà sàn, Viên Cách Tiêu lộ ra cánh tay vì dùng sức mà gân xanh ứa ra, cứ chốc chốc lại bật ra một câu oán giận.

Ô ô, rõ ràng là vì bản thân hắn không dám ăn đồ ngọt, còn liên lụy người khác. Bất quá... Nếu kẻ bày trò đã bị tóm, cô cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể làm bộ thừa nhận.

Viên Cách Tiêu lau xong sàn khu khám bệnh, thuận tay với lấy áo khoác mặc vào người mới bắt đầu lau quầy tiếp tân, như thể sắp sửa tiếp cận ổ virus nào đó, thập phần cẩn thận không cho dị vật xâm nhập.

“Tôi sắp lau tới.” Một đường lau đến khu vực nguy hiểm, hắn đứng cách cô ba bước, lên giọng sai sử. “Cô cách xa tôi một chút!”

Đồ bất lịch sự! Cô tức giận nghĩ, nhưng vẫn cầm lấy bó tiền mặt lớn nhích ra bên cạnh. Bởi vì mắt chỉ lo trừng hắn nên không thấy sợi dây điện chằng ngang sau lưng mình.

Cô chỉ kịp kêu thảm thiết, gót chân vướng ra sau, cả người trọng tâm không vững ngã xuống.

Viên Cách Tiêu, vốn đang quỳ lau nhà, thấy thế lập tức nhanh tay lẹ mắt, lắc mình tiến lên, cánh tay vung ra, vững vững vàng vàng tiếp được thân thể mềm mại.

Một cú ngã, một cú ôm, động tác lưu loát, tư thế hoàn mỹ, ăn ý tuyệt vời giống như đã sớm tập luyện trăm ngàn lần.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân. Viên Cách Tiêu vì lần đầu tiên trong đời ở gần nhuyễn ngọc ôn hương đến thế, có chút giật mình sững sốt, nhất thời thất thần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn ngọt ngào gần ngay trước mắt, càng đừng nói là thứ mùi khủng bố kia... Hắn cảm giác cánh tay vụng trộm bắt đầu ngứa.

Mà đối diện với bộ dạng hắn há hốc mồm, Tang Ý Ước cũng không có tốt hơn bao nhiêu.

Vốn dĩ nghĩ mình sẽ ngã thành bùn nhão, rốt cuộc rơi vào vòng tay kiên cố, Tang Ý Ước kinh ngạc trừng lớn mắt, cực kì khó hiểu hết thấy đã phát sinh như thế nào.

Hai người hơi thờ giao hòa, da thịt kề sát, đôi mắt to ngấn nước của cô đối diện con ngươi đen lạnh lùng của hắn, độ ẩm ái muội mà kỳ diệu lặng lẽ bay lên.

Hai người còn không kịp suy tư hoặc tham thảo sự tình từ đầu đến cuối, một tiếng kêu ré thỉnh linh vang lên đánh vỡ tình cảnh thân mật quá đáng giữa hai người.

“A! Các người... các người đang làm gì vậy?” Vội vội vàng vàng chạy vào, Cốc Kinh vốn có việc gấp muốn nói nhưng khi thấy tư thế hai người quý dị, không khỏi ghen hờn nhìn trân trối, hồn nhiên quên trọng điểm.

Viên Cách Tiêu hoàn hồn trước, thô tay thô chân đỡ cô dậy, nhanh chóng thu hồi cánh tay y, mày khẽ nhíu lại, miệng còn thực không tốt, khẽ xuy một tiếng với về mặt vô tội của nàng.

“May mà không đề lên sàn nhà tôi mới lau xong. Đi đường không thể cẩn thận một chút sao?”

Không phát hiện vẻ mặt thoáng xấu hổ của hắn, Tang Ý Ước tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhip tim đập loạn nho nhỏ vừa rồi không cần chỉnh đốn liền khôi phục trong nháy mắt, còn hận không thể chà chân thêm vài nhát trên sàn nhà trơn bóng của hắn.

Nếu hắn yêu sàn nhà như vậy, sao không lấy nó làm giường ngủ, không cho phép người nào đạp lên nửa bước, cứ thế mà sống với cái sàn đó cả đời luôn đi!

Xem nhẹ khuôn mặt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi kia, Viên Cách Tiêu một lần nữa bước ra xa cô ba bước, nhướn mi hất đầu hỏi em họ đã đổ đầy mồ hôi.

“Cậu quay lại làm gì?”

“A? Đứng đứng đứng!” Cốc Kinh chỉ lo xem hai người mất đi mày lại phóng lửa, giờ nghe Viên Cách Tiêu nhắc tới, mới nhớ tới đại sự không ổn. “Ý Ước, cô nhanh về nhà đi, nhà trọ của cô bị cháy!”

Vì sao, vì sao có thể cháy thành như vậy?!

Khi Tang Ý Ước chạy từ phòng khám về chỗ trọ, lửa còn đang cháy hừng hực. Người dân trong trấn vây quanh bên cạnh xem náo nhiệt, lính cứu hỏa vội vàng lo cứu người, phun nước, may mà không có thương vong.

Vấn đề ở chỗ, căn nhà trọ cũ nát này không chịu nổi đại hỏa tra tấn, trừ bỏ vẻ ngoài bị cháy đen thui, bên trong tựa hồ cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhân viên phòng cháy và cảnh sát vì bảo đảm an toàn, tạm thời lập hàng rào phong tỏa nhà trọ.

Mấy hộ tránh được một kiếp, đứng ở một bên nhìn nhà cửa sụp đổ, khóc rống thất thanh, còn Tang Ý Ước cũng đứng ngây ngốc sững sờ.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Bởi vì chỉ là ở tạm cô mới không mất nhiều thứ quý giá. Nhưng toàn bộ đồ đạc và quần áo cô mang đến đều bị thiêu trụi. Trên người chỉ còn lại ví tiền mang trên người khi đi làm, bên trong chỉ có mấy trăm bạc. Thế này sao đến thuê chỗ nào khác được? Mà ở đây không thân không quen cũng không ở nhờ nhà ai được...

Giờ nên làm cái gì mới tốt? Tang Ý Ước còn đang phiền não, Cốc Kinh cực kì thông cảm với cô, quyết tâm thực hiện gia huấn, bàn tay con người là gốc rễ hạnh phúc, tự động cung cấp giúp đỡ.

“Ý Ước, không bằng cô ở tạm nhà tôi. Ba mẹ tôi không ở đây nên nhà tôi còn rất nhiều phòng trống.”

“Trọng điểm là ba mẹ cậu không ở nhà?” Cô còn chưa kịp trả lời, Viên Cách Tiêu không biết xuất hiện từ khi nào, lười biếng tiếp lời.

Tang Ý Ước quay đầu lại, hần lúc nãy không cùng tới, hần là đóng cửa phòng khám xong mới đến xem não nhiệt. Miệng hần ngâm điều thuốc, áo somi quần tây đơn giản, cực không hòa hợp với đôi dép lê, cái bộ dạng thoải mái đó, nhìn là thấy chương mất con mắt.

“Anh họ, em là người học pháp luật, sẽ không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn!” Cốc Kinh thực ai oán kháng nghị, tuy rằng hần có chút hoa tâm, nhưng cũng không đến mức ti bỉ như vậy.

“Học pháp luật thì có quan hệ gì đến không lợi dụng lúc người tôi gặp khó khăn? Uy, hơn nữa cậu...” Viên Cách Tiêu đem tầm mắt quay sang Tôì ng Ý Ước, nhưng mới vừa mở miệng liền bị ngắt lời.

“Tôi nói cho anh biết: tâm trạng tôi hiện tại rất không tốt. Anh tốt nhất đừng nói mấy câu chọc người ta chán ghét.” Tang Ý Ước lớn tiếng dọa người, tâm tình xuống thấp vạn phần, ngay cả nói cũng không ngừng đầu lên.

Không dự đoán mình sẽ bị mắng như vậy, Viên Cách Tiêu nhún mi, kinh ngạc một lúc lâu, vốn định phát hỏa, nhưng vừa thấy cô gục đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ẻo oải, hần đành nuốt con tức xuống.

Đây bắt quá là thấy cô gặp xui xẻo, mới tạm thời tha cô đó. Hần tự thuyết phục mình như vậy.

“Mẹ tôi vừa gọi điện thoại cho tôi, kêu cô hôm nay đến ở nhà của tôi.” Viên Cách Tiêu ho nhẹ hai tiếng, hai con ngươi đen sắc bén nhìn ra xa xa, bộ dạng không yên lòng. “Lát nữa thuận tiện đi qua cửa hàng tiện lợi, mua vài vật dụng hàng ngày, không có tiền thì tôi cho cô mượn trước.”

Không đoán được hần muốn nói chuyện này, Tang Ý Ước có chút kinh ngạc xấu hổ.

Tuy rằng hần tìm từ thật sự rất không thông minh, bắt quá miễn cưỡng xem như có thiện ý. Tuy hần thật đáng ghét, nhưng lại có một người mẹ hiền lành, tốt như vậy, cũng coi như cân bằng tính đáng ghét của hần một chút.

Dù sao tâm tình ẻo oải của cô hiện giờ quả thực cần má Viên ấm áp an ủi.

“Còn sững sờ ở đây làm chi?” Hần khảy khảy tàn thuốc, trước khi đi rút cục vẫn nhìn không được, lạnh lùng ném lại một câu thực khiến người ta muốn đá hần một cái.

“Phòng ở bị thiêu hủy, ngày mai có muốn đi làm hay không?” Hần lại lạnh lùng nói tiếp.

Trùng mắt nhìn bóng dáng cao ngất ngạo mạn kia, Tang Ý Ước quyết định, nhất định có một ngày, cô sẽ tìm ra cách chinh hần không dùng vị ngọt!

“Ai nha, nhìn xem đáng thương đứa nhỏ này coi, không còn tinh thần gì hết.”

Quả nhiên vừa vào đến Viên gia, má Viên vốn đã ngồi chờ trong phòng khách hồi lâu, liền chạy lại đau lòng giữ chặt Tang Ý Ước, xem xét cô nàng từ trên xuống dưới.

“Thế nào, có bị thương không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có...” Sự tình xảy ra quá mức bàng hoàng, mãi cho đến khi nghe những lời thăm hỏi thân thiết phát ra từ nội tâm của má Viên, Tang Ý Ước đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

“Ai nha, đừng thương tâm, đừng thương tâm.” Má Viên vừa thấy bộ dáng ủy khuất của cô, cả trái tim đều hòa tan, ôm cô ngồi xuống sofa. “Đến đến, đừng có sợ. Mọi chuyện đã trôi qua, không có việc gì, trước ngồi xuống, uống ly trà an ủi. Ly Tiêu, đi châm trà...”

Má Viên một bên an ủi tiểu cô nương chỉ mới quen hơn mười ngày mà đã rất yêu thương, một bên sai sử con mình.

Viên Cách Tiêu hừ lạnh một tiếng. “Chỉ là đứng ở một bên xem hoả hoạn, đâu phải là chạy ra từ trong đám cháy.”

Má Viên nghe con mình lảm bảm, hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái, không nghĩ tới mình cứ nhiên lại sinh ra đứa con lãnh huyết như thế, áy náy vô cùng, vội vàng quay đầu an ủi đứa nhỏ đáng thương trong lòng.

“Đừng để ý Ly Tiêu, đứa nhỏ này trời sinh đã là miệng hư hỏng, miệng chó không thể mọc ngà voi, con đừng so đo với hần làm gì.”

Má Viên nói nghe thật hay! Tang Ý Ước nhìn sắc mặt không tốt của Viên Cách Tiêu, vụng trộm thăm nghĩ, bên tai lại truyền đến thanh âm thân thiết của má Viên.

“Còn nữa, Ý Ước à, con về sau cứ an tâm ở lại nhà chúng ta, không cần phải đi nơi khác tìm chỗ trọ.”

“Má Viên, như vậy sao được?” Tang Ý Ước hoảng sợ, vội vàng từ chối. “Con... con... ngày mai con sẽ đi tìm phòng.”

Viên Cách Tiêu đang chuẩn bị nói cái gì, lại bị má Viên giành trước, trừng mắt nhìn, đành phải hừ một tiếng từ bỏ.

“Ý Ước, con đừng khách khí với má Viên.” má Viên vỗ vỗ tay cô, từ ái nói. “Con xem, nhà chúng ta lớn như vậy. Mấy đứa nhỏ kia bình thường đều ở Đài Bắc làm việc, cũng không có người trở về, một mình má thật rất tịch mịch. Hơn nữa, Ly Tiêu đứa nhỏ này ở nhà luôn kỳ dị, nào có tâm nói chuyện phiếm với lão thái bà như má.”

“Nhưng mà...”

Tang Ý Ước không thể phủ nhận mình thật sự rất thích má Viên, nhưng tự đứng lại ở trong nhà người ta, nói thế nào cũng thấy bần khoản.

“Đừng có nhưng mà, nếu con thấy ngại, vậy má Viên thu con tiền thuê nhà một tháng một ngàn.” Má Viên đề nghị.

Một ngàn cũng kêu là tiền thuê nhà? Viên Cách Tiêu không cho là đúng khế xuy ra tiếng.

“Viên Cách Tiêu, còn có ý kiến thì sau này đừng về nhà!” Má Viên đương trường quên mất nhà này là con mình ra tiền mua, hợp lý hợp tình cảnh cáo hần.

Viên Cách Tiêu nhú mày, không lời nào để nói, xoay người chậm rãi chuẩn bị lên lầu, má Viên lúc này lại hạ lệnh sai sử.

“Con lên lầu đúng lúc, mẹ đã dọn phòng Anh Khắc xong rồi, con mở ngăn tủ trong phòng tắm, lấy bàn chải đánh răng mới với khăn tắm sạch ra, nghe chưa?”

“Dạ.” Hần chỉ đáp một chữ, bộ dáng giống như đứa nhỏ vừa bị mẹ la một trận, tâm không cam lòng không nguyện, suýt nữa khiến Tang Ý Ước bật cười.

“Được rồi, đừng để ý đến nó, nó là đứa mạnh miệng mềm lòng, con đừng thấy tính tình nó như vậy, kỳ thật nó vẫn thực biết cách săn sóc phụ nữ.” Má Viên phi báng con mình suốt một đêm, rốt cục nghĩ đến mình nên cứu vớt một chút, chẳng qua nói được hai câu lại đem đề tài trở về nguyên điểm. “Thế nào? Chuyện về đây ở chung với má Viên đi?”

“Ừm, bằng không thể này đi, má Viên, con trả trước cho má một ngàn, coi như là con tạm ở đây, về sau sẽ từ từ tính tiếp.” Tang Ý Ước không muốn nghịch lại ý tốt của bà, đành tạm thời đáp ứng.

Còn nhiều thời gian, hai ngày nữa lại đi tìm chỗ ở mới cũng không muộn.

Với lại, cô cũng không tính làm việc lâu dài ở phòng khám, đợi Viên Cách Tiêu tìm được trợ lý mới, cô sẽ về lại Đài Bắc... Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 4

Editor: shorthair4eye

Tang Ý Ước đã sớm nghĩ đến, nếu mình ở nhờ nhà Viên gia như vậy sẽ có một vài việc khó tránh có chút thay đổi nho nhỏ. Cho dù đó là mối quan hệ với Viên Cách Tiêu hay là thói quen trong cuộc sống.

Cô cũng đã tính, bản thân mình hẳn là nên dành một chút thời gian để thích ứng hoàn cảnh xa lạ này. Nhưng trong toàn bộ tính toán của cô không bao gồm phải thích ứng với việc thức dậy vào lúc sáu giờ rưỡi sáng, mơ mơ màng màng bơi ra khỏi giấc mơ tới phòng tắm rồi bị người đàn ông ở trần làm giật mình tỉnh ngủ.

Hai mắt buồn ngủ đang mơ mơ màng màng, đến khi nhận rõ cái khối trần trụi trước mắt là khuôn ngực rắn chắc còn ẩm hơi nước kia là của đàn ông, hai tròng mắt đen đột nhiên tròn to.

“Anh... anh... anh... Sao không mặc quần áo?!” Cô đã hoàn toàn tỉnh táo lại, vội lui ra sau ba bước, vô cùng kinh sợ lên án tên cời trần trước mặt.

Viên Cách Tiêu đang cầm máy cạo râu chạy bằng điện để cạo râu, hơi hơi nhướn mi, liếc nhìn cô một cái rồi để lại một ánh mắt xem thường, tiếp tục cạo râu.

Tang Ý Ước không thu được câu trả lời thuyết phục, một mực ngây ngốc nhìn hấn cạo râu, nhìn nhìn, rồi cứ thế không hiểu ra sao, chuyển thành nhìn mê mẩn.

Hấn, hấn thoạt nhìn thực... giống một gã đàn ông.

Trong đầu Tang Ý Ước chợt đưa ra loại kết luận quỷ dị đó.

Mái tóc đen dày của hấn vẫn còn ẩm ướt, nước theo tóc chảy dọc nhỏ xuống sàn. Khuôn mặt như được điêu khắc nghiêm cẩn nhìn vào gương, sống mũi thẳng đến tận cao ráo, bờ môi dày kêu gọi.

Cái máy cạo râu chạy bằng điện kia đang trượt dọc theo đường cong của cái cằm kiên nghị.

Hấn một tay cầm máy cạo râu, một tay chống cằm trên bồn rửa mặt. Từ chỗ cô đứng nhìn sang có thể thấy cánh tay to lớn lộ ra những đường cong xinh đẹp nhờ trải qua rèn luyện lâu dài.

Da hấn có màu đồng khỏe mạnh, bờ ngực dày, cơ bắp căng tròn nhẵn không có chút sọc lồi, bụng bằng phẳng bên dưới quần một cái khăn tắm, che đậy hơn phân nửa bộ vị trọng điểm, lại vẫn có thể nhìn ra hấn có một đôi chân rắn chắc có lực.

Nếu công ty quảng cáo nào muốn tìm người mẫu đại diện cho máy cạo râu điện, người đàn ông trước mắt này tuyệt đối là một lựa chọn phi thường có sức thuyết phục.

“Sáng sớm mắt đã hoa si*.” Cảm nhận được tầm mắt của cô, Viên Cách Tiêu cạo râu xong liền lạnh lùng phán ra một câu, xem thường bộ dạng trợn mắt há hốc mồm của cô nàng.

* Hoa si: Bộ dáng mê mẩn cái đẹp, tóm lại là mê trai

Đôi mắt đen sáng lấp lánh trong lúc lơ đãng dừng lại trên người cô nhiều thêm vài giây.

Cô vừa rời giường, đầu tóc xộc xệch, quần áo rối loạn, vẻ mặt mờ mịt vô tội, ngây ngốc như một con chó nhỏ, đôi mắt đen chói lọi đang kinh ngạc nhìn hấn.

Mà thân hình kiều nhỏ đang mặc áo t-shirt thể dục của hấn cho mượn làm áo ngủ, rộng thùng thình, hở hững lộ ra cẳng cổ trắng nõn mê người cùng bờ vai mảnh khảnh. Bên dưới t-shirt là một cái quần soóc loại lưng có dây rút, lộ ra một đôi chân thẳng tắp xinh đẹp.

Ngây thơ mà gợi cảm, hơn nữa hình như còn làm cho hấn “Có cảm giác”.

Cô ta ăn mặc kiểu gì vậy? Chẳng lẽ sau này, sáng sớm nào hấn cũng phải chịu loại tra tấn thị giác này sao? Viên Cách Tiêu khẽ chau đôi mày quan công lại.

“Anh...anh... Ai mắt hoa si?” Bị nắn một câu, lại nhìn sắc mặt hấn, Tang Ý Ước háng giọng một cái mới lấy lại tinh thần, hai má nóng lên lại chết cũng không thừa nhận. “Tôi chỉ là đang nhìn... Đang nhìn...”

“Sao? Nhìn cái gì?”

Viên Cách Tiêu nhìn thấy cô lung túng, ấp úng không nói thành câu. Bỗng dưng phiên chán nhất thời tan thành mây khói lại nảy ra ý muốn trêu chọc cô.

Anh ta thuần thực thu hồi dao cạo râu, lùi biếng tiến gần thêm vài bước, thu ngắn khoảng cách giữa hai người, mắt hạnh nhìn xuống thu được khoảnh khắc kinh hoàng hiếm có của cô.

“Tôi...” Tang Ý Ước cảm thấy lông tơ sau gáy dựng thẳng, chỉ có thể cật lực lung tung trả lời. “Tôi chỉ là đang nhìn...thì ra... thì ra anh cũng là một người đàn ông!”

“Thì ra? Có ý gì?” Biểu tình của hấn có chút nguy hiểm, lại tiến gần thêm một bước, ép cô tới sát bức tường, đôi mắt đen sáng thâm trầm thẳng tắp nhìn chằm chằm vào cô. “Nói thử xem.”

“Chính là... Chính là...” Hấn làm chi mà lại gần dữ dữ vậy? Hơi nóng vừa tắm xong của hấn sắp làm cô bức bối đến không thể hô hấp.

Đối mặt với bờ ngực trần trụi của hấn, cô cảm thấy mình cực độ thiếu dưỡng khí, mà hấn lại quá gần càng khiến cô cảm thấy dây thần kinh bị kéo căng, rất muốn... rất muốn đá hấn một cước, phá cửa mà chạy.

Không được, như vậy rất thất đức, hơn nữa, nói thế nào hấn cũng là con của má Viên.

Quên đi, cô quyết định cố lấy dũng khí, thành thực giải thích.

“Ý tôi là, trước kia tôi thực sự chưa thấy người đàn ông nào lại yêu sạch sẽ đến mức này như anh... giống như phụ nữ vậy.”

“Tôi giống phụ nữ?” Viên Cách Tiêu nhưốc mị, tiếng nói khàn khàn như than nhẹ, cánh tay trái chống lên tường, ngăn chặn đường đào tẩu của cô, khuôn mặt lãnh nghị(lạnh lùng + nghiêm nghị) thong thả tới gần.

Khi khoảng cách giữa hai người đã ngắn lại đến mức có thể cảm giác được hơi thở của nhau, Tang Ý Ước cơ hồ nghĩ rằng, chỉ cần hấn lại gần thêm chút thì hôn lên mình, cô ngừng thở, căng thẳng không thể nhúc nhích.

Mà cặp mắt như chim ưng kia vẫn lảng lạng, thâm trầm đánh giá cô.

Tang Ý Ước mơ hồ cảm thấy tình huống này thật quen thuộc...hình như mình đã biết, cô nhất định là đã thấy loại ánh mắt này ở đâu đó... Cô vắt hết óc nghĩ, đột nhiên linh quang hiện ra.

A! Cô nghĩ ra rồi!

Này không phải là trong phim “Tạm thời đình chỉ hô hấp” đó sao? Chỉ cần không hô hấp, phá cửa sổ thì cương thi sẽ không nhìn thấy người, với lại cũng giống trong “Chu la nhớ công viên”, Tần Mạnh Long tìm trái tìm phải cũng không thấy Tiêu Tụ đó sao?

“Cộp.”

Tang Ý Ước mới vừa bình tĩnh đại ngộ(hiểu rõ vấn đề), trán đột nhiên bị vỗ một phát.

Tuy rằng không đau, nhưng là thanh âm vang to lạnh lạnh, khiến cô ngạc nhiên hoàn hồn.

“Làm gì vậy?” Cô tròn trừng mắt nhìn hấn.

“Không cần lại đi vào cõi thần tiên.” Viên Cách Tiêu không biết đã đi tới cạnh cửa từ khi nào, thanh âm khôi phục lại vẻ nghiêm khắc bình thường, đôi mắt lạnh trào phúng đảo qua người cô đương nhiên không bỏ sót cặp chân xinh đẹp kia. “Ngủ trễ như vậy mới rời giường, còn lè mề lòi thối, suốt ngày chỉ biết ngăn người, không biết trong đầu có thứ rác rưởi gì.”

Hấn vừa lạnh lùng chế nhạo vừa đi ra ngoài, còn không quên trước khi đóng cửa, ném lại một câu tức chết người không đền mạng.

“Người ngoment lòi thối, tự kiểm điểm mình có giống phụ nữ không trước đi!”

Quá ngây thơ! Rất ti bi! Thủ đoạn thấp kém! Không có sáng tạo!

Một tay nắm chặt tay lái, ngón tay thon dài nắm chặt đến độ như sắp bị bẻ gãy, khuôn mặt tuấn tú cương nghị của Viên Cách Tiêu như bị che một tầng mây đen, mày rậm nhíu chặt, nghiền răng nghiền lợi đến ngay cả gân xanh trên cổ đều ẩn ẩn co rúm.

Hấn cho tới bây giờ đều không nghĩ tới từ khi hấn mất cha vào lúc năm tuổi rồi bắt đầu nghiêm túc sống quy củ tới nay còn có thể gặp phải loại tình huống ngu xuẩn đến cực điểm này.

Người phụ nữ đó! Phụ nữ ti tiện đáng giận đó, hai ngày trước, sau khi bị hấn trêu chọc vài câu ở phòng tắm vậy mà khóc sụt mướt chạy tới cáo trạng với mẹ hấn!

Cáo trạng? Hấn thật không dám tin, loại hành động ngây thơ vô sỉ này vậy mà xuất hiện ở một người trưởng thành đã hai mươi mấy tuổi.

Mà hấn, một người đàn ông ba mươi tuổi bởi vì cô cáo trạng mà bị lão mẹ xử phạt! Phạt hấn nhậm dịp ngày nghỉ dẫn cô vào nội thành mua quần áo và vật dụng hàng ngày.

Đây là loại thế giới gì đây chứ?

‘Hoan nghênh anh tới đến thế giới thực, có yêu, đương nhiên cũng có đối trá...’

Tương phản với lửa giận trong người hấn, tiếng hát mãnh liệt dũng cảm phát từ dàn nhạc trên ô tô, vốn chỉ phát dòng nhạc cổ điển cao cấp, lớn tiếng trả lời thuyết phục cho vấn đề của hấn.

Cái loại ca từ gì mà như cười nhạo người ta vậy? Viên Cách Tiêu vốn không quan tâm mấy đến trào lưu âm nhạc, không khỏi hơi nhú mi.

‘Hoan nghênh anh đến thế giới thực, cần trả giá, đương nhiên cũng cần phòng bị...’

Mắt đen lạnh lùng liếc xéo về phía người khôi xương. Lần này cho cô chiếm thượng phong đi.

Vậy mà cô tựa hồ không đặc biệt cao hứng, thậm chí có chút sầu não đau khổ. Tang Ý Ước đang thờ ơ nâng cằm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay như vô thức gõ nhịp theo tiếng nhạc.

“Về đến thế giới thực, nếu không cẩn thận, anh sẽ không được như mong muốn...”

Đủ rồi! Viên Cách Tiêu thoán thoát tất loa, vì bảo hộ cho công sức rèn luyện gu âm nhạc cổ điển của mình, hấn quyết định cự tuyệt bị loại âm nhạc đương đại đồng hóa quá nhiều.

“Sao anh lại tắt?” Đang nghe chăm chú, đột nhiên bị cắt đứt, Tang Ý Ước hoang mang hờn giận nhũn mày, quay đầu hỏi hấn. “Tôi đang nghe.”

Hôm nay tâm tình vốn không tốt, hiện tại lại rớt xuống đáy cốc.

Mọi thống khoái khi nhìn má Viên mắng hấn xối xả hai ngày trước đều biến mất. Bởi vì một chút cô cũng không nghĩ tới má Viên thế nhưng bảo hấn, lấy danh nghĩa bồi tội, mang cô đi mua quần áo.

Nhưng mà... nhưng mà... quần áo cô muốn mua là quần áo lót mà. Bảo cô đi với người thế này, có làm hay không chứ?

Bất quá, má Viên có một điểm rất giỏi. Đó là cho dù sai lầm, bà cũng có biện pháp cho người ta ngoan ngoãn làm sai theo.

Vì thế cho dù cô trăm ngàn lần không muốn nhưng vẫn bị má Viên đuổi ra cửa cùng cái bản mặt thực thối của hấn vào một ngày Chủ Nhật xinh đẹp.

Mà cô, vì cố gắng hết sức chấp nhận cho hấn làm người hầu, để chuyến đi không bị nặng nề, đặc biệt mượn CD Ngũ Bách của Cốc Kinh để giải tỏa tâm tình.

Cô quyết định dùng tiếng hát của Ngũ Bách để cổ vũ bản thân: cuộc sống còn có hy vọng, cho dù bảo người như Viên Cách Tiêu làm người hầu cùng đi mua quần áo lót, cuộc sống vẫn còn có thứ đáng giá chờ mong gì đó, tỷ như: Lát nữa đến nội thành, cô có thể đi mua bù chiếc CD Ngũ Bách đã bị cháy trong trận hỏa hoạn.

Vậy tâm tình dọc đường mới vừa thoáng được an ủi vậy mà bị hành vi tắt máy không lễ phép của hấn làm đứt đoạn! Tang Ý Ước vừa cảm thấy bốc hỏa, Viên Cách Tiêu lập tức tiếp lời đồ thêm dầu vào lửa.

“Khieu thương thức của cô khiến người ta khó có thể gạt bừa.”

Cho dù hấn từ đầu đến cuối đều chưa nghiêm túc nghe đĩa nhạc của cô, vẫn dứt khoát muốn khi dễ cô sao?

“Anh nói cái gì?” Còn dám nói xấu ca sĩ cô thích nhất! Tang Ý Ước trừng lớn mắt không dám tin.

“Khieu thương thức, khó có thể, gạt bừa.” Khóe mắt thấy cô tức giận đến khuôn mặt phỉếm hồng, không hiểu sao tâm tình hấn nháy mắt khoái trá lên.

“Anh...” Đáng giận! Hấn thì biết phân biệt tốt xấu được bao nhiêu? Rõ ràng là một tên ngốc ngạo mạn bất lịch sự! Cô phần nộ thầm mắng trong lòng.

Không được, phải nhin! Tuyệt đối không thể giống loại người dã man như hấn tùy tiện phát hỏa.

Nhìn ra khóe miệng hơi hơi cong lên ác ma ý cười, Tang Ý Ước tự nói với bản thân như thế, hít sâu một hơi, nắm tay siết chặt.

“Chuyện này không liên quan đến khieu thương thức, mà là liên quan đến tuổi tác, chú à!”

Chú? Cô dám gọi hấn là chú sao? Viên Cách Tiêu khẽ nhướn mi lên, lạnh lẽo trừng cô một cái. Hấn bất quá chỉ lớn hơn cô tám tuổi... Mà thôi.

“Cô hình như rất có thành kiến với tôi?” Trầm mặc hồi lâu, mắt sắc nhìn thẳng về phía trước, hấn quyết định hỏi ra trọng điểm.

Hấn cũng không nhớ rõ mình khi nào đắc tội đến cô, mà cô hết lần này đến lần nọ cứ khiêu khích hấn, khi thì dùng dầu gội đầu có vị ngọt, khi thì túm tóc hấn đi cáo trạng, nhìn hấn bị mắng.

Hiện tại cư nhiên còn gọi hấn là chú?

“Là anh có thành kiến với toàn thể giới thì có.”

Cô lắm bả trả lời, không thể tin được hấn cư nhiên hỏi loại vấn đề rõ ràng rành rành này, cái này giống như kẻ phạm tội sát nhân hỏi tại sao bản thân cũng bị xử bắn.

Hấn khi nào thì có thành kiến với toàn thể giới? Viên Cách Tiêu lập tức đoán, người phụ nữ này có thành kiến nghiêm trọng với hấn, hơn nữa lại không hề có nguyên do, thuần túy chính là chán ghét hấn.

Ý nghĩ chột lóe trong đầu này làm hấn bỗng dưng cảm thấy khó chịu.

Lớn như vậy, ngày ngày nghiêm túc kiểm chế bản thân làm việc theo nguyên tắc, khiến hấn vốn không cần đến sự đánh giá của người khác, nhưng mà đối với người phụ nữ này...

Hấn cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa không có chỗ phát, bất giác nhíu mày, khuôn mặt đông lạnh. Mãi cho đến khi vào nội thành, hai người cũng chưa nói chuyện lại.

Hấn đang tức giận.

Không phải bình thường rống to kêu to, táo bạo vô lễ tức giận, mà là cái loại tức giận đến cả người tựa như bị đặt trong tủ lạnh, khuôn mặt lạnh băng như thể muốn giết người kiến huyết.

Nhưng hấn đang tức giận cái gì? Tang Ý Ước một mặt làm bộ lăm lăm tính toán quần áo và đồ dùng hàng ngày, một mặt vụng trộm nhìn khuôn mặt lạnh ngắt đứng ở một bên.

Từ góc này nhìn lại, bộ dạng cao lớn lãnh khốc của hấn tựa như một sát thủ giết người không chớp mắt. Mặc dù khuôn mặt cương nghị anh tuấn rất lạnh lùng nhưng vẫn có rất nhiều cô gái xung quanh vẫn bị hấp dẫn, hoặc là rõ ràng hoặc là len lén nhìn hấn bằng ánh mắt ái mộ.

Vấn đề là, toàn thân hấn phát ra hơi thở quá mức xa cách làm cho các tâm hồn thiếu nữ dù bị lung lay nhưng chỉ dám nhìn từ xa, không dám đến gần.

Hấn vì sao tức giận? Tang Ý Ước hoang mang hồi tưởng. Vừa mới ở trên xe, câu cuối cùng cô nói là hấn có thành kiến với toàn thể giới, sau đó hấn liền biến thành vẻ mặt này.

Chẳng lẽ... Là cô sai rồi? Nhưng mà sai làm sao? Hấn vốn là có thành kiến với toàn thể giới mà. Mỗi ngày soi mói đông, soi mói tây, chưa từng thấy hấn vừa lòng với ai bao giờ, giống như toàn thể giới đều đắc tội hấn. Rõ ràng như vậy, chẳng lẽ là cô hiểu lầm hấn sao?

Chẳng lẽ bình thường bộ dạng hấn như muốn xé xác người ta thành mười tám khúc cho chó, cho mèo, cho gián ăn thật ra là tượng trưng cho thể giới hòa bình, không phải là có thành kiến với toàn thể giới?

Mà như bây giờ mới thực sự là có thành kiến, tính tình không tốt, đang tức giận?

Nhưng cho dù như vậy, hấn cũng không cần phải tức giận như vậy chứ? Chẳng lẽ không thể giải thích rõ ra sao?

Cô miên man suy nghĩ, không biết mình vì sao phải động tâm tư phỏng đoán cảm xúc của hấn? Cũng không biết tại sao mình phải áy náy khi thấy tâm tình hấn không tốt như vậy?

Cho dù tâm tình hấn có thối đến có giới đi nữa thì cũng không liên quan đến cô mà.

Hấn đây là tự làm tự chịu, bình thường luôn có ác ý với người khác, thích cười nhạo người khác, lại khi dễ chị gái của cô, chọc hấn tức chết không phải tốt nhất sao?

Đáng tiếc không phải. Tang Ý Ước thở dài. Cô tuyệt không phải là người như vậy, cho dù cô suốt ngày nghĩ nên thay chị gái báo thù, nhưng cô cũng chỉ bày ra vài trò đùa dai, cũng không phải thật sự muốn chọc cho hấn tâm tình không tốt.

Cô làm sao có thể nhẫn tâm với hấn...

Cô ừ ừ bước ra cửa hàng quần áo, Viên Cách Tiêu giống như một bảo tiêu đi theo sau cô, khoảng cách ba bước, ra về không có chuyện gì muốn nói với nàng.

Mà mỗi lần cô định quay đầu tìm hấn nói chuyện, cũng không biết là hấn có tâm hay vô tình, luôn đem ánh mắt chuyển về nơi xa xôi nào đó.

Không khí này thực làm cho người ta cảm thấy trầm trọng!

Qua tiếp hai giờ, Tang Ý Ước lòng tràn đầy không thoải mái, đành phải mau chóng mua đủ nhu yếu phẩm, tận lực rút ngắn khoảng thời gian làm người ta xấu hổ.

Trên đường trở về, chỉ có hai người trong không gian nhỏ nhỏ của ô tô, cô cũng không có việc gì để làm, không biết làm sao, đành làm bộ ngủ để trốn tránh.

Đầu nghiêng qua một bên, cứng ngắc nhắm mắt lại, một đường xóc nảy trở về trấn nhỏ, cô một chút cũng không có phát hiện vị tiền sinh Viên Cách Tiêu kia mặc dù sắc mặt vẫn khó coi như trước nhưng con người đen lại nhiều lần bay tới trên người cô.

Mãi cho đến cửa nhà Viên gia, hai người đều tự khẳng định ý nghĩ của mình —

Khẳng định của Viên Cách Tiêu chính là tâm tình của mình hiện giờ rất tệ. Hấn đoán rằng không chừng cô đã bắt đầu ghét hấn từ kiếp trước, mới có thể tích lũy thành như hôm nay.

Về phần khẳng định của Tang Ý Ước, thật ra có tình có ý hơn hấn rất nhiều.

Cô khẳng định, cô nên cảm tạ hấn đã hy sinh ngày nghỉ làm lái xe, và cô nên chịu một phần trách nhiệm vì đã khiến hấn không vui.

Cho nên trước khi xuống xe, cô vội vàng từ trong ba lô lấy ra đĩa CD Ngũ Bách vật và giành giật lấy mới mua được đưa cho hấn.

“Cho anh.” Giọng nói của cô có vẻ cứng nhắc, cánh tay thẳng tắp chìa ra trước mặt Cách Tiêu, ép hấn phải nhận.

Viên Cách Tiêu có chút sững sốt, trong đầu còn đang nghiền ngẫm việc cô đã chán ghét mình từ mấy kiếp trước, nhất thời không thể phản ứng kịp thiện ý bất thành linh của nàng.

“Đây là cái gì?” Một lúc lâu sau, hấn mới lấy lại giọng nói bình tĩnh, nhướn mày hỏi.

“Khiếu thương thức của tôi.”

Tang Ý Ước vội vàng đưa cho hấn, vội vàng xuống xe như thể sợ hấn sẽ cự tuyệt, chính là nhất thời không suy nghĩ thấu đáo, nên mới không nhận ra đĩa CD cô tặng cho hấn có một cái tên rất ái muội, khiến sau này khi cô nhớ lại, đã đỏ mặt thật lâu — “Yêu anh năm trăm năm”.

...

“Tang Ý Ước, cô đang làm cái gì?! Chuẩn bị đi chụp X-quang chưa? Phải kêu tám trăm lần mới nghe được sao?”

Cái gì yêu anh năm trăm năm, phải kêu là hận anh hai vạn năm cho rồi!

Tặng CD Ngũ Bách, hiển nhiên đối với một ông chủ cô hủ như Viên Cách Tiêu, rõ ràng không có ích lợi gì hết.

Ngày hôm qua, sau khi hấn thu được lễ vật, tựa như nốc cạn một lon nước tăng lực, nhanh chóng khôi phục rất nhiều, la hét nhiều, cũng thực soi mói, trở lại kiểu “bình thường” giống như bình thường, từ lúc mở cửa đến giờ cứ hô to gọi nhỏ không ngừng.

“Anh họ tôi uống lộn thuốc rồi à?” Hiển nhiên hô to gọi nhỏ là một loại gia tộc di truyền.

Tang Ý Ước chụp X-quang xong, Cốc Kinh liền ôm sách giáo khoa vào cửa kêu to quai quái.

“Tôi mới vừa thấy anh ấy dán thông báo ‘hôm nay năm giờ rưỡi đóng cửa’ ngoài cửa đó nha! Khai trương nhiều năm như vậy, đây chính là lần đầu tiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai biết chứ.” Tang Ý Ước nhún nhún vai.

Cốc Kinh lộ đầu vào dò xét, quan sát anh họ nhà mình một hồi lâu, cuối cùng hạ kết luận: “Có vấn đề! Nhất định có vấn đề! Hôm nay sao anh ta lại phản chấn như vậy?”

“Cái này mà gọi là phản chấn? Vậy ngày nào mà anh ta chẳng phản chấn?”

“Không không, cô không thể hiểu anh họ tôi rồi.” Cốc Kinh cười trộm. “Anh ấy hôm nay hình như có việc vui gì đó nha! Cô không thấy hấn chích thuốc tê dịu dàng như vậy sao?”

Nói nhảm cái gì vậy chứ? Tang Ý Ước nhìn bệnh nhân nằm trên giường bệnh, người run lẩy rẩy như lá vàng trước gió, hoàn toàn không thể gạt bừa phỏng đoán của Cốc Kinh.

Với lại, cái người đó làm sao biết cái gì gọi là dịu dàng chứ?

Nhìn Viên đại nha sĩ lại khôi phục bộ dạng đại sát tứ phương, cô cảm thấy ngày hôm qua mình đúng là lòng dạ mềm yếu. Hấn bắt quá chi là ít nói hai câu, cô liền áy náy, ngoan ngoãn đăng lên CD Ngũ Bách yêu quý. Cô bị bệnh gì vậy chứ?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, đến bây giờ, ngay cả một câu cảm ơn, hấn cũng chưa nói với cô.

Không lẽ phép! Tang Ý Ước cả ngày đều phụng phịu, nhớ đến chuyện này lại sinh ra hờn dỗi, mãi cho đến buổi chiều 5 giờ rưỡi đóng cửa tính tiền, cô vẫn còn buồn bực.

“Cô làm xong chưa?” Viên Cách Tiêu lau xong sàn nhà, kết sổ luôn giùm cô, bắt đầu không kiên nhẫn đi quanh quẩn bên cạnh quầy, chờ cô khử trùng dụng cụ.

“Vẫn chưa. Anh về trước đi, lát nữa tôi tự khóa cửa.” Cô ưỡn ẹo trả lời, còn cố ý hành động chậm chạp hơn. Tất cả chỉ vì không muốn đi về nhà cùng với hấn.

Đương nhiên Viên Cách Tiêu không để cô được như ý. Anh ta tựa vào quầy tiếp tân, lấy hộp thuốc lá, ngón tay thon dài rút ra một điếu, xoay tời xoay lui, ánh mắt nhìn cô có chút chần chờ.

Nên mở miệng thế nào đây? Hấn khẽ nhủ mi.

Người bình thường sẽ mở lời thế nào? Câu đầu tiên thường là câu gì?

Hắn cực kì nghiêm túc cân nhắc chuyện này.

Sau khi ngày hôm qua ngoài ý muốn thu được “Khiếu thường thức” của cô, tâm tình hắn phức tạp thật lâu, thực không rõ người phụ nữ này rốt cuộc là chán ghét hắn hay là thế nào. Vì thế hắn quyết định dựa theo thói “Lễ phép”, mời cô đi ăn cơm, thuận tiện tìm hiểu xem cô nghĩ cái gì.

Nhưng là... Loại chuyện này phải mở miệng thế nào? Anh phiền chán chán cái điều thuốc trên môi, lại ngại bên trong mới lau dọn sạch sẽ không thể đốt, mày nhú càng thêm chặt.

Quên đi, tùy tiện nói hai câu là được.

Viên Cách Tiêu vừa mới quyết định mở miệng, tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt quyết tâm mở lời mà nãy giờ anh ta cố gắng. Người lúc này có chìa khóa để mở cửa vào, ngoại trừ Cốc Kinh còn có thể là ai?

Cốc Kinh vốn đã rời phòng khám vào giữa trưa, bây giờ đột nhiên trở lại còn rửa mặt chải đầu thay quần jean áo thun xuất hiện trong phòng khám.

“Ý Ước, Ý Ước.” Hắn vừa đi vừa kêu, cực kì cao hứng phấn chấn, xem như không thấy mặt mày xanh mét của anh họ mình mà đi thẳng vào bên trong. “Ý Ước, chúng ta đi xem phim đi!”

“Xem phim?” Tang Ý Ước lộ mặt ra sau ngăn tủ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. “Nơi này cũng có rạp chiếu phim sao?”

“Làm sao mà xem thường thị trấn này vậy chứ?” Cốc Kinh trừng lớn mắt. “Chỗ chúng tôi tuy rằng có chút hẻo lánh nhưng Đài Bắc có thứ giải trí gì, ở đây cũng có. Tuy rằng phim không được mới lắm, nhưng tốt xấu cũng là một rạp chiếu phim đó!”

“Được! Được!” Đi ra ngoài xem phim, so với việc ở nhà chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với Viên Cách Tiêu tốt hơn nhiều. Tang Ý Ước vừa nghĩ như vậy liền không ngần ngại đáp ứng, không hề phát hiện có một người đàn ông mặt mày đang càng lúc càng không ổn. “Xem phim gì?”

“Phim ‘Người nhện 2’ đó, đi xem không?” Không nghĩ tới hẹn mỷ nữ lại dễ dàng như vậy, Cốc Kinh vui vẻ tiếp tục an bài. “Hôm nay còn có chợ đêm, xem phim xong chúng ta có thể đi dạo chợ đêm, thế nào?”

“Được được! Tôi muốn dạo chợ đêm.”

Vừa nghe đến chợ đêm, ánh mắt Tang Ý Ước liền sáng lên, vô cùng thích thú, động tác nhanh hơn mười lần, muốn gọn gàng bao nhiêu liền gọn gàng bấy nhiêu.

Viên Cách Tiêu đứng ở một bên, bị vắng vẻ từ đầu đến đuôi, xem trọn bộ cảnh hai người thân ái nhiệt liệt chuẩn bị hẹn hò, bỗng dưng, hắn chợt muốn giết người.

Gân xanh trên thái dương hắn ần ần nhảy lên, từ trong con ngươi đen toát ra ánh lửa, mở miệng nói với em họ, giọng nói mềm nhẹ nhưng lạnh ngắt khiến người ta phải run sợ: “Cậu học bài xong rồi sao?”

“Bài đương nhiên phải học, nhưng con người cũng cần nghỉ ngơi chứ!” Cốc Kinh hi hi ha ha tươi cười đáp lại. “Vừa vặn hôm nay anh họ đóng cửa sớm, cho nên em mới muốn dẫn Ý Ước đi chơi một chút.”

Cậu muốn đi thì dẫn con gà mái đi đi, tôi không cho! Viên Cách Tiêu lạnh lùng trừng mắt với Cốc Kinh. Anh ta đang định mở miệng xoay chuyển thế cục, chuông cửa lại vang lên lần nữa, cắt ngang ý định của hắn.

Sớm muộn gì cũng phải cắt cái chuông đó! Mắt lạnh hung hăng đảo qua, lại vì thấy rõ người tới mà sững sờ.

Tang Ý Ước theo ánh mắt kinh ngạc của hắn nhìn sang, phát hiện có một cô gái áo trắng, thân hình nhỏ nhắn, đứng ngay cạnh cửa phòng khám.

Khuôn mặt nho nhỏ thanh tú, ngũ quan(mắt mũi miệng) xinh xắn, bộ váy sa tanh trắng như tuyết phủ lên người, thủ công tinh tế không chê vào đâu. Đôi mắt đẹp khó nói nên lời, cả người cô tựa như thiên tiên hạ phàm.

Đẹp quá! Ngay cả Tang Ý Ước là nữ cũng nhận không được tán thưởng vị mỹ nữ trước mắt này.

Ai! Khó trách nhìn đến ngây người, nếu lại nhìn thêm vài lần nữa, hẳn là nước miếng cũng sẽ chảy xuống. Ánh mắt nhìn tới Viên Cách Tiêu còn đang tròn mắt há hốc mồm, cô nhận không được vụng trộm nghĩ.

“A Tiêu.” Kha Tâm Tuyết mở miệng, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, thanh âm cũng giống như vẻ ngoài của cô, khiến cho người ta có cảm giác mềm mại, ngọt ngào.

Sau khi gọi xong một tiếng thân mật, cô chạy tới, nhẹ nhàng sà vào người Viên Cách Tiêu, cánh tay ngọc thon dài ôm lấy cổ hắn.

Trừ bỏ việc trong tay không bấp rang, Tang Ý Ước không khỏi cảm thấy, mọi chuyện hết thấy quả thực giống như trong phim truyền hình.

“Em đã trở về, A Tiêu.”

Kha Tâm Tuyết nhẹ giọng nói vào tai Viên Cách Tiêu. Vì Tang Ý Ước đứng ngay bên cạnh, nên nghe không sót một chữ, còn ngoài ý muốn thấy thân thể hắn có chút cứng đờ. Khuôn mặt anh ta lạnh lẽo như đông kết lại, cánh tay giờ lên không biết là đang chuẩn bị đẩy cô ta ra hay định ôm chặt lại. Nhưng cô gái áo trắng bỗng buông hắn ra, xoay người đi ôm Cốc Kinh.

Mà Cốc Kinh lại kinh sợ thối lui một bước, như muốn tránh khỏi vòng ôm của cô nhưng lại đụng phải quầy phía sau nên không thể như nguyện. Tuy trong lòng có nhuyến ngọc ôn hương nhưng biểu tình của hắn có thể nói là thập phần hoảng loạn.

Dựa vào tình hình trước mắt phát triển, Tang Ý Ước miễn cảm nhận ra không khí hình như có chút kỳ quái.

Viên Cách Tiêu bình thường kỳ quái không nói nhưng loại người bộp chộp, có chút thiếu não như Cốc Kinh, đối diện yêu thương nhưng nhớ của mỹ nữ sao cũng có vẻ mặt âm dương quái khí?

“Hai người làm sao vậy? Lâu như vậy không gặp tôi, cao hứng đến choáng váng rồi sao?” Kha Tâm Tuyết buông Cốc Kinh ra, hờn dỗi mở miệng.

“À... ừm... chúng tôi đang chuẩn bị đi xem phim.” Cốc Kinh lén lút tránh người ra chỗ khác, giọng nói cứng ngắc phá vỡ sự yên tĩnh kì quái. Nói xong, đột nhiên đưa tay nắm chặt tay trái Tang Ý Ước kéo ra ngoài. “Ý Ước, đi thôi, sắp đến giờ rồi, nhanh lên! Nhanh lên!”

“Ừ, được.” Tang Ý Ước có chút không rõ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Nhưng người còn chưa đi được mấy bước, cổ tay phải bỗng bị một bàn tay vươn ra, gắt gao nắm chặt. Cô quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Viên Cách Tiêu. “Có chuyện gì sao?”

Anh ta không nói chuyện chỉ là nhìn chăm chăm cô không rời.

Nếu không phải cá tính hắn luôn ngạo mạn đến mức đáng đánh đòn như vậy cô thật đã nghĩ ánh mắt đó là muốn cầu cứu cô rồi.

“Các người định đi xem phim hả?”

Kha Tâm Tuyết đảo mắt nhìn qua hai người đàn ông đang cầm tay Tang Ý Ước, trong mắt hiện lên một chút âm trầm, rất nhanh lại tỏa sáng tươi cười. “Tôi cũng lâu rồi không xem phim. Rạp chiếu phim Ánh Trăng vẫn còn sao? Cùng đi đi! Tôi nhớ hôm nay còn có chợ đêm, tôi rất nhớ chợ đêm ở đây đó.”

Hồi lâu không có người trả lời.

Mấy anh em bà con này làm sao vậy?

Tang Ý Ước xấu hổ, mồ hôi lạnh chảy ròng. Cô đương nhiên nhìn thấy ánh mắt kia của mỹ nữ áo trắng, hoàn toàn không muốn mình bị mỹ nữ oán hận.

Cô muốn rút tay mình ra, nhưng cố thể nào cũng không động đậy được.

Hai vị đại gia này tựa hồ đã hạ quyết tâm xem cô như kẻ thù giết cha, nắm chặt tay cô quyết không buông ra mà sự giả dối yếu đuối của cô chỉ là uống phí khí lực, lại còn bị Viên Cách Tiêu hung hăng trừng một cái.

Rốt cuộc ai có thể nói cho cô, tình hình hiện tại là thế nào vậy chứ?

“Đi thôi! Chúng ta cùng đi đi.” Kha Tâm Tuyết ra kết luận.

“Nhưng chúng tôi định đi xem phim Người Nhện.” Kiểu trả lời của Cốc Kinh thực hết sức ngây thơ, cứ như hắn cảm thấy Người Nhện có thể bảo hộ hắn.

“Vậy à? Không sao đâu! Không thì mình xem phim khác.” Giọng nói của Kha Tâm Tuyết vẫn nhỏ nhẹ như vậy, mang theo ý cười nói tiếp: “Dù sao cậu cũng chưa mua vé, không nhất định phải xem phim Người Nhện.”

Tang Ý Ước thực chịu không nổi. Cô không hiểu vì sao mình nhất định phải ở giữa ba người này. Chưa kể hai người trong số đó còn giống như cảnh sát sợ kẻ trộm chạy trốn, cứ nắm rịt lấy tay cô không buông.

“A! Đúng rồi.” Cô quyết định mình đã nhận đủ, quay sang cười giả lả với Cốc Kinh: “Cốc Kinh, tôi đột nhiên nhớ ra. Hôm nay tôi phải về nhà sớm làm chút chuyện.”

“Làm trò.” Cốc Kinh còn chưa trả lời, Viên Cách Tiêu vốn dĩ đang trầm mặc đứng bên cạnh bỗng lạnh lùng mở miệng mỉa mai nàng. “Cô về nhà thì có gì mà làm?”

“Về nhà...” Cô nói quanh co, bắt đầu hối hận mình bình thường trừ bỏ đi làm, không có bồi dưỡng loại hình thức giải trí nào khác. “Tôi muốn về nhà, để...”

“Để làm gì? Không cần suy nghĩ nữa, cô ở nhà của tôi cũng không có việc gì để làm. Xem phim thì cứ xem phim đi, không được từ chối.” Viên Cách Tiêu tuyên bố xong buông tay phải cô ra, bước lên gỡ bàn tay trái của cô đang bị Cốc Kinh nắm rồi cầm lấy kéo cô đi thẳng ra ngoài. “Trùng tôi làm gì? Còn không đi mau.”

“Nhưng mà... Ê ê...” Một đường bị kéo ra ngoài, Tang Ý Ước cảm thấy đầu óc mình thực mơ hồ, quay đầu phát ra tín hiệu cầu cứu với Cốc Kinh – lúc này còn đang sững sờ tại chỗ – nhưng hiển nhiên vô dụng.

Thế này rốt cuộc là thế nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5

Editor: shorthair4eye

Ban đêm, bầu trời thoáng đặng, Ở Nguyệt Trấn, khi đi trên đường chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy ánh sao, nhưng đêm nay thì khác, những đốm sáng nhỏ trên bầu trời đều bị đèn đuốc lờ lờ nhấp nháy khắp phố làm mờ hồ.

Cứ như thể mọi người trong Nguyệt Trấn đều chen chúc trên một con đường. Những người bán hàng rong trong chợ đêm cất tiếng rao to, tiếng xe lửa đồ chơi chạy xình xịch, tiếng trẻ con hi hi ha ha cười giòn cùng với mùi hương của đủ loại món ăn lễ đường bốc khói nghi ngút. Tất cả hợp lại thành một khung cảnh hân hoan vui mừng như ngày mừng năm mới.

Nhưng ngay cả một người vốn nhiệt tình yêu thích chợ đêm như Tang Ý Ước lại một chút cao hứng cũng không có.

Bởi vì không khí quả thật rất lạnh lẽo. Tại sao có thể như vậy? Dựa theo nội dung và cách nói chuyện của mỹ nữ áo trắng, ba người bọn họ là thanh mai trúc mã, đã quen biết nhau ít nhất hai mươi năm.

Nhưng vì sao không khí lại lạnh lẽo như thế? Cô không hiểu. Hơn nữa nếu thật sự không tình nguyện đi chơi, vì sao còn không cho người ta về nhà, sao cứ như đang giận lẫy, quyết phải đi hết cái chợ đêm này cho bằng được?

Cô cố tình bước chậm lại, lòng mang ai oán đi dạo bừa xung quanh. Cô hy vọng có thể mau chóng thoát ly cái đội ngũ khiến người ta uể oải này. Đáng tiếc, không biết vì sao, mặc kệ cô luôn lách thế nào, cuối cùng thì Viên Cách Tiêu hoặc Cốc Kinh cũng “đuổi kịp” cô.

Mua xong món gà chiên lăn bột, Tang Ý Ước thấy bên cạnh có một nhân viên tiếp thị đang dọn ra một cái bàn nhỏ ở ven đường, quảng cáo máy xay sinh tố đa năng vừa ép được trái cây, vừa làm được sữa đậu nành, vừa xay được nước đá... Nói chung là làm được đủ thứ thực phẩm dinh dưỡng. Cô vừa xem vừa bắt chước những khán giả xung quanh, nhiệt tình vỗ tay trầm trồ khen ngợi, âm thầm hy vọng cử chỉ của mình rất mắt mật, sẽ khiến ba người kia vứt bỏ mình lại.

Nhưng giây tiếp theo, Viên Cách Tiêu và Cốc Kinh lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, gia nhập hàng ngũ xem náo nhiệt.

Vốn là người không mấy để ý đến hình tượng, Cốc Kinh trở nên rất nhập tâm, cùng cô ra sức hô hào khen ngợi. Còn Viên Cách Tiêu thì mặt mày xanh mét, tuy rằng vỗ tay, nhưng biểu tình lại giống như muốn nhét gã nhân viên tiếp thị và đồng nước đá kia vào máy xay sinh tố, nhấn một phát xay nhuyễn luôn.

Thiệt chịu không nổi!

Tang Ý Ước trừng mắt nhìn hai gã đàn ông, tự dưng rất muốn đánh người. Trong khi đó Kha Tâm Tuyết bị làm ngơ đứng ở một bên đột nhiên chen vào giữa cô và Viên Cách Tiêu, nhưng anh lại phi thường không nể mặt quay đầu bước đi.

“A Tiêu thật đáng ghét, lại phát cáu.”

Rõ ràng là cảnh tượng thực xấu hổ nhưng bị Kha Tâm Tuyết dùng thanh âm nũng nịu oán giận một câu, nhất thời trở nên buồn cười ái muội.

Cô còn hơi xin lỗi, cười ngọt ngào một cái với Tang Ý Ước, cười đến mức Tang Ý Ước không còn lời nào để nói, chỉ còn biết nhe răng cười đáp lễ.

“Cô đang ở nhà A Tiêu à?” Tiếng người ồn ào, Kha Tâm Tuyết đề sát vào tai cô mới mở miệng hỏi.

“Tạm thời thôi.” Tang Ý Ước vội vàng giải thích, sợ cô gái này hiểu lầm, hấp tấp giải thích tình hình cụ thể: “Tuần trước, nhà trọ của tôi bị cháy, cho nên tạm thời ở nhờ Viên gia. Tôi đang tìm nhà trọ, rất nhanh sẽ chuyển đi.”

“Vậy sao? Tôi cũng không có để ý gì đâu.” Kha Tâm Tuyết ra vẻ đương nhiên, gật gật đầu.

Tôi cũng đâu có quan tâm cô để ý hay không? Tang Ý Ước mặt mày ngẩn ngơ, Kha Tâm Tuyết lại tiếp tục trách móc.

“A Tiêu đó mà. Từ nhỏ đã thích giúp đỡ người khác, đừng thấy anh ấy nói chuyện lớn tiếng, nhưng làm người thật sự tốt lắm, người khác có gì khó khăn, anh ấy nhất định sẽ hỗ trợ.”

“Kỳ thật —”

Kỳ thật hết thầy đầu liên quan đến anh ta, má Viên mới là người thích giúp đỡ người khác! Tang Ý Ước định giải thích như vậy, nhưng mới nói được hai chữ, lại bị ngắt lời.

“Anh ấy từ nhỏ cũng rất chiều tôi.” Kha Tâm Tuyết tiếp tục nói. “Kỳ thật không chỉ anh ấy, mấy người con trai nhà bọn họ đều rất chiều tôi, luôn giành nhau đưa tôi đến trường.”

Hiện tại hẳn là nên nói chúc mừng sao? Tang Ý Ước vạn phần không thể lý giải kiểu chuyển hướng đề tài của cô.

“Tôi nói nhiều như vậy, hy vọng cô đừng cảm thấy là tôi đang khoe khoang.” Cô ta ngọt ngào cười. “Tôi nghe người trên trần nói, A Tiêu ở phòng khám luôn khi dễ cô, bắt quạ, cô không cần lo lắng. A Tiêu nghe lời tôi nhất, chỉ cần tôi tìm cơ hội nói với anh ấy một tiếng là được.”

“Thật vậy sao?” Tang Ý Ước nghe đến có một loại phúc lợi như vậy tồn tại, nhin không được lên tiếng, đang định mở miệng bày tỏ lòng biết ơn. Không ngờ cô gái kia đã vô cùng cao hứng quay đầu đuổi theo Viên Cách Tiêu hiện đang cố đứng lẫn vào giữa đám người.

“A Tiêu, tụi mình đi ăn cái kia được không?”

Bị bỏ qua nhanh chóng như thế làm cho Tang Ý Ước có chút há hốc mồm. Cốc Kinh đứng bên cạnh xem không sót một chút, phi thường có nghĩa khí vỗ vỗ vai cô, an ủi.

“Thực khiến người ta chịu không nổi đúng không? Cô ta nói chuyện đều là tự mình nói tự mình nghe, bọn tôi đã quen rồi.”

“Ồ.” Cô nhún nhún vai, kinh ngạc còn chưa qua đi. Cô cũng không phải thực để ý, mắt đảo qua đám người vây xem, định thừa dịp Kha Tâm Tuyết bắm lấy Viên Cách Tiêu mà lặng lẽ tìm cách chuồn êm.

Chẳng qua cắt được hai cái đuôi Viên Cách Tiêu và Kha Tâm Tuyết, lại không đá được Cốc Kinh, anh chàng bám rất chặt, vừa đi theo sau, miệng còn không ngừng làm nhảm.

“Nhà Tâm Tuyết và nhà bọn tôi đều rất quen thuộc, từ nhỏ bọn tôi coi như cùng nhau lớn lên, cô ấy còn học chung với anh họ út của tôi từ tiểu học đến trung học. Mới trước kia, quan hệ giữa mọi người đều thực tốt, thường đi chơi chung với nhau, cha mẹ hai bên thậm chí từng có ý định kết làm thông gia, nhưng sau này lại xảy ra một chuyện —”

Cốc Kinh nói chuyện rất hăng say, phảng phất như sắp kể luôn chuyện mười mấy năm trước. Tang Ý Ước lại không thấy hứng thú, cũng không tình nguyện đi thám thính việc tư của người khác, quay đầu ngăn lại đề tài, “Đúng rồi, Cốc Kinh, nha sĩ Viên có đăng quảng cáo tìm người không?”

“Cái gì? Quảng cáo tìm người?” Cốc Kinh đột nhiên bị ngắt lời, mãi một lúc lâu sau mới hoàn hồn, cực kì ngạc nhiên. “Cô muốn từ chức? Cô không làm nữa? Thật sự không muốn ở lại?”

“Đương nhiên, ngay từ đầu tôi chỉ là làm việc tạm thời thôi.” Cô trả lời chắc nịch, không rõ vì sao biểu tình của anh ta lại kinh ngạc như vậy.

“Nhưng... nhưng tôi cứ nghĩ cô đã quen, hơn nữa anh họ tôi, anh ấy...” Cốc Kinh còn chưa nói dứt, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gọi kiêu kiêu cao vút thu hút lực chú ý của hai người.

“Viên Cách Tiêu —”

Hai người đồng thời quay đầu lại, chợt phát hiện ra Viên Cách Tiêu và Kha Tâm Tuyết không biết từ khi nào đã đi theo sau bọn họ, mà Kha Tâm Tuyết thì mặt mày giận dữ, nhìn chằm chằm bộ mặt không biểu tình của Viên Cách Tiêu.

“Em chán ghét anh!” Cô nàng phụng phịu tuyên bố.

“Phải không?” Viên Cách Tiêu nhướn mày, khoe miệng hơi cong lên, chậm rãi trả lời. “Nhưng tuyệt đối không bằng tôi chán ghét cô.”

Anh nói một cách lạnh lùng dứt khoát mà không thêm đề ý đến vẻ mặt trắng bệch vì tức giận của mỹ nhân sau đó hết sức tầm mắt bình thần quét về phía hai người đang trợn mắt há hốc mồm.

“Làm gì nữa? Ngày mai không cần đi làm đi học sao? Còn không mau về nhà?”

“Nhưng mà...” Tang Ý Ước bị kéo đi, liên tiếp mấy lần quay đầu lại, rất không đành lòng với tình cảnh của mỹ nhân.

“Chắc không phải là cô ta vì xin xỏ cho mình nên mới bị Viên Cách Tiêu mắng chứ?” Ý Ước nghĩ thầm trong bụng.

“Nhưng cái gì?” Viên Cách Tiêu giờ bàn tay to cầm chặt lấy tay Tang Ý Ước, chân bước nhanh không ngừng, mặt mày lạnh lùng mở miệng cảnh cáo: “Hai người không cần xen vào việc của người khác.”

Cái gì mà gọi là không cần xen vào việc của người khác? Tang Ý Ước mãi cho đến lúc về nhà vẫn còn thấy tức giận.

Loại tình huống này thì ai mà chẳng quan tâm? Huống chi Kha Tâm Tuyết nhìn có vẻ giống như bị ức hiếp vậy, nước mắt tuôn rơi lại bị vớt lại ven đường còn ra thể thống gì nữa?

Viên gia

Phiền muộn đến miệng đắng lưỡi khô, sau khi nghe bài “Gió đêm hè” đến lần thứ mười, Tang Ý Ước quyết định xuống lầu, vào phòng bếp uống nước đá cho hạ hỏa, nhưng sau khi uống xong, chuẩn bị trở về phòng, lại gặp phải ngọn nguồn khiến người khác bức bối —

Viên Cách Tiêu nhàn nhã tựa vào cửa phòng của cô, bộ pajama màu đen khiến dáng người vốn đã cao ngất của anh ta càng thêm có vẻ cao lớn, trên người anh còn tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm.

Tất cả thoát nhìn thật hoàn mỹ, thật mê người. Anh ta giống như một diễn viên nam gọi cảm trong quảng cáo trên tivi.

Đáng tiếc, biểu tình nghiêm túc quá mức trên khuôn mặt tuấn tú kia đã làm sút mẻ vẻ đẹp hoàn hảo đó nhất là khi anh còn nhíu đôi mày rậm lại, thật sự khiến anh thoát nhìn không giống người lương thiện.

“Có việc gì?” Thấy anh cứ trừng mắt nhìn mình một hồi lại không chịu mở miệng, Tang Ý Ước tức giận hỏi.

“Cốc Kinh nói cô hỏi nó, tôi có tìm người chưa?” Anh lạnh nhạt hỏi, đôi mắt đen tình anh khẽ nheo lại, biểu tình thực nguy hiểm.

“Ừ.”

Vốn đang đầy ngập tức giận, tự dưng bị anh hỏi như lên án, cơn giận trong Tang Ý Ước bỗng bốc hơi biến mất, đã vậy còn chột dạ một cách khó hiểu. Cô mất tự nhiên, quay mặt sang một bên, cảm thấy chính mình thật quá vô dụng.

“Sao cô không tự đi hỏi tôi?” Viên Cách Tiêu mắt húng như chớp mày lên.

Hỏi thì hỏi, ai sợ ai! Ánh mắt cô loạn đảo một vòng.

“Vậy anh bắt đầu tìm người chưa?”

“Cô không thích công việc này?” Anh không đáp, hỏi lại.

Lúc này nghe Cốc Kinh gọi điện thoại đến đêm khuya, trong lòng anh không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy rất không thoải mái.

Đã qua nhiều năm như vậy, số lượng trợ lý đến rồi đi ở phòng khám còn ít sao? Lần trước Tang Huệ Mẫn chịu đựng được một năm đã xem như phá kỉ lục. Những trợ lý trước của anh, bình thường chỉ trụ được một, hai tháng là phải đổi người mới, anh đã sớm quen với loại tỉ suất thay đổi khủng bố này.

Nhưng vì sao khi nghe nói cô muốn bỏ chạy, cảm giác tựa hồ có một chút bất đồng?

Hay là anh đã bắt đầu chán ghét những gương mặt mới cứ đến rồi đi sao? Hay là...

“Tôi chỉ là tới làm việc tạm thời thôi.” Đối diện câu hỏi của anh, Tang Ý Ước chỉ có thể trả lời như vậy.

Đáp án này cũng quá có lệ. Viên Cách Tiêu khẽ nhíu mày, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi hỏi ra miệng: “Cô không thích công việc này sao?”

“Chuyện này không quan trọng!” Anh ta sao lại nghiêm túc như vậy? Cô ra về thoải mái. “Dù sao anh sớm hay muộn cũng phải tìm người, tôi lại làm không được tốt, anh sớm tìm người một chút cũng thuận tiện cho anh hơn.”

“Ai nói cô làm không tốt?”

Anh hiển nhiên hoàn toàn không biết có một câu gọi là “Tự mình hiểu lấy”. Cách Tiêu nheo mắt lại, tựa hồ đang nghĩ đến cảnh mình làm thịt tên chết tiệt nào đó đã dám phê bình cô.

“Chẳng lẽ anh một ngày rỗng tôi năm mươi lần chính là một loại ca ngợi sao?” Cô mở to hai mắt, không dám tin nhìn anh.

Bộ dạng vô tội của anh cơ hồ có thể làm anh chết!

“Tôi khi nào thì...” Anh theo bản năng định phản bác, nhưng rất mau nhớ ra làm cho lời nói nghẹn ở cổ họng, biểu tình càng trở nên cổ quái.

“Cho nên, so với việc mọi người đều phải thống khổ như vậy, không bằng hào tỵ hào tán*.” Thấy anh không còn lời nào để nói, cô rất nhanh ra kết luận. “Cũng miễn cho anh luôn rỗng tôi vất vả như vậy.”

*hào tỵ hào tán: gặp gỡ trong vui vẻ thì cũng chia tay trong vui vẻ

Viên Cách Tiêu nhìn cô, muốn nói lại thôi. Đôi mắt đen sắc lẹm lóe lên một vẻ cô đơn và mỗi một hiểm thấy.

Anh nhìn cô hồi lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng, “Cô làm rồi, tính tình tôi không tốt, không phải nhắm vào cô.”

Không phải nhằm vào mình? Thật vậy chăng? Tang Ý Ước kỳ thật rất hoài nghi, nhưng trải qua đêm “Thảo luận” lần đó, cô phát giác Viên Cách Tiêu thay đổi.

Anh ta trở nên biết kiềm chế rất nhiều.

Ở phòng khám, tuy rằng vẫn hô to gọi nhỏ như trước, nhưng dần dần, cô phát hiện anh có thêm một phần nhẫn nại.

Thường thường, mắt thấy anh sắp chửi ầm lên nhưng giây tiếp theo lại chỉ thấy anh nghiêng răng nghiêng lợi đến mức quai hàm đều run rẩy, gân xanh giữa trán cũng nhảy lên nhưng vẫn cố gắng hết sức nhìn xuống.

Giời lắm! Có đôi khi cô thực muốn vỗ tay cô vũ anh, nhưng lại lo mình sẽ bị trúng họa vô đơn chí nên đành từ bỏ.

Bất quá, cho dù ngôn hành (lời nói và hành động) của anh rất có chuyển biến nhưng cô vẫn cứ canh cánh câu “Không phải nhằm vào cô” và vẻ mặt cô đơn của anh đêm đó.

Khi đó anh thoát nhìn thật yếu ớt...

Haizz... Tuy rằng cảm xúc của anh căn bản không liên quan đến cô, nhưng không hiểu vì sao, cô vẫn cứ nhớ mãi biểu tình đó.

Cô không biết chuyện gì có thể khiến một người đàn ông kiên cường như vậy lộ ra vẻ mặt ảm đạm đến thế?

“Cốc Kinh, tôi hỏi anh một vấn đề nha.” Suy nghĩ mãi cũng không thể tìm được lời giải, thừa dịp giữa trưa ra ngoài mua cơm hộp, Cốc Kinh cứng rắn đòi đi theo, Tang Ý Ước rốt cục hỏi ra miệng.

“Nha sĩ Viên lúc nào cũng rất hung dữ với trợ lý phải không? Ý tôi là, cho dù làm tốt lắm cũng thực hung dữ?”

“Đúng vậy.” Nóng quá. Bị anh họ gọi tới phụ giúp, Cốc Kinh vừa áp nước đá vào mặt, vừa trả lời. “Hề anh ấy đến phòng khám, đối xử với ai đều giống nhau.”

“Ồ.” Nghĩa là đối với người nào cũng đều xấu tính như nhau! Cô yên lòng.

“Thế nào?” Hơi nóng dần dần bị xua tan, Cốc Kinh chú ý tới vẻ mặt nghiêm túc của cô, cảm thấy thú vị, nhích lại hỏi. “Cô quan tâm anh ấy?”

“Không có à! Ai thêm quan tâm anh ta.” Cô phản bác rất nhanh, chỉ là hai má bị nóng lên một cách kỳ quái.

“Kỳ thật anh ấy có mắng cô cái gì, cô cũng đừng để ở trong lòng.”

Kích động như vậy! Rõ ràng là rất dễ ý.

Nhìn phản ứng của cô, Cốc Kinh cười trộm trong lòng, chẳng qua tránh không được có chút mất mát nhỏ nhoi, nói thế nào thì mình cũng từng có ý định muốn theo đuổi cô gái này mà Nhưng mà làm quân tử thì phải giúp đỡ người khác, Cốc Kinh quyết định đào tìm móc phổi, đi tuyên truyền giúp anh họ nhà mình.

“Anh họ tôi chỉ là không thích làm nha sĩ trong phòng khám thôi.”

“Làm gì có người nào không thích còn đi làm nha sĩ?” Quà nhiên! Cô vẫn luôn cảm thấy tính tình Viên Cách Tiêu có chút khác giữa trong và ngoài phòng khám, nguyên lai không phải ảo giác.

“Rất phức tạp, chuyện xưa này rất phức tạp.” Khuôn mặt tuần tú của Cốc Kinh lộ ra ý cười bất quái. “Cô muốn nghe không?”

“Tôi...” Định nói là không muốn, nhưng thực tình rất hiếu kỳ. Tang Ý Ước đành phải ngừng nói giữa chừng, hai mắt vô tội lóe sáng nhìn Cốc Kinh.

“Được rồi, nếu cô muốn nghe đến thế. Dù sao chúng ta cũng có duyên với nhau, tôi đành đem bí mật này nói cho cô nghe.” Tuy rằng cô không trả lời, nhưng chính mình lại rất muốn kể, vì thế liền hào hứng nói tiếp.

“Ba của anh họ tôi chết là vì nhổ răng.” Cốc Kinh hết sức vừa lòng đối với biểu tình kinh ngạc của cô. “Năm anh họ tôi năm tuổi, một lần anh ấy bị đau răng, ba anh ấy dẫn anh ấy đi khám nha sĩ. Lần đó, ba anh ấy cũng thuận tiện kiểm tra luôn Nha sĩ cho rằng bác ấy nên nhổ một cái răng đi. Sau khi nhổ răng, vì không để ý chăm sóc miệng vết thương nên bị nhiễm khuẩn dẫn đến nhiễm trùng nghiêm trọng. Nửa đêm đưa đến bệnh viện cấp cứu lại bị nha sĩ thực tập chẩn đoán lầm là cảm mạo. Đến khi phát hiện nhiễm trùng chuyển thành viêm màng não thì đã không kịp, qua đời không lâu sau đó.”

Tang Ý Ước ngây ngốc nhìn Cốc Kinh, kinh ngạc đến nói không nên lời.

Cô cứ nghĩ Viên Cách Tiêu có thể là từng bị bạn gái vứt bỏ ở phòng khám, hoặc là có một ít kinh nghiệm ngây thơ không thoải mái nào đó, lại không nghĩ rằng sẽ là...

“Khi đó tôi còn chưa ra đời, bất quá tôi có nghe mẹ tôi kể lại. Anh họ khi đó chắc là sợ hãi quá mà suốt hai năm trời đều không mở miệng nói chuyện nhiều. Kể từ khi đó, anh ấy không còn ăn kẹo nữa, thậm chí chỉ cần là món gì hơi ngọt một chút đều dè dặt.”

Chắc chắn, càng nói càng thấy anh họ nhà mình thật là thảm! Cốc Kinh vừa kể, trong lòng không khỏi nảy sinh đồng tình.

“Anh ấy sau này chọn làm nha sĩ, lý do chủ yếu cũng là có liên quan đến chuyện này, chán ghét phòng khám cũng là đương nhiên. Về phần bệnh yêu sạch sẽ, tôi nghĩ có thể là do nguyên nhân lần đó là nhiễm khuẩn, nên anh ấy cảm thấy phòng khám mà bản thì không thể chịu được!”

Tang Ý Ước hồi lâu không nói được một câu, vẫn còn bị kẹt giữa kinh ngạc, chờ đến khi cô lấy lại tinh thần, cảm giác tội lỗi từng giọt từng giọt nảy lên trong lòng.

Anh ta, anh ta đã thực đáng thương vậy mà cô còn xát muối lên miệng vết thương của anh ta, cố ý lấy vị ngọt khi dễ anh ta...

Trong khoảng khắc, cô cảm thấy bản thân quả thật là tội ác tày trời, áy náy đến nỗi không mặt mũi gặp người.

“Kỳ thật tôi đã gặp qua rất nhiều trợ lý, tôi thấy anh họ tôi đối xử với cô đặc biệt nhất.” Nhìn ra cô bị dao động, Cốc Kinh thừa thắng xông lên. “Thật đó! Cô có thể thử hỏi chị cô, đừng nói là mang về nhà, cô hỏi chị cô xem lúc ra khỏi phòng khám anh họ tôi có chủ động nói chuyện gì với chị cô không?”

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Tang Ý Ước còn đang mải lo tự trách bản thân nên không hề có khái niệm gì về đoạn “thừa thắng xông lên” kia của Cốc Kinh, hoàn toàn không bắt được trọng điểm. Cô hoang mang nhìn Cốc Kinh, hỏi ra một câu thiếu chút nữa làm anh chàng té ngã.

“Vậy thì sao?”

Tang Ý Ước không phải đứa ngốc, sở dĩ nhất thời không rõ trọng điểm của Cốc Kinh, chính là vì trong lòng cô còn nghĩ đến chuyện cũ của Viên Cách Tiêu.

Cái loại cảm giác này thật kì lạ... Trừ bỏ áy náy, trong lòng cô còn có cảm giác rầu rĩ, đau đớn, không phải là thương hại, mà gần như là... Đau lòng.

Suốt cả buổi chiều còn lại, mỗi khi cô thấy Viên Cách Tiêu cau mày, lên giọng lớn tiếng khi khám răng cho bệnh nhân, cô lại cảm thấy bút rút một cách khó hiểu.

Con người sao lại phức tạp như vậy?

Đã có kỉ ức không vui như vậy, vì sao còn muốn làm nha sĩ? Chẳng lẽ anh không biết chuyện chọn nghề là chuyện quan trọng cả đời sao?

Cô không cách nào tưởng tượng nổi, khi một người mỗi ngày thức dậy rời giường, nghĩ đến bản thân sắp lại phải đi làm một chuyện khiến mình thực sợ hãi, đến một chỗ làm thực không thoải mái, sẽ có cảm giác thế nào?

Cứ như vậy, ngày qua ngày, năm qua năm, anh là đang trừng phạt bản thân sao?

Cô biết người như vậy, sở dĩ có thể duy trì đến tận bây giờ mà không hỏng mất, nhất định là có một nghị lực phi thường mạnh mẽ hơn cả sắt thép.

Có lẽ là vì cảm giác áy náy lúc trước, cũng có lẽ là vì chút chua xót trong lòng, phần còn lại của buổi chiều, Tang Ý Ước trở nên cực kì nghe lời, mặc kệ Viên Cách Tiêu gọi cô làm cái gì, cô đều không lè mề dầy dưa, bộ dạng như nàng dâu nhỏ sốt sắng hoàn thành mọi chuyện. Thế này ngược lại khiến Viên Cách Tiêu chẳng hiểu ra sao, bất giác nhíu mày.

Mấy ngày nay, điện thoại của anh luôn bị Tâm Tuyết nhồi vào đủ kiểu tin nhắn tình yêu quái gở, thực đã đủ khiến anh phiền lòng, cô còn biểu hiện không bình thường như vậy, rốt cuộc là đang bày trò quỷ gì?

“Cô hôm nay làm sao vậy? Có phải có bệnh gì không?” Sau khi đóng cửa phòng khám, trên đường về nhà, anh rốt cuộc cảm thấy hành vi kỳ quái của cô rất đáng ngờ.

“Không có gì.” Tang Ý Ước rầu rĩ trả lời, chân bước chầm chậm đi bên cạnh anh.

Mặc dù sự việc đã qua một ngày, lòng của cô vẫn không tốt lên chút nào. Cô không làm cách nào có thể quên đi những gì Cốc Kinh đã nói với mình.

Ánh trăng dịu dàng trộn lẫn với ánh sáng mờ nhạt của đèn đường hắt hai cái bóng của hai người thật dài ra phía sau. Gió đêm hè nhẹ nhàng lạnh lạnh phát qua, giữa trời đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng dế kêu vang.

“Thực xin lỗi.” Cô rốt cuộc cố lấy dũng khí mở miệng, trong giọng nói tràn đầy xin lỗi.

“Cái gì?” Viên Cách Tiêu nghe chẳng hiểu đầu đuôi, hoang mang nhướn mày lên.

“Tôi nói thực xin lỗi, tôi lần trước không nên đùa anh dai như vậy. Biết rõ anh sợ vị ngọt vị còn cố ý dùng dầu gội đầu, sữa tắm hương trái cây.” Tang Ý Ước nói một hơi, gục đầu không dám nhìn anh.

“Ừm.” Đối mặt với lời xin lỗi của cô, anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Đôi mắt đen sáng ngời khẽ miết đến hai tay buông thõng xuống của Tang Ý Ước. Tuy rằng không rõ cô vì sao đột nhiên xin lỗi một chuyện đã lâu như vậy, nhưng thấy bộ dạng cô vừa áy náy lại cực kì ủy khuất, anh tự dưng cảm thấy buồn cười, trong lòng lặng lẽ dâng lên cảm giác ngọt ngào ấm áp.

Cô gái này hình như luôn có thể làm ra vài chuyện khiến anh bất ngờ.

Tính tình cô cũng rất kỳ quái, có đôi khi trừng mắt nhìn anh như thể anh là kẻ thù giết cha, có đôi khi lại đột nhiên làm ra những chuyện khiến anh... Thực mềm lòng.

Giống như chuyện “thường thức” lần trước, giống như lời giải thích ban nãy.

“Cô có bạn trai không?” Anh chậm rãi đốt điều thuốc, bước chân thả chậm lại.

“Hả? Cái gì? Không có!” Tang Ý Ước sững sốt vài giây, rất nhanh hỏi lại: “Hỏi cái này làm chi?”

“Không có gì.” Nghe cô phủ nhận, trong lòng anh không biết vì sao rất sáng khoái. Anh cầm điều thuốc, cười như không cười nhìn cô: “Nếu cô mà có bạn trai, hẳn là người đó sẽ hết cách với cô.”

Đôi mắt đen dưới bầu trời đêm có vẻ đặc biệt sáng lóa, khiến trái tim Tang Ý Ước bỗng dưng đập rối loạn, không thể không tránh đi ánh nhìn chăm chú của anh.

“Vì sao?” Cô cúi đầu rầu rĩ hỏi.

“Chẳng phải các cô gái các cô, bộ dạng đáng yêu một chút, chỉ cần làm nũng một cái, bạn trai sẽ hết cách sao!”

Giọng nói trầm thấp hùng hậu ở ban đêm phá lệ nhẹ nhàng, nghe qua lại có cảm giác rất dịu dàng, cô cảm thấy hai má mình nóng lên.

Anh... anh là đang nói cô đáng yêu sao?

“Vây... Anh có thường bị làm nũng như vậy sao?” Cô xấu hổ tùy tiện nói một câu, nhưng vừa hỏi xong, liền lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Hỏi cái gì kì vậy trời?

“Đại khái không có.” Viên Cách Tiêu nhún nhún vai, định đến cửa nhà, anh dừng chân lại, đáp, “Tôi vẫn chưa cảm thấy mình không có cách với một cô gái nào.”

“Phải! Phải rồi!” Thấy anh như vậy, cô phụng phịu, tức giận trả lời, lấy chìa khóa ra mở cửa. “Anh chắc là rất có cách với các cô gái chứ gì?”

Nhìn bộ dạng cau kính của cô, anh nhìn không được phì cười, dập điều thuốc đi theo vào trong. Trong nhà yên tĩnh dị thường, không có một chút tiếng động mà Viên bình thường giờ này thường ngồi xem phim trong phòng khách cư nhiên không thấy.

Anh bỗng có một dự cảm không được tốt cho lắm.

“Má Viên, tụi con đã về –”

Tang Ý Ước không thấy má Viên trong phòng khách. Cô vừa đi vào bếp vừa lên tiếng kêu, thò đầu vào phòng bếp nhìn quanh quất một lúc, rốt cuộc phát hiện có một tờ giấy trên bàn cơm, mặt trên có ghi tên của cô, cô liền thuận tay cầm lên đọc.

“Ôi? A... Sao có thể như vậy?” Cô vừa đọc vừa la óm tới lên.

Còn chưa kêu rên xong, Viên Cách Tiêu đã bước lại đây, đưa tay giật lấy tờ giấy, chỉ thấy trên đó viết:

Gởi Ý Ước đáng yêu,

Má Viên tự dưng muốn đi Nhật Bản và Hàn Quốc một chuyến, khả năng một tháng sau mới trở về.

Trong khoảng thời gian này, hy vọng con có thể giúp má Viên chăm sóc A Tiêu, đứa nhỏ này tuy miệng có hơi xấu, nhưng nó không phải người xấu.

Tôm lại, hy vọng con có thể nể mặt má Viên, giúp má chăm sóc nó, nếu nó không nghe lời, cứ lấy chổi đánh nó.

Khi nào trở về, má sẽ đem đồ ăn ngon và quà về cho con. Bye.

Kí tên: Má Viên.

“Chết tiệt!” Đối với kế hoạch du lịch bất ngờ của mẹ, Viên Cách Tiêu tức giận đến nói không nên lời.

Cái gì mà “Tự dưng muốn đi Nhật Bản và Hàn Quốc”?! Cái loại địa phương đó mà không làm hộ chiếu trước thì có thể tự dưng đi được sao? Sao mẹ không tự dưng muốn đi Sao Hỏa luôn đi!

Hon nữa, hon nữa mẹ cứ nhiên lại dặn... Đôi mắt đen lạnh lẽo quét sang về mặt vô tội của Tang Ý Ước, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng mang theo khôn cùng sát khí.

“Tôi không cần cô chăm sóc.” Anh lạnh như băng tuyên bố.

“Tôi có thể nhìn ra được.” Tang Ý Ước thập phần đồng ý gật gù đầu.

Chỉ là miệng thì nói như vậy, trong đầu lại vung toát ra một ý niệm vừa kỳ quái vừa thực hấp dẫn...

“Cho nên xem như cô không đọc qua tờ giấy này.” Anh lấy tay vò tờ giấy thành một cục, định ném vào thùng rác, nhưng còn chưa ném đi, cánh tay đã bị một bàn tay mềm mại bắt lấy.

“Đợi chút! Giờ chưa thể ném.” Cô quả thực không muốn buông tha cơ hội lấy chổi đánh anh đâu.

Cô xông lên định đưa tay cướp lấy tờ giấy, không ngờ Viên Cách Tiêu đột nhiên thay đổi thái độ.

“Được, vậy thì không ném.” Trên mặt anh đột nhiên hiện lên nụ cười quý dị, làm cho da đầu cô run lên, bắt đầu hối hận bản thân lỗ mẫn.

Nhưng anh không cho cô có cơ hội đổi ý, âm trầm mở miệng.

“Tôi sẽ để cho cô chăm sóc.”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 6

Editor: shorthair4eye

Cô thật sự rất muốn đánh người!

Đi theo sau bóng dáng cao lớn của Viên Cách Tiêu, Tang Ý Ước uể oải lê lét bước chân, xấu hổ cúi đầu, không muốn bị khách trong phòng khám nhận ra.

Nhưng mà... Khó lắm! Thật sự khó lắm!

Đây là siêu thị duy nhất trong trấn. Tuy rằng quy mô rất nhỏ, diện tích cũng không lớn, nhưng là nơi chủ yếu để mua đồ ăn và vật dụng hàng ngày của người dân trong thị trấn. Muốn ở đây không gặp phải người quen, quả thực có chút khó khăn.

“Nha sĩ Viên!”

Đi chưa được mấy bước, ông chủ Trần - người lần trước bị nhổ đến năm cái răng sâu - cao hứng phấn chấn chạy đến cạnh Viên Cách Tiêu, hiển nhiên đã không còn sót lại chút dư âm gì của nỗi ám ảnh một thời trong phòng khám.

“Sao hôm nay cháu lại đi mua đồ ăn?”

“Mẹ cháu đi chơi Nhật Bản rồi.” Rời khỏi phòng khám, Viên Cách Tiêu quả nhiên có hơi bình thường, tạm xem như bình dị gần gũi.

“Tốt số vậy à? Đi chơi ở tận Nhật Bản luôn cơ đấy!” Ông chủ Trần vui vẻ hàn huyên. “Khi nào thì bà ấy trở về? Có kịp hội chùa Thất Tịch năm nay không?”

“Chắc là không kịp.” Viên Cách Tiêu nhún nhún vai.

“Thực đáng tiếc.” Ông chủ Trần tiếc hận nói, cặp mắt nhỏ xíu thoáng nhìn bóng người đứng xa xa phía sau.

“Ồ? Kia không phải cô Tang đó sao? Sao lại khéo như vậy, mọi người đều chọn lúc này để mua đồ ăn.”

Viên Cách Tiêu theo tầm mắt ông quay đầu nhìn theo, lập tức nhú mày.

Cô ta đứng xa như vậy làm gì?

“Không phải đúng lúc đâu. Cô ấy đi cùng với cháu.” Anh vẫy vẫy tay với người ở tuốt đằng xa, không chút để ý sửa lời ông chủ Trần mà không hề phát hiện tình cảnh người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Trên mặt ông chủ Trần đã hiện lên biểu tình ái muội, theo kiểu “à, ra là vậy”.

“Thì ra là thế! Vậy năm nay cháu có thể dẫn cô Tang đi chơi hội chùa Thất Tịch rồi!” Một tay cầm nước tương, Trần ông chủ giờ tay kia lên xem đồng hồ, phát giác nếu không đem nước tương về nhà sẽ bị bà vợ già lải nhải, đành phải nhanh chóng hạ kết luận.

“Năm nay là bác làm chủ sự, hai đứa nhất định phải tới cổ động! Chúng tôi ở đây, hai người yêu nhau chỉ cần cùng đi hội chùa Thất Tịch, đều sẽ có kết cục tốt, giống như bác và bà nhà, lần hẹn hò đầu tiên cũng là đi hội chùa Thất Tịch.”

Vậy thì liên quan gì đến mình? Viên Cách Tiêu cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Cô Tang là một cô gái tốt, bộ dạng lại xinh đẹp, tính tình cũng không tệ, nha sĩ Viên cố lên đi! Bác phải đi, tạm biệt.”

Cái gì mà cô gái tốt? Cô lên cái gì? Viên Cách Tiêu hoang mang, đang định hỏi lại, ông chủ Trần đã vẫy vẫy tay, vội vàng rời đi.

“Anh còn muốn mua bao lâu?” Tang Ý Ước thấy người quen đã đi xa, mới chậm chậm đi lại gần.

“Nên hỏi cô chứ!” Thấy cô tựa hồ có ý bảo trì khoảng cách với mình, Viên Cách Tiêu hai tay ôm ngực, cúi mắt xuống nhìn cô.

“Cô muốn nấu cái gì làm sao tôi biết?”

“Tôi muốn nấu cái gì?” Cô hoang mang nhìn anh. “Tôi đâu có muốn nấu cái gì?!”

“Có, cô muốn nấu bữa tối hôm nay.” Khó có dịp tự cho phép mình nghỉ một ngày, Viên Cách Tiêu chậm rãi nói. “Là cô tự mình đáp ứng muốn chăm sóc tôi.”

Lời lẽ đúng lý hợp tình kia làm cho Tang Ý Ước một lần hỏi hận quyết định lỗ mắng của mình.

“Chăm... chăm sóc thì chăm sóc, nhưng đâu có nhắc tới là tôi phải nấu cơm cho anh.” Cô vừa quanh co biện giải, vừa thầm chửi bới chính mình: “Nếu giữa trưa anh không thích ăn mì gói, thì cùng lắm đổi món khác... Bằng không chúng ta ăn cơm hộp cũng được. Mua đồ làm sẵn vừa tiết kiệm vừa tiện lợi hơn nữa nhất định ngon hơn tôi nấu.”

“Tôi ăn chán rồi.” Viên Cách Tiêu nhún nhún vai. “Cô nấu đại món gì cũng được, dù sao tôi không kén ăn, cũng không kỳ vọng cô nấu ra được món sơn hào hải vị gì, có thể ăn được là tốt rồi.”

Đáng giận! Thấy bộ dạng xem thường người khác của anh như vậy, Tang Ý Ước quả nhiên bị chọc giận.

Cô giật lấy xe đẩy trong tay hân, nổi giận đùng đùng đi về phía khu vực thực phẩm đông lạnh.

Cô nhất quyết không để tên ngu ngốc này khinh thường mình!

Viên Cách Tiêu nói vậy, không phải dùng phép khích tướng, mà quả thật là anh không trông đợi Tang Ý Ước có thể nấu ra thứ tốt gì.

Anh đúng là không hy vọng nhiều, dù sao bây giờ có nhiều nhà hàng lắm. Các cô gái có thể nấu ra thứ gì đó ra ngô ra khoai ngoài trừ mì gói quả thật không còn nhiều lắm.

Căn cứ vào loại thành kiến này, khi Tang Ý Ước đuổi anh ra phòng bếp, không cần anh hỗ trợ cái gì, anh bắt đầu có chút lo lắng.

Đồ ăn không nấu ra được thì thôi, anh không hy vọng phòng bếp vì yêu cầu ngây thơ của mình mà phải bị thiêu trụi.

Mặc cho anh lo lắng, anh vẫn bị đầu bếp chính đuổi ra ngoài.

“Biết rồi! Cùng lắm thì tôi bồi thường cho anh cái bếp mới, được chưa?” Tang Ý Ước phiền không chịu nổi, rống lớn với hân.

Cô sẽ “Bồi thường” cho anh? Viên Cách Tiêu nghe xong, trầm mặc yên lặng lên lầu.

Chừng nửa giờ sau, khi phòng bếp vẫn chưa xảy ra chuyện gì đáng ngại, anh cũng không phải vì nhà mình xảy ra tai nạn mà phải chạy xuống. Cốc Kinh đột nhiên xuất hiện trong đọc sách của anh, hơn nữa còn chẳng nói chẳng rằng đòi ăn chung với anh.

“Em không học bài, còn chạy tới nhà anh làm gì?” Viên Cách Tiêu không quá cao hứng nhìn vị khách không mời mà đến, cực kì cảm thấy bị quấy rầy.

Anh không nhớ mình có mời Cốc Kinh đến, cũng không nhớ trong tờ giấy mẹ để lại, có yêu cầu nào ghi là Tang Ý Ước thuận tiện chăm sóc tên nhóc này luôn hay không?

“Ý Ước vừa gọi điện thoại, kêu em lại đây ăn cơm.”

Cốc Kinh không cần đoán cũng biết vị tiểu thiếu gia này đang bức mình cái gì. Vừa thấy biểu tình quật cường nhìn chằm chằm món đồ chơi âu yếm, không muốn chia sẻ với người khác, Cốc Kinh suýt nữa cười ra.

“Ai da! Anh họ à, khó có dịp Ý Ước xuống bếp nấu cơm, hai anh em chúng ta mới có cơ hội ăn chung với nhau một bữa, nhỏ mọn như vậy làm gì? Em

cũng không cướp người với anh.”

“Anh nhỏ mọn khi nào?” Viên Cách Tiêu nhưn mày. “Mà cướp người nào chứ?”

“Nơi này còn có người khác sao?” Cốc Kinh thực chịu không nổi kiểu trả lời của ông anh họ. “Chẳng lẽ là cướp em?”

Viên Cách Tiêu đang định hỏi rõ ràng, Tang Ý Ước liền ló đầu ra khỏi phòng bếp, mắt húng ngất lời hai người.

“Hai người đàn ông các anh làm gì vậy? Là đại thiếu gia đến tiệm rượu sao? Qua đây phụ bụng thức ăn lên đi!”

“Được!” Cốc Kinh vừa nghe có thể ăn, liền hớn hờ chạy tới phòng bếp, như con chó lớn được kêu cho ăn, vui vẻ lắc lắc cái đuôi.

Mà Viên Cách Tiêu vẫn ngồi thờ ơ ở đó, thất thần.

Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mọi người ăn nói đều nhất trí như vậy?

Từ lúc trưa gặp Trần ông chủ ở siêu thị, ông luôn mồm muốn anh dẫn Tang Ý Ước đi hội chùa Thất Tịch, còn bảo anh phải cố mà nắm chắc. Vừa rồi Cốc Kinh đến, về mặt hết sức ái muội, như đang ám chỉ giữa hai người đang xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc là sao?

Vì sao hai người kia đều cho rằng giữa anh và cô có cái gì đó?

Mặc dù chính anh cũng có phát hiện, những ngày gần đây, mỗi khi ở cùng cô, cứ cảm thấy kỳ quái thế nào, nhưng chuyện đó và “cái gì đó” hẳn là còn cách xa một đoạn nữa.

“Người này thật sự không biết áy náy sao? Nha sĩ Viên.” Tang Ý Ước đặt món đầu sư tử kho tàu lên bàn, tức giận trừng mắt nhìn mắt Viên Cách Tiêu, người này từ nảy đến giờ vẫn không chịu đứng dậy hỗ trợ.

Đôi mắt ánh mắt khiêu khích của cô, anh không có phản ứng gì.

Anh ta chỉ khẽ nhưn mày một cái, trong đầu tiếp tục suy nghĩ sâu xa về vấn đề khó hiểu lúc nãy. Cặp mắt đen khẽ nheo lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu trước mặt.

Bộ dạng của cô thật sự không thể nói là một mỹ nữ nhưng cũng tạm xem là thanh tú đáng yêu. Cá tính mặc dù không mấy dịu dàng, nhưng cũng có thể miễn cưỡng gọi là thiện lương đáng yêu.

Viên Cách Tiêu nhin không được nghĩ, từ đáng yêu thật sự là từ vạn năng—nhất là khi dùng ở trên người cô.

Mỗi lần nhìn thấy cô, anh luôn bất giác cảm thấy tâm tình sung sướng, mà trong nhiều năm gặp qua vô số các cô gái khác, cô là người có phản ứng khó đoán trước nhất.

Khiến anh rất hứng thú. . . Phi thường, phi thường có hứng thú.

Người này làm gì cứ dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn mình vậy? Còn nhìn say mê như vậy? Tên này có bệnh sao?

Tang Ý Ước bị anh chẳng nói chẳng rằng nhìn nửa ngày rốt cục nhận thua, hai gò má bỗng rồi nóng lên. Cô quay đầu sang một bên, tránh khỏi tầm mắt của anh, bắt đầu cúi đầu dọn bát đĩa.

“Anh họ, anh làm gì vậy?”

Cốc Kinh từ trong phòng bếp đi ra, một tay cầm tô canh, một tay cầm đĩa đồ xào, dùng kỹ năng biểu diễn đặc biệt dọn thức ăn ra, thoáng nhìn thấy hai người nùng tình mặt ý trao đổi ánh mắt, tâm tình bỗng thoải mái rất nhiều, còn dư tình lực để nói giỡn.

“Đồ ăn không dọn lên định ăn ở dưới bếp sao?”

Đáng tiếc câu nói đùa này không được tán thưởng, đồng thời bị hai người liếc mắt xem thường, Cốc Kinh chỉ có hắc hắc cười hai tiếng xấu hổ.

Vài phút sau, đồ ăn rốt cuộc dọn ra đầy đủ, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng. Hai gã đàn ông ngày thường luôn hoài nghi sâu sắc khả năng sống độc lập của Tang Ý Ước, đột nhiên cảm thấy bản thân quá xem thường cô.

Một bàn thức ăn đủ sắc hương vị, tuyệt đối có tiêu chuẩn nhà hàng. Nếu không phải có tham gia toàn bộ hành trình mua nguyên liệu nấu ăn, Viên Cách Tiêu chỉ sợ sẽ hoài nghi cô mua đồ làm sẵn.

Về phần Cốc Kinh, tên này đang vui đầu miệt mài ăn, cứ chốc chốc lại ngẩng đầu dùng ánh mắt tỏ vẻ tán thưởng cô, tâm tình rồi ren vì vừa muốn đứng dậy vỗ tay mấy cái, lại không vỡ bụng đùa xuống.

Xem hai anh chàng to lớn càn quét thức ăn như gió thu cuốn hết lá vàng, biểu hiện rất có tính cổ động, oán khí trong bụng Tang Ý Ước lúc nấu com ban nãy thoáng một cái liền tan thành mây khói.

Không kể đến sự cổ vũ của Cốc Kinh, chẳng nào người này bẩm sinh đã thích cổ vũ người khác, bắt chước đúng sai, nhưng ngay cả người soi mói như Viên Cách Tiêu cũng chỉ yên lặng vùi đầu ăn cơm, cảm giác này thật sự rất có thành tựu đó nha.

“Cô học ở đâu vậy?” Viên Cách Tiêu ngắn gọn hỏi.

Cô tốt nhất đừng nói với anh là học vì một tên đàn ông nào đó.

Viên Cách Tiêu trong lòng nghĩ như thế, ngạc nhiên phát hiện nội tâm mình đã tràn ngập ghen tỵ, thật sự hoàn toàn trái ngược với kết luận mình và cô ấy không có gì cả mà anh đã vất vả mới rút ra được từ màn suy nghĩ sâu xa suốt nửa ngày.

“Trước đây, tôi được đi tới nuôi, nhà đi ấy mở quán ăn, cho nên tôi biết!” Tang Ý Ước tùy ý trả lời, không phát hiện hai gã đàn ông vốn đang cúi đầu ăn cơm đồng thời dừng đầu, kinh ngạc nhìn cô. Cô tiếp tục nói: “Bất quá tôi đã lâu rồi không nấu. Từ hồi đi mất năm tôi mười bảy tuổi, quán ăn cũng đóng cửa... Hai người làm sao vậy?”

Cô vừa nhắc đầu lên, bỗng phát hiện ánh mắt hai người thật kỳ quái.

“Từ trước năm mười bảy tuổi, cô đã biết nấu mấy món này?” Cốc Kinh quá sợ hãi, nhất thời cảm thấy mình trước kia sống như một phế nhân.

“Ừ, tôi từ lúc mười tuổi đã bắt đầu phụ rửa chén, xắt rau. Đến năm mười lăm tuổi, bởi vì tay của đi bị thương, nên bắt đầu phụ nấu ăn.” Cô đương nhiên trả lời. “Bất quá trước kia rất ghét nấu nướng! Bởi vì khi đó vóc người còn nhỏ, nồi lại nặng, bếp lửa lại khó điều chỉnh, mệt muốn chết luôn. Nấu tốt thì không nói làm gì, nhưng nếu nấu không tốt sẽ bị khách mắng, cho nên sau này tôi toàn đi ăn tiệm, rất ít xuống bếp nấu.”

Nhìn cô tươi cười, băng quơ giải thích, cảm giác áy náy mãnh liệt như nước biển chảy ngược lồng ngực Viên Cách Tiêu, khiến hắn nhất thời cảm thấy trái tim mình như nhói đau.

Bên kia, Cốc Kinh lại rất hoang mang, cảm thấy, cô gái có thời thơ ấu vất vả như cô, rốt cuộc ngày ấy vì sao sẽ vì đoạn lịch sử nhỏ rằng hắc ám của anh họ mà cảm thấy khổ sở? Nếu đem ra so với cô, trình độ hạnh phúc của anh họ phải nói đã cao đến vượt ra ngoài không gian.

“Ba mẹ cô đâu?” Một lúc lâu sau, Viên Cách Tiêu mới tìm lại được tiếng nói, mở miệng hỏi một câu nghe như đơn giản gần như vô tình.

Anh họ không hồ là anh họ, ngay cả hỏi chuyện chưa xốt của người tôi cũng có thể hỏi vô tâm vô phẩy như vậy. Cốc Kinh không khỏi yên lặng kính nể.

“Từ lúc tôi còn rất nhỏ, bọn họ đã qua đời, cho nên không có ấn tượng gì.” Tang Ý Ước càng nói càng xấu hổ, thật sự không muốn miêu tả bản thân thành đứa bé gái mồ côi chịu hết mọi vất vả của cuộc đời, đành phải tùy tiện trả lời cho xong, cười nói sang chuyện khác: “Nè! Hai người mau ăn đi! Đồ ăn lạnh sẽ không ngon đâu.”

Không khí đã biến thành như vậy, ai còn có thể nuốt trôi?

Hơn nữa, hai chàng trai đang ngồi đây, bất luận có thừa nhận hay không, trong lòng đã sớm nảy sinh tình cảm với cô gái ngọt ngào trước mắt, lúc này nghe xong đoạn tự thuật ngắn ngủi của cô, lại cúi đầu nhìn bàn ăn tràn đầy mỹ thực, nhất thời đều âm thầm đáng thương cô gái nhỏ tội nghiệp, phải hy sinh tuổi thơ hạnh phúc, trải qua những tháng ngày bị thâm dày máu và nước mắt. Ai còn có khẩu vị cho nổi... .

Ăn cơm no nê xong, lại bị kêu đi rửa chén, không được bao lâu, Cốc Kinh đã bị Viên Cách Tiêu dùng danh nghĩa em họ cần chuẩn bị cuộc thi để đuổi về nhà.

Đuổi kẻ không liên quan chướng mắt đi, anh thập phần vừa lòng đi thẳng lên lầu. Tang Ý Ước ở lại nhàm chán xem tivi một hồi, quyết định lên lầu tắm rửa.

Lúc tắm vò sen, cô nhện không được nhớ lại tình cảnh bữa tối đêm nay, hình như sau khi nghe xong chuyện quá khứ của cô, Cốc Kinh và nha sĩ Viên bắt đầu trở nên rất kỳ quái.

Chỉ mong bọn họ không phải đang thương hại cô.

Tuy rằng quá khứ của cô không phải thập toàn thập mỹ hạnh phúc, nhưng cô vẫn đều sống thật sự vui vẻ.

Lúc đi còn sống, đi rất yêu cô và chị. Vì duy trì doanh thu quán ăn, đi luôn thức khuya dậy sớm. Cô và chị lo cho sức khỏe của đi, nên mới chủ động yêu cầu hỗ trợ. Mấy năm đó đúng là hơi vất vả một chút, nhưng vất vả không có nghĩa là không vui vẻ.

Nếu bởi vì chuyện cô kể đêm nay làm cho bọn họ có ý tưởng sai lầm về thời thơ ấu của cô, như vậy chẳng khác nào cô có lỗi với người đi và người chị đã tận tâm chăm sóc cho cô suốt những năm qua.

Tóm lại, cô nhất định phải tìm cơ hội làm sáng tỏ với bọn họ...

Tang Ý Ước vừa tắm vừa nghĩ, mới ra khỏi phòng tắm chuẩn bị trở về phòng, lúc đi ngang qua phòng Viên Cách Tiêu, cửa phòng đột nhiên không hề báo trước mở ra.

“Nè.”

Giọng nói trầm thấp không quá cam tâm vang lên, làm người đang lâm vào trầm tư sợ hãi. Thân ảnh mềm mại kia giật mình rụt lui vài bước, suýt nữa làm bản thân ngã ngửa, may mà anh nhanh tay lẹ mắt, vươn tay kéo lấy mới giúp cô đứng vững được.

“Sao anh tự dưng chạy ra vậy? Làm tôi sợ hết hồn.” Tang Ý Ước vừa đứng vững, hồn còn chưa thu về hết, liền tức giận mở miệng hỏi anh.

Viên Cách Tiêu chưa kịp mở miệng nói chuyện, trong phòng bỗng truyền ra tiếng nhạc làm cô chú ý.

Anh hồi hận anh hồi hận! Lần này anh thật sự rất hối hận. . .

“Anh đang nghe Ngũ Bách hử?” Tiếng nhạc quen thuộc làm cho hai mắt cô sáng ngời.

Sức cuốn hút của âm nhạc thần tượng rốt cục đã khiến cây củ cải này chịu nghe sao?

“Ừ.” Anh nhún nhún vai, không rõ vì sao cô cao hứng đến như vậy.

“Hay đúng không?” Tang Ý Ước hỏi dồn.

Đúng là không khó nghe. Tuy rằng quá mức khác biệt với âm nhạc cổ điển, nhưng khi giọng hát không mấy hay lắm của tên ca sĩ đó kết hợp với tiếng nhạc quả thật rất tốt kia, nghe vào tai đúng là rất có hương vị.

Bất quá chuyện này tựa hồ không có gì hay để thảo luận. Anh nhìn cô một lúc lâu, quyết định xem nhẹ đề tài này.

“Chuyện đó không phải trọng điểm.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ chuyển đề tài, “Tôi có việc muốn nói với cô.”

“Không nên không nên, anh nói trước cho tôi biết có hay không đã!” Cô cự tuyệt bị anh trả lời có lẽ, thế nào cũng phải ép anh thừa nhận sức quyến rũ của thần tượng.

Cô gái này thật sự là kỳ quái. Viên Cách Tiêu nhìn khuôn mặt đáng yêu khẽ nhắc tới thần tượng liền tỏa sáng, trong lòng có chút hoang mang.

Cô rõ ràng trưởng thành trong môi trường không hề vui vẻ, nhưng quá khứ dường như không để lại một chút bóng ma nào: Lý luận tâm lý học mất đi hiệu lực đối với cô rồi sao?

Nhìn đôi mắt sáng trong suốt của cô, hai gò má non mềm, anh có chút tâm thần không yên. Tiếng nhạc bên trong còn đang tiếp tục. Lại nhìn cặp môi đỏ mọng cứ khép khép mở mở trước mắt, anh bắt đầu cảm thấy thật phức tạp, bỗng dưng có một ý tưởng thực không nên có. . .

Không có cách! Không có cách! Anh đã mất đi không chế. . .

Mất đi không chế sao? Viên Cách Tiêu bắt đầu có chút phiền chán nghĩ.

Hỏi một lần không chiếm được đáp án, thấy hắn cứ trùng trùng mình, Tang Ý Ước nhìn không được lặp lại, “Rốt cuộc nhạc có hay không?”

Đến gần bên em. . . Đến gần bên em. . .

Tiếng nhạc tiếp tục bay ra từ trong phòng, giống như một lời dẫn dụ.

“Cũng được.” Anh tỉnh táo lại, tùy tiện trả lời, trong lòng cảm thấy khó chịu với ý nghĩ nhảm chán ngây thơ vừa rồi của mình. “Chủ nhật tuần sau, tôi có việc cần đến cô, cô đừng đi đâu hết.”

“A, chuyện gì?” Là phải tặng ca sao? Biểu tình của cô nhảy mắt trở nên ai oán.

Nhìn bộ dáng tâm không cam lòng không nguyện của cô, anh tức giận bổ sung, “Hơn nữa không được đi với Cốc Kinh.”

Vừa dứt lời, anh liền xoay người trở về phòng. Bị bỏ lại, ngờ ngác không hiểu ra sao, Tang Ý Ước nhìn không được tò mò, đi theo anh vào phòng.

“Anh chờ một chút, rốt cuộc là có chuyện gì?” Thấy anh cứ thẳng tắp đi về phía trước, không thèm để ý đến mình, cô liền vươn tay giữ chặt lấy hắn. “Tôi vì sao đặc biệt không thể đi cùng Cốc Kinh?”

Bị níu lấy áo, anh quay đầu lại, tầm nhìn chạm phải cặp mắt sáng xinh đẹp, trong lòng chợt chấn động.

Đúng vậy, vì sao cô đặc biệt không thể đi cùng Cốc Kinh? Hắn vì sao lại biểu hiện giống như đang ghen tị với Cốc Kinh? Viên Cách Tiêu nhíu mày, phảng phất lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Là ghen tị sao?

Cúi mắt xuống, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào.

Được rồi, cũng không phải là không có khả năng.

Cô tuy rằng không phải đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, nhưng là một cô gái dễ thương, đáng yêu. Anh cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường, đàn ông bị phụ nữ hấp dẫn là thực bình thường.

Hơn nữa, tổng quát mà nói, anh gần đây quả thực thường xuyên không cẩn thận nhìn cô nhiều hơn, nhìn không được nói nhiều với cô, thấy cô cười đùa với Cốc Kinh, tránh không được hối hận trước đây không khi để Cốc Kinh nhiều hơn, nghe cô kể chuyện cũ thời thơ ấu, trong lòng thấy rất khó chịu.

Đối với hết thảy những hành vi không biết nên phân loại thể nào này, nếu dựa theo kiểu lập luận thông thường, hẳn là quan tâm và yêu thích!

Gần lại bên em... Gần lại bên em...

Tiếng hát trầm bổng, nhẹ nhàng phảng phất đang mắng hấn: Đứng đứng! Mau đến gần đi! Còn do dự cái gì?

“Cô không có bạn trai đúng không?” Trầm ngâm một lúc lâu, anh rốt cục mở miệng.

“Đúng vậy, anh hỏi rồi mà.” Lần đó còn được anh khen là đáng yêu, dọa cô sợ hết hồn, không biết hôm nay anh định nói ra câu kinh dị gì nữa.

Bị anh nhìn chằm chằm làm cả người không được tự nhiên, Tang Ý Ước bắt giác cảm thấy lỗ tai mình nóng lên.

“Vậy chắc cô không ngại hẹn hò với tôi đúng không?” Anh vừa nói xong, không khí như thể toàn bộ bị ngưng kết.

Gần lại bên em...

Giữa bầu không khí yên lặng, cô chỉ nghe mỗi tiếng hát bên tai, giống như đang ám chỉ cái gì. Thật lâu sau mới hoàn hồn được, chậm rãi lý giải hàm ý trong câu nói của anh, nhất thời mất hứng.

Sao lại có người hỏi ra một câu như vậy? Ai mà không ngại chứ? Cô trừng mắt nhìn anh, không rõ anh vì sao có thể đem loại chuyện này ra hỏi một cách đơn giản giống như ra chợ hỏi mua đồ ăn.

Hơn nữa chẳng lẽ chỉ vì cô không có bạn trai, cho nên hẹn hò với ai đều không cần ngại sao?

“Tôi... tôi... vì... vì sao tôi phải hẹn hò với anh?” Cô mặt đỏ tai hồng, tức giận đến lắp bắp.

“Sao em lại đột nhiên cà lăm?” Anh nhướn mày hỏi.

“Tôi cà lăm là vì, là vì...” Quái! Cô vì sao phải giải thích chứ. “Tóm lại, không thể vì không có bạn trai, nên, hẹn hò với ai cũng được...”

Đáng giận! Tình huống này là thế nào? Trong đầu cô bây giờ cứ loạn tung phèo cả lên, nhất là dưới tầm mắt khiến người ta phải sợ hãi của anh ta, cô thực chẳng biết mình nên bày tỏ sự chống đối thế nào.

Đối với phản ứng kích động của cô, Viên Cách Tiêu có chút ngoài dự đoán, anh nhú mày tiếp tục nhìn cô chằm chằm.

“Anh cũng không phải dễ dàng hẹn hò với bất kì ai.” Anh nói. “Bởi vì là em nên anh mới hỏi.”

Tang Ý Ước cảm thấy trái tim giống như bị cái gì đụng mạnh một chút, phân không rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh. Cô chưa từng nghĩ gã đàn ông cực kỳ soi mói, không biết nói câu gì hay trước mắt này thế nhưng sẽ có cảm tình với mình...

“Em đi ngủ đi, sáng sớm mai gặp.” Anh thấy vẻ mặt cô vẫn ngây ngốc như cũ, lắc lắc đầu, đưa tay đẩy cô ra cửa phòng. “Em có rảnh thì ngắm lại, ngày kia... Ừm, Chủ nhật cho anh đáp án.”

Đứng ở ngoài cửa, nhìn cửa phòng anh đóng lại trước mắt, Tang Ý Ước cảm thấy, từ đây cho đến Chủ nhật, cô nhất định vì cái vấn đề này mà đêm nào cũng trằn trọc không thể ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nhà Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

Editor:shorthair4eye

Nói cái gì mà trằn trọc khó ngủ, Tang Ý Ước thuộc loại trời sinh vô tâm vô tính, dễ ăn dễ ngủ ngay từ đêm đầu tiên cô liền không hề khó khăn mà ngủ một mạch đến khi trời sáng.

Cô cho rằng ngày hôm sau cùng Viên Cách Tiêu gặp mặt sẽ rất xấu hổ. Nhưng không ngờ anh ta giống như đã quên mất chuyện hôm qua mình đã hỏi. Ở

phòng khám, lúc không không chế được tính tình thời điểm, anh ta vẫn hô to gọi nhỏ cô không ngừng, tuyệt đối không có gì gọi là thể hiện tình cảm ái muội hoặc mất đi mây lại xảy ra.

Đổi mặt với tạng thái mất trí nhớ của anh ta, cô cũng chỉ hoang mang độ một giây sau đó tiềm thức cũng muốn quên theo, giống như chuyện đó chỉ là giấc mơ của chính cô vậy. Cho đến đêm thứ ba.....

Rạng sáng ngày thứ ba, cô khó chịu phát hiện có vật nặng đè lên mình, làm cho cô cảm thấy khó thở mà tỉnh dậy khi đang ngủ. Cô phát hiện mình đang bị một người đàn ông ôm vào trong ngực giống như là cái gối ôm vậy.

Nhìn khuôn mặt của người đàn ông xa lạ đang tựa vào hông vai mình mà ngủ cô không thể không –

“A --” Phát ra thét chói tai.

Trời ạ! Ai vậy? Cô kinh hoàng muốn lui ra sau, dùng hết sức chín trâu hai hổ để đẩy thân hình nặng trĩu đang đè trên người mình ra nhưng vô dụng.

Cánh tay đối phương giống như kim sắt ôm chặt cô làm cô căn bản không thể động đậy.

Vài giây kế tiếp, cô gầy dựa thật mạnh trong vòng ôm của người đàn ông đó hi vọng có thể thoát ra hoặc có thể làm hắn tỉnh lại nhưng rồi cô lại thất bại.

Viên Cách Tiêu sau khi nghe tiếng thét chói tai liền tông cửa xông vào. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình thì gương mặt cương nghị lạnh lùng của anh nháy mắt đen hơn phần nửa.

Trước mắt anh là hình ảnh nam nữ trong hình dạng giống như lửa nóng dây dưa làm cho anh tức giận mọc lan tràn đầy bụng, nhanh chóng tiến lên, gỡ cánh tay đang ôm chặt Tang Ý Ước rồi thô lỗ ném tên đàn ông đang ngủ bất tỉnh nhân sự xuống giường.

Trong lúc đó, Tang Ý Ước không chút do dự nhảy xuống giường, nhanh chóng trốn phía sau Viên Cách Tiêu, kinh hoàng mà giữ chặt cánh tay anh ta.

Không thể phủ nhận, hành động tràn ngập ý lại của cô làm cho Viên Cách Tiêu trong lòng phát lên một cổ cảm giác hư vinh đáng tiếc vẫn chưa có thể dập tắt tức giận của anh ấy. Sắc mặt Viên Cách Tiêu xanh mét, tay nắm chân đá không ngừng vào người đàn ông đàn ông đang ngủ say như chết dưới đất.

“Viên Vệ Lãng, đứng lên cho tôi!”

Người đàn ông dưới đất cử động vài cái, mắt vẫn buồn ngủ mơ mơ màng màng, nhưng dần dần có dấu hiệu tỉnh lại.

“Anh cả” Hắn ngồi dậy, nút áo sơ mi bằng chất liệu mềm mại bung ra làm lộ bộ ngực trần trụi bên trong.

Vừa nghĩ đến em trai thứ ba vừa mới ôm Tang Ý Ước như thế nào, gân xanh giữa trán Viên Cách Tiêu bắt đầu nhảy lên. Vì tránh cho chính mình nhất thời xúc động ra tay giết người, cũng không muốn làm cho Tang Ý Ước nhìn thấy hình ảnh không nên xem, hắn quyết định trước rồi đi “hiện trường vụ án”.

“Mặc quần áo lại. Đi ra ngoài” Hắn nói xong xoay người diu Tang Ý Ước ra cửa.

“Thật là, nửa đêm âm ỹ cái gì.....” Viên Vệ Lãng phía sau tâm không cam, lòng không muốn bị đánh thức còn chưa rõ ràng lắm tình huống, vò tóc cầu nhàu: “Người ta đang mơ thấy được ôm phụ nữ rất là thoải mái mà anh.....”

Được rồi! Đây đã là giới hạn của người đàn ông rồi đó nha.

Không để một chữ oán giận của em trai lọt vào tai, Viên Cách Tiêu sắc mặt toàn bộ âm trầm xuống. Anh ta dùng bước cạnh cửa, nói với Tang Ý Ước.

“Em đi ra ngoài trước đi. Cho anh mười giây.”

Tang Ý Ước vốn kinh hoàng bởi vì vô duyên vô cớ bị người đàn ông trên giường ôm lấy, giờ phút này nhìn vẻ mặt đáng sợ của Viên Cách Tiêu nhất thời quên đi nỗi sợ vừa rồi.

Hắn ..hắn thoát nhìn rất tức giận..... Biểu tình thật là khủng khiếp..... Nhìn cửa phòng đóng kín trước mặt của mình, cô nhìn không được lo lắng. Đang suy nghĩ bên trong truyền đến tiếng đàn ông kêu là thảm thiết cùng tiếng đồ đạc va chạm, đổ vỡ..

Ánh mắt cô trừng lớn nhìn cửa phòng đang đóng chặt. Viên Cách Tiêu muốn làm sao?! Giết người là sẽ ngồi tù đó?

“Đau quá..... Ui, đau quá! Anh sao đánh vào mặt em vậy chứ?” Toàn bộ áo sơ mi mềm mại của Viên Vệ Lãng lúc này đã bị lột sạch, trên người đầy vết bầm thâm tím. Anh ta đau đớn che mặt ngồi phịch xuống ghế sofa cầu nhàu người đang đờ đờ sát khí trước mặt: “Anh có thật sự là anh trai em không vậy?”

“Nếu tao mà không phải..... Hừ!” Viên Cách Tiêu sau khi giáo dục anh em nhà mình vẫn chưa hết tức giận, không hề tỏ vẻ đồng tình mà hừ lạnh một tiếng.

“Em cũng không phải cố ý..... ai da.” Khẽ động đến vết rách nơi khoe miệng, Viên Vệ Lãng thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt. Hắn thật sự bị oan mà! “Em

không ngủ ba ngày, mệt đến ánh mắt đều không mở ra được. Làm sao mà em biết trên giường sẽ có người chứ?”

“Đừng vậy! Thật ra việc này cũng không thể trách anh ta.” Tang Ý Ước thật không ngờ đến sắc lang xa lạ kia lại là chủ nhân căn phòng mình ở. Tang Ý Ước nhất thời thật cảm thấy hổ thẹn.

Nếu cô không chiếm phòng hán, hán sẽ không sẽ bị Viên Cách Tiêu đánh thành như vậy.

“Nè ..nè ... em định làm gì vậy?” Viên Cách Tiêu thấy cô cầm hộp thuốc sơ cứu đến gần em trai mình thì bất mãn chau mày.

“Khỏe miệng anh ta rách ra rồi, còn đang chảy máu cần phải bôi thuốc.” Cô giải thích xong còn chưa kịp đi tới cạnh Viên Vệ Lăng đã bị Viên Cách Tiêu kéo tay ngồi phịch xuống ghế sofa lúc đi ngang qua người hán.

“Ngồi xuống đi! Không cần em bôi thuốc giúp nó.” Viên Cách Tiêu thản nhiên ra lệnh. Vừa nói vừa mở hộp cấp cứu lấy băng cá nhân ném về phía Viên Vệ Lăng “Tự làm đi!”

“Anh cả, anh cũng thật tàn nhẫn! Để cho mỹ nữ giúp em một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào mà.” Viên Vệ Lăng một tay nhận lấy băng cá nhân nhưng cũng không vội băng lại. Anh ta vừa cầm băng cá nhân trong tay xoay xoay vừa dùng đôi mắt hoa đào như có điện xẹt nhìn khuôn mặt thanh tú trắng nõn Tang Ý Ước nháy mắt đưa tình.

“Viên Vệ Lăng, mày còn chưa tỉnh sao?” Viên Cách Tiêu cau mày lên tiếng.

“Cô nhìn bộ dáng anh trai tôi xem. Thật giống người có khuynh hướng thích bạo lực đúng không?” Rõ ràng khuôn mặt tuần tú đã bị đánh đến bầm tím tóe máu vậy mà Viên Vệ Lăng vẫn còn không sợ còn cười cợt nhả như tên lưu manh với cô nữa “Bất quá cô đừng lo lắng! Tôi nhất định bảo vệ tốt cho cô mà, được không bảo bối?”

Hai chữ “Bảo bối” vừa thốt ra, Viên Cách Tiêu thuận tay liền ném hộp thuốc sơ cứu vào đầu em trai mình làm cho Tang Ý Ước há hốc mồm.

Đây là má Viên suốt ngày ở bên tai cô khen ngợi, tình cảm anh em Viên gia tương thân tương ái sao?

Còn nữa..... Người kêu Viên Vệ Lăng này không phải là con thứ ba mà má Viên từng kể cho nghe là người làm hình cảnh đó chứ?

“Anh không phải cảnh. ... cảnh sát sao?” Người có diện mạo như lưu manh trước mặt cô thật sự là cảnh sát gương mẫu được nhân dân tin yêu sao? Tang Ý Ước không thể tin thì thào ra tiếng: “Làm sao có thể.....”

“Thì ra bảo bối cũng nghe nói về tôi à?” Viên Vệ Lăng ôm hộp thuốc sơ cứu không chút để ý ánh mắt khủng bố của anh trai tự giới thiệu: “Tôi là tiểu đội trưởng tổ hình sự đẹp trai nhất Đài Loan.”

“Mày kêu lại một lần thử xem xem?” Giọng nói Viên Cách Tiêu lạnh lùng đủ để đông chết người.

Tang Ý Ước nhìn khuôn mặt Viên Vệ Lăng tươi cười hi hi ha ha trước mắt lại quay sang khuôn mặt lạnh lùng khiến người người run sợ của Viên Cách Tiêu, hai người này tuy rằng ánh mắt có vài phản tương tự nhưng cá tính không khỏi quá khác biệt một rồi một vực làm cho cô nhìn không được muốn hoài nghi.....

“Các người thật sự là anh em sao?”

“Bảo..... Được rồi! Người đẹp.” Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh trai đang nhìn chăm chăm mình, Viên Vệ Lăng cực chẳng đã phải thay đổi xưng hô.

Sau đó, từ tốn trả lời vấn đề cô vừa hỏi “Cô đừng nhìn anh ấy ra tay với tôi lạnh lùng tàn nhẫn như vậy mà cho rằng chúng tôi không phải anh em. Chúng tôi quả đúng là anh em ruột, bình thường cảm tình cũng tốt lắm. Nếu không phải tôi không cẩn thận ôm cô ngủ làm anh ấy nổi máu ghen anh ấy hẳn là cũng không nhẫn tâm đánh tôi giống như kẻ thù như vậy đâu.” Về mặt Viên Vệ Lăng vô tội, giống như là người rộng lượng không thèm chấp kẻ đã ra tay với mình mà còn thay hán giải thích.

Ghen?! Viên Cách Tiêu đang ghen? Tang Ý Ước cho đến vừa rồi còn cho rằng Viên Cách Tiêu hẳn là bởi vì hành động của em trai rất đáng đánh mới nhìn không được ra tay, không nghĩ tới..... Anh ta ghen?

“Mày không nói lời nào cũng không có ai nói mày cảm.” Tâm sự bất ngờ bị nói toạc ra, Viên Cách Tiêu không được tự nhiên đứng lên, vòng vo đòi đề tài.

“Chú mày về phép hay là đã đá ra cảnh đội?”

“Em là một người vĩ đại như vậy làm sao có thể sẽ bị đá ra?” Viên Vệ Lăng vừa tự thoa thuốc mỡ vào khỏe miệng vừa trả lời. “Còn không phải nghe được em họ Cốc Kinh chúng ta cầu cứu. Em ấy nói Tâm Tuyết đã trở lại cho nên em mới trở về phổ độ chúng sinh. Hơn nữa vài ngày sau, hội chùa Thất Tịch cũng muốn bắt đầu, em làm sao có thể không trở lại tham gia chứ?”

“Hội chùa Thất Tịch?” Tang Ý Ước đối với chuyện Kha Tâm Tuyết cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng là vừa nghe đến hội chùa, ánh mắt nhất thời đều sáng đứng lên.

Nguyên lai có hoạt động hội chùa, khó trách cảm thấy gần đây trần trên thực não nhiệt.

Viên Cách Tiêu còn không kịp ngăn cản, Viên Vệ Lăng liền vô cùng cao hứng tiếp lời.

“Cô chưa nghe nói sao? Hội chùa Thất Tịch là hoạt động rất lớn hàng năm của trần chúng ta, rất nhiều người ở huyện khác nghe tiếng mà tới tham gia. Nghe nói chỉ cần những cặp đôi yêu nhau hôm đó có thể cùng đi, đều nhất định sẽ có kết quả tốt.”

Viên Vệ Lăng làm sao lại nhìn không ra anh cả mình có “Đặc thù quan tâm” với cô gái này chứ? Nhưng hẳn lại càng hiểu anh cả đối với chuyện tình cảm luôn chậm chạp, không chịu biểu lộ. Bởi vậy cũng không quan tâm anh cả mình đã thông suốt mà mời người ta đi hội chùa chưa liền lên tiếng trước.

“Năm nay hội chùa vừa vặn là Chủ nhật, chắc hẳn là hội càng náo nhiệt. Nếu anh cả tôi chưa mời cô, vậy cô hẹn với tôi đi được không?”

Nguyên lai Chủ nhật là Thất Tịch. Tang Ý Ước ý thức được điểm ấy, vụng trộm nhìn Viên Cách Tiêu, vừa vặn bắt gặp tầm mắt hắn bí hiểm nhìn mình. Mặt cô đỏ bừng vội vàng quay đầu chỗ khác.

“Thế nào? Có hẹn sao?” Viên Vệ Lăng xem hai người đều im lặng mờ ám, hiểu được lần này là hắn lo xa nhưng vẫn cố ý hỏi: “Không hẹn cũng được mà. Cô cứ theo soái ca như tôi đi ra ngoài cũng sẽ không chịu thiệt đâu! Dù sao chúng ta ngay cả ngủ cũng --”

Nói còn chưa dứt lời liền bị một cái gối tựa sô pha ném tới cùng với lời Viên Cách Tiêu lạnh lùng cảnh cáo.

“Mày còn dám động vào cô hoặc nhắc lại chuyện này lần nữa đừng trách tao không khách khí!”

Cho đến khi loại người cuồng công việc như Viên Cách Tiêu tuyên bố nghỉ thứ Bảy để chuẩn bị cho hội chùa Thất Tịch tại trần nhỏ là một việc long trọng cỡ nào.

Vào ngày đó cho dù là người có sắc mặt luôn khó coi Viên Cách Tiêu hoặc là đang chuẩn bị thi luật sư Cốc Kinh, hay là đại lưu manh mở miệng chính là hồn nhiên vô duyên kiêu háo hoa tặc Viên Vệ Lăng, tất cả đều đi đến đại miếu, ngoan ngoãn nghe các vị trưởng bối sai khiến chuyển đồ đạc để trưng bày hoặc dọn dẹp cái này cái kia.

Tang Ý Ước cũng không rảnh rỗi. Sáng sớm cô cùng nhóm đồng sự ở phòng khám lễ mề mang những vật phẩm cần đến trong lễ Thất Tịch sang chỗ làm lễ. Buổi chiều cô còn giúp việc bày mâm cỗ để ngày mai làm lễ trưởng thành cho những đứa trẻ mười sáu tuổi ở đình Mẹ Thất Nương.

Mấy thứ này đối với người lớn lên ở Đài Bắc như cô thật sự là quá mới lạ.

Tùng nhìn lễ Thất Tịch trên tivi, đó chẳng qua là tên khác của lễ tình nhân. Không phải hoa tươi, sôcôla thì là kim cương, trang sức; còn cái gì “Quá mười sáu tuổi”, “Bái Khôi tỉnh” đều là lần đầu tiên nghe được.

Đi theo mọi người xử lý việc trong việc ngoài, mọi người đều rất hưng phấn cùng không khí náo nhiệt rất dễ dàng cuốn hút người luôn ưa hoạt động náo nhiệt, ồn ào như cô.

Nhưng lúc cô đang giúp đỡ ở chỗ làm lễ chính thì cảm thấy cảm thấy không khí có chút không đúng.

“Ý Ước, ở giữa chỗ này để một cái lỗ nhỏ là cho chức nữ lộ ra nước mắt, như vậy mới tỏ ra không cam lòng nguyện ý.....” Má Vương nhiệt tình dạy cô.

“Dạ, con biết rồi.”

Cô vô cùng cao hứng đi theo học hỏi. Bỗng bên cạnh má Vương xuất hiện cô gái chừng hai mươi tuổi lạnh nhạt xen vào.

“Biết cái gì? Không hại người liền không cam lòng nên mới đi làm chuyện mà lòng không thích. Giả tạo!”

Tang Ý Ước sững sờ, sau khi xác định quả thật là cô ta nói mình, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình hoang mang khó hiểu. Cô nhìn nữ sinh trẻ tuổi vừa mới quen biết hôm nay, không biết chính mình là đặc tội với cô ở chỗ nào.

Trên thực tế, không biết hôm nay đây là lần thứ mấy các cô gái tuổi sang sàng như vậy đều rõ ra khó chịu với cô thậm chí không chút nào che lấp nói lời châm chọc.

Cô cảm thấy kinh ngạc, hoang mang vô cùng khó hiểu nhưng lại không tìm được câu trả lời.

“Nhược Mai, con nói cái gì vậy? Sao có thể không lễ phép như vậy!” Má Vương không dự đoán được con gái mình ăn nói như vậy không khỏi trách cứ vài câu.

Mà Vương Nhược Mai sai khi bị mẹ mắng lại càng bất mãn trừng mắt nhìn Tang Ý Ước liếc mắt một cái rồi mất hứng rời đi.

Nhìn con gái tùy hứng như vậy, má Vương thật xấu hổ đành nhẹ giọng giải thích: “Con bé nói vậy chứ không có gì đâu. Con đừng để bụng nha.”

“Dạ, không có gì đâu ạ!” Miệng Tang Ý Ước nói như vậy nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc. Cô nhìn theo hướng Vương Nhược Mai bỏ đi thấy cô ấy nói gì đó với một đám các cô gái cùng tuổi. Sau đó một đám người thần sắc không tốt nhìn về phía mình làm cho Tang Ý Ước lại càng cảm thấy không thoải mái.

Cô xác định chính mình ở trần trên ngoại trừ những người đến phòng khám răng cũng không quen biết những người khác, càng đừng nói đắc tội với người, nhưng các cô gái này sao lại...

Đang mãi chìm trong suy nghĩ thì bị một giọng nói ngọt ngào mềm mại cắt ngang.

“Chị Tang ơi!” Có vài nữ sinh trung học đã từng đến phòng nha khám răng cũng đến giúp đỡ, vừa thấy cô vô cùng thân thiết chạy đến chào hỏi: “Chị cũng đến hỗ trợ hả?”

“Đúng vậy. Các em cũng vậy hả?” Nhìn các nữ sinh đáng yêu này, Tang Ý Ước nhất thời lại mặt mày hớn hở. “Đây là lần đầu tiên chị tham gia hội chùa Thất Tịch đó!”

“Ồ Đài Bắc chỗ chị ở không có sao?” Một đám nữ sinh đối với thành thị vô cùng tò mò lú lú vây quanh cô nói chuyện hời hợt.

Mọi người cùng nhau tán gẫu không bao lâu thì ông chủ Trần – người chủ trì hội chùa lần này cười hớn hở tiến đến tìm cô hỗ trợ.

“Ý Ước! Cô là đại vương của đám tiểu yêu này à? Sao lại đứng hết ở đây thế này? Nhưng cũng đúng lúc đó. Đại Vương của đám tiểu yêu này mau dẫn bọn nhỏ sang đây giúp cái này đi.”

Ông chủ Trần cười chào hỏi với má Vương đang đứng bên cạnh: “Bà chủ Vương, Ý Ước cùng các tiểu bằng hữu này cho tôi mượn một lát nhé!”

“Được rồi! Dù sao tôi cũng xong rồi.” Má Vương sáng khoái trả lời.

Ông chủ Trần dẫn các cô một đường đến bên cạnh một cái bàn dài.

“Mộc bài bên trong đều khắc sắp xong rồi. Một lát mấy người bên nha sĩ Viên sẽ lại đây viết chữ. Các cháu buộc bài từ buộc trước đi.” ông chủ Trần có ý chế tạo cơ hội thay hai người, phân công cho cô công việc thật đơn giản: “Có được không? Ý Ước.”

“Dạ được ạ!” Tang Ý Ước không nói hai lời liền gật đầu. Song, lúc quay lại nhìn đám nữ sinh vẻ mặt buồn rầu ủ rũ như đi đưa đám tang liền ngạc nhiên hỏi: “Các em làm sao vậy? Phải về nhà học bài sao?”

“Không phải! Chị Tang, chỉ là... cái kia..... Cái kia... Nha sĩ Viên rất hung dữ!” Nữ sinh bị đẩy ra đại biểu cho mọi người ấp a ấp úng nói.

“Không có đâu! Anh ấy đâu có hung dữ. Chỉ là vẻ mặt anh ta hơi nghiêm nghị thôi”

Đám nữ sinh này bình thường cũng chỉ gặp Viên Cách Tiêu ở phòng khám, tự nhiên sợ hãi muốn chết. Nhưng nhìn thấy các em ấy sợ hãi như thú dữ, Tang Ý Ước nhìn không được thay hẳn nói chuyện: “Anh ấy không dám hung dữ với các em đâu. Nếu anh ta dám, chị sẽ đánh anh ấy, được không?”

Đánh? Đánh nha sĩ Viên?! Chị ấy thật can đảm! Một đám nữ sinh nhất thời lộ ra vẻ sùng bái.

“Đừng! Đừng!” Ông chủ Trần ở một bên cười không thấy tổ quốc luôn (ý là cười híp mắt lại đó): “Người khác nhất định không có biện pháp, bắt quá chỉ cần các cháu đi theo Ý Ước, nha sĩ Viên tuyệt đối không dám làm gì các cháu.”

Nghe ra ông chủ Trần trêu chọc, Tang Ý Ước nóng đỏ mặt, nhưng là cô cũng không giải thích nữa mà dẫn đám nữ sinh bắt đầu làm việc.

Vừa đúng lúc Cốc Kinh cũng đến chuẩn bị mài mực.

“Đến vừa đúng lúc! Mọi người đến đây xem tôi múa bút nào.” Nhìn thấy nhiều tiểu muội muội đáng yêu như vậy, Cốc Kinh cười cao hứng, không hề e lệ tiếp đón: “Mộc bài của chúng ta là đặc biệt đã qua củng cố lại thêm tôi viết chữ nhất định sẽ rất tinh nghiệm”

“Cái gì? Anh cũng biết viết thư pháp sao? Sao tôi không có nghe nói?” Tang Ý Ước ra vẻ ngạc nhiên, có ý giễu cợt hẩn.

“Cô nói đây là tiếng người sao? Tôi tốt xấu cũng đã bái sư học vài năm đó nha.” Cốc Kinh tức giận cầm lấy bút lông dính mực, chuẩn bị chứng minh thực lực, đột nhiên cái ót bị đánh trúng một cái.

“Viết thư pháp cái gì? Cậu đã bái sư học vài năm sao?”

Viên Cách Tiêu không biết khi nào xuất hiện, trên người là y phục thường ngày lộ ra dáng người cao lớn, có vẻ phá lệ anh tuấn mê người.

“Được rồi.” Cốc Kinh buồn rầu đáp lời. Anh ta khó có dịp được đùa giỡn ra vẻ oai phong trước con gái ai dè bị vạch trần đánh bị thương quay đầu tiếp tục mài mực.

Tang Ý Ước lại chú ý tới cảnh tượng sau khi Viên Cách Tiêu vừa xuất hiện: Nguyên một đám nữ sinh đang hưng phấn, ồn ào náo nhiệt thì toàn bộ an tĩnh lại, hơn nữa người người thoạt nhìn đều rất khâm phục cứ như là sợ hãi tiếp theo sẽ bị anh ta nhổ răng ngay tại chỗ.

Cho nên, vì nghĩ đến không khí làm việc sắp tới của mọi người, cô không thể không đem Viên Cách Tiêu gọi vào một bên.

“Này, tôi nói với anh này anh --” Vừa mới muốn mở miệng, Viên Cách Tiêu đột nhiên bất thành linh không nói tiếng nào kéo cô lại, hại cô gần như chạm

vào vòm ngực rộng lớn của hắn. Cô như nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của anh ta làm cho lòng cô nhiễu loạn, tim dường như đập nhanh hơn một nhịp. Cô đỏ mặt định ngẩng đầu oán giận, chợt nghe thấy Viên Cách Tiêu bất mãn mắng người.

“Này này ! Khiêng đồ phải chú ý cẩn thận nhìn đường chứ. Đụng người thì sao hả?”

Thì ra là mình chặn đường người ta, cô còn tưởng rằng.....

Ai! Xem ra là cô hiểu lầm

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Anh cúi đầu hỏi cô, thanh âm dịu dàng hơn rất nhiều.

“À...” Bọn họ nhất định đứng gần quá! Tang Ý Ước cảm thấy chính mình tựa hồ có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của hắn nhẹ phớt qua mặt mình.

“Em chuẩn bị hôm nay cho tôi đáp án sao?” Nhìn khuôn mặt trắng nõn hơi hơi phỉm ửng hồng, Viên Cách Tiêu nhin không được đoán.

“Không có đâu.” Anh ta cư nhiên nhớ rõ chuyện này?! Cô vội vàng lắc đầu phủ nhận. “Tôi muốn nói chuyện khác!”

“Hửm?” Anh ta nhướng mi nhìn cô, chờ cô mở miệng.

“Chính là..... Khụ.” Không biết vì sao hai ngày này cứ đứng ở cạnh anh ta là tim đập thật nhanh giống như muốn nổ tung lồng ngực vậy: “Một lát nữa, anh đừng có nghiêm túc hung dữ quá. Đám nữ sinh đó đều rất sợ anh.”

“Các cô ấy muốn sợ tôi, tôi cũng đâu có cách nào!” Đứa trẻ nào mà không sợ nha sĩ. Đây là chuyện thường tình thôi, y chưa bao giờ tính thay đổi việc ấy.

“Không phải như vậy! chắc...!” Thật sự là con trâu tính tình cổ chấp, nói không chệch hiểu: “Anh chỉ cần thân thiện chút thôi.”

“Cho dù tôi thân thiện cũng không có tác dụng.”

Lần sau khi các cô ấy đến phòng khám cũng sẽ không vì vậy mà thấy thích thú. Bản thân Viên Cách Tiêu vốn không có hứng thú tiếp đón đặc biệt trẻ con nhưng thấy bộ dáng kiên trì, nhin không được tò mò.

“Sao em cứ phải để ý việc này vậy?”

“Tôi không muốn các em ấy hiểu lầm anh là người xấu!” Cô không chút suy nghĩ liền bật ra thành lời.

Hai người đều sững sốt, ý thức được chính mình nói cái gì Tang Ý Ước thầm nghĩ muốn tìm cái lỗ chui xuống. Trong khi đó Viên Cách Tiêu lại là tràn ngập hứng thú nhìn cô, khoe miệng còn nhếch lên cười thân thiện.

“Anh biết rồi.”

Ba người đàn ông này thật sự viết thư pháp đó nha.

Lúc Viên Cách Tiêu, Viên Vệ Lăng cùng Cốc Kinh ba người bắt đầu lấy một bài ra bắt đầu đặt bút viết lên hai chữ “Kì nguyện” thì Tang Ý Ước tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm thật lâu. Cô cảm thấy mình bấy lâu nay thật sự quá mức xem thường người.

Viên Cách Tiêu bút tích cứng cáp có lực, Viên Vệ Lăng tiêu sái hào phóng, Cốc Kinh lại là giản dị tuấn tú. Mỗi người có cái đặc sắc của riêng mình, khó phân cao thấp.

Mà nhìn bọn họ tập trung tinh thần viết chữ mà xem, thật không tìm ra bộ dáng thường ngày của họ chút xiu nào hết.

Cốc Kinh thì không nói. Cả ngày anh ta ôm hình pháp, luật dân sự, thoạt nhìn ít nhất cũng là người đọc sách.

Nhưng cái người mỗi ngày nhỏ rằng người ta, cầm máy móc khám răng người ta - Viên Cách Tiêu; cùng hoa hoa công tử thoạt nhìn căn bản là không biết chữ Viên Vệ Lăng vậy mà khi cầm bút lông viết chữ cũng rất tự nhiên. Thật sự làm người ta khó có thể tin!

Trên đời này còn có thể có chuyện gì mà không có khả năng xảy ra không chứ?

“Những tên tiểu tử này viết thư pháp giỏi như vậy là đều đã luyện qua. Trước kia chỗ chúng tôi có đại sư thư pháp đã từng luyện chữ cho những đứa trẻ nhà Viên gia nên chữ của bọn họ được xem là chuẩn ở đây.” Ông chủ Trần chạy tới chạy lui việc này việc nọ rồi quay lại chỗ này giúp vui. Thấy ánh mắt không thể tin của Tang Ý Ước nên thực kiêu ngạo mà giới thiệu với cô. Ngừng một chút ông lại chuyển đề tài, chẳng qua chuyện vừa chuyển, lại làm cho Tang Ý Ước mặt đỏ lên: “Tôi thấy về sau con của cô cùng bác sĩ Viên cũng có thể luyện vài năm. Bất quá là để cho tự nha sĩ Viên dạy là được.”

Cô ngay từ đầu còn không có phản ứng lại, ngược lại trong đầu không hiểu sao lại hiện lên một hình ảnh rất kỳ quái.

Hình ảnh đó là bàn tay Viên Cách Tiêu dày rộng nắm bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ, đoan đoan chính chính, từng nét một viết thư pháp..... Xong rồi, cô rút cuộc suy nghĩ cái gì vậy nè?

“Ông chủ Trần, không phải như vậy.....” Cô hoàn hồn muốn giải thích, ông chủ Trần lại không biết đã đi nơi nào.

Các tiểu nữ sinh bên cạnh dần dần phát hiện Tang Ý Ước cùng Viên Cách Tiêu có mờ ám lại nghe lời của ông chủ Trần ,tất cả nhin không được che miệng cười trộm.

“Sinh con đó nha! Nhanh như vậy đã có người gọi tôi là chú sao, bảo bối?” Viên Vệ Lăng cười cười lên tiếng, thừa dịp lúc anh trai đang chuyên tâm viết chữ không để ý mà ăn đậu hủ trong lời nói.(ý là anh kêu chị Tang là bảo bối ý)

“Vậy gọi em là cái gì?” Cốc Kinh ngẩng đầu đi theo vô giúp vui. “Gọi chú họ sao? Ách, gọi thế không phải già lắm sao? Hay cứ gọi anh họ cho nó trẻ ta?”

“Các người tập trung viết chữ đi. Đừng có mà trêu chọc tôi!” Tang Ý Ước xấu hổ muốn chết, nhìn lên Viên Cách Tiêu ngồi một bên lại phát hiện anh ta vẫn yên lặng ngồi nghiêm chỉnh chuyên tâm mà viết chữ.

“Không cần nhìn anh họ tôi! Anh ấy bị ma nhập.” Cốc Kinh cười giải thích. “Chỉ cần anh ấy viết chữ sẽ giống như xuất hồn không để ý hết thảy mọi thứ xung quanh.”

“Cậu cứ thừa nước đục thả câu đi. Tôi mới là người vừa đẹp trai lại chính nghĩa đây..” Viên Vệ Lăng không cam lòng chịu nhục, ngẩng đầu nhìn cô phóng điện. “Phải không? Bảo bối.”

“Tôi cái gì cũng không biết.” Đối diện với hai người bọn họ kẻ hồ người hát trêu chọc, Tang Ý Ước quả thực muốn phát điên, quyết định đến toilet tị nạn.

Cái gì sinh con chứ! Nói năng nhảm nhí.....

Nhưng mà sao cô lại miên man suy nghĩ chứ?

Chẳng lẽ..... Cô thật sự đối Viên Cách Tiêu có tình cảm nam nữ?

Tang Ý Ước bước vào toilet, rửa mặt. Cô vừa định ngẩng đầu, miệng và mũi liền bị một cái khăn bố bịt chặt, một mùi hương mãnh liệt nhập vào hơi thở, tiếp theo, liền không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nhà Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8:

Editor: shorthair4eye

“Như vậy được không?”

“Chỉ là cho cô ta một chút giáo huấn thôi. Chúng ta cũng không có thật sự thương tổn cô ấy.”

“Nhưng mà.....”

“Không sao đâu! Cô ấy không thấy được chúng ta, hơn nữa chỉ vài tiếng sau chúng ta lại để cô ấy đi.”

“Đúng vậy! Đợi đến khi hội chùa xong xuôi cũng không tới mười tiếng.”

“Cái loại người cướp chồng chưa cưới của người khác vốn nên cho cô ta một chút giáo huấn.”

“Như vậy Tâm Tuyết ngày mai có thể cùng nhà sĩ Viên đi hội chùa.”

“Đúng vậy!”

Ai? Ai cướp chồng chưa cưới của ai?

Tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân xa dần mà cùng lúc đó Tang Ý Ước ý thức cũng dần dần khôi phục lại. Ý thức trong đầu cô lúc này thật mơ hồ và trống rỗng, vừa lúc nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện vừa rồi mới giúp cô sắp xếp lại được mớ hỗn độn trong đầu.

Các cô là ai? Vì sao nói Tâm Tuyết ngày mai muốn cùng Viên Cách Tiêu đi hội chùa? Hẳn rõ ràng hẹn cô.....

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu, cô mới đột nhiên kinh ngạc muốn mở mắt nhưng mí mắt vừa mới khẽ động, cô liền phát hiện mắt của mình đã bị một miếng vải cột chặt che lại mất rồi.

Sau đó, cô cũng khôi phục lại cảm giác trên cơ thể rất nhanh. Cô tiếp tục thất vọng phát hiện miệng của mình bị dán băng keo, tay chân đều bị buộc chặt, toàn thân không thể động đậy.

Trời ạ! Cô đang ở đâu đây? Vì sao cô lại ở chỗ này?

Cô không nhìn thấy gì cả, tất cả chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Sau một hồi giãy dụa không có kết quả, Tang Ý Ước mệt mỏi lắng nghe tiếng động xung quanh. Cô nhận ra được ngoại trừ tiếng hít thở của chính mình cùng tiếng ma sát dây trói khi cô cử động thì xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ. Biểu hiện này cho thấy đây là nơi rất hẻo lánh hơn nữa còn có mùi ẩm mốc khiến cô không khỏi liên tưởng đến tầng hầm ngầm quanh năm không thấy mặt trời ở nhà di cô.

Làm sao cô đến đây?

Cô cố gắng lục tìm trong trí nhớ mơ hồ của mình. Cuối cùng trí nhớ cũng dừng lại lúc mình vào toilet rồi khi có ý thức chính là ở trong này.

Cô thậm chí nhớ không nổi đối phương dùng cách nào khiến cô lâm vào hôn mê. Bất quá đối phương cũng không dự đoán được cô sẽ nhanh tỉnh lại, nếu không sẽ không không hề có kỳ lớn tiếng đàm luận.

Hoàn cảnh lạ lẫm cùng việc bị che đậy tầm mắt làm cho trong lòng cô sinh ra khủng hoảng vô cùng. Bởi vì cô nhìn không thấy trong bóng đêm có cái gì.

Chết tiệt! Lúc nhận ra mình đang trở nên phát run vì sợ, cô cố gắng muốn dời đi suy nghĩ, một mặt an ủi chính mình.

Không sao đâu! Các cô vừa mới nói hội chùa chấm dứt sẽ thả mình đi. Chừng mười mấy tiếng thôi mà, nhìn một chút liền trôi qua, hơn nữa nói không chừng rất nhanh sẽ có phát hiện cô mất tích. Chỉ cần có người phát hiện chuyện này, Viên Cách Tiêu nhất định sẽ đến cứu của cô!

Viên Cách Tiêu..... Cô nhìn không được nhớ tới lời nói vừa nãy của các cô gái.

Các cô nói cô đoạt chồng chưa cưới của người khác? Tâm Tuyết? Hẳn là chồng chưa cưới của Tâm Tuyết sao? Cho nên các cô gái ngày hôm nay mới nói lời khó nghe, khắp nơi đều có ý khó xử cô?

Trái tim bỗng dưng đau đớn, nói không nên lời cảm xúc phức tạp trong lòng giờ phút này là ghen tị, là phần nộ hay là đau lòng? Tóm lại, tuyệt không dễ chịu.

Nhớ tới lúc trước khi cô hôn mê trong lòng còn phân vân chính mình có phải hay không thật sự thích hắn nhưng mà, giờ phút này cảm giác bất an cùng đau lòng tựa hồ đã trả lời vấn đề của cô.

Tuy rằng hắn thật sự là người quái đản, tuy rằng biểu hiện hắn ở phòng khám có khi thực đáng đánh đòn, tuy rằng thái độ khi hắn muốn cùng cô hẹn hò làm cho người ta phải lắc đầu ngán ngẫm..... Nhưng...Cô không thể phủ nhận khi mình thấy hắn tim luôn đập nhanh không ngừng.

Anh ta cùng Kha Tâm Tuyết thật sự là vợ chồng chưa cưới sao?

Tang Ý Ước đang miên man suy nghĩ, trên chân đột nhiên truyền đến cảm giác ngứa ngứa bởi các sợi lông mềm mềm cọ vào....

Ý niệm đáng sợ không ngừng hiện lên trong đầu của cô. Cô muốn hét to lên nhưng không cách nào phát ra tiếng. Cô hoảng sợ vận vẹo thân mình, nước mắt rớt cục mảnh liệt rơi xuống nhưng bị cản bởi tấm khăn buộc mắt mà lại chảy ngược vào trong hốc mắt..

Ai..... Mau tới cứu cô đi!

“Anh đóng cây đinh sâu vào một chút.”

“Các anh đã chuyển xong đồ đạc cả chưa?”

Sắc trời đã tối, toàn bộ con đường dẫn đến trung tâm đại miếu lần khu sẽ diễn ra hoạt động chính tại đại miếu đèn đuốc sáng trưng. Viên Cách Tiêu đang ngồi xỏm hỗ trợ những việc còn sót lại, Viên Vệ Lăng thì đang đánh bóng bàn bên cạnh.

Bọn họ mặc dù ở trần nhỏ được cho là chút có địa vị nhưng một khi trần trên diễn ra hoạt động gì lớn thì cũng nhiệt tình tham gia hỗ trợ, tôn trọng tính chuyên nghiệp, ngoan ngoãn nghe chỉ huy, sai sử của người chủ trì mà không có câu oán hận cũng không cậy quyền thế mà khồng chế hay can thiệp. Đây cũng là nguyên nhân khiến người Viên gia được người dân trong trấn yêu thích -- đương nhiên ngoại trừ người nhờ rằng cho người ta mà hô to gọi nhỏ khủng bố tinh thần người ta thì đừng nói đến ha.

“Anh họ!”

Cốc Kinh vừa phụng mệnh đi đưa đồ tiện thể về Viên gia tìm Tang Ý Ước đang vội vàng trở lại, sắc mặt kỳ quái lên tiếng:“Em sang nhà anh tìm nhưng không thấy Ý Ước nha!”

“Cô ấy không về nhà sao?” Viên Cách Tiêu nhíu mày, ngừng tay đang làm việc, tầm mắt đảo qua hội trường, cũng không phát hiện bóng dáng nh ta chờ đợi.

“Nhưng buổi chiều Nhượng Mai rõ ràng nói với em Ý Ước đã trở về.” Cốc Kinh nói xong. “Bằng không em đi hỏi ông chủ Trần một chút xem, nói không chừng là bị phải đi làm việc gì đó.”

“Ừm” Viên Cách Tiêu trả lời rồi cúi đầu tiếp tục làm việc nhưng trong lòng không hiểu sao lại ần ần cảm thấy bất an.

Kỳ thật lúc Cốc Kinh nói Ý Ước về nhà, Cách Tiêu liền cảm thấy có điểm kỳ quái. Với cá tính thích náo nhiệt, luôn lo chuyện bao đồng của Ý Ước thì cô ấy sẽ không đột ngột không nói không rằng mà bỏ về nhà.

“Anh họ, ông chủ Trần nói không thấy Ý Ước.” Cốc Kinh chạy về báo cáo kết quả cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. “Ông ấy nói buổi chiều ông ấy có kêu Ý Ước đến hỗ trợ chúng ta buộc kỉ nguyện bài, sau lại đó thì không thấy cô ấy nữa.”

“Khi đó Ý Ước nói muốn đi toilet rồi không ai nhìn thấy cô ấy nữa. Em còn cho là cô ấy lại bị kéo đi làm công việc khác nữa!” Viên Vệ Lăng xen mồm. “hắc không phải là bị chúng ta chọc giận đến mức bỏ đi chứ?”

“Tức giận cái gì?” Viên Cách Tiêu nhú mồm, ánh mắt bức người quét về phía em trai.

Viên Vệ Lăng nhún nhún vai, ra vẻ không muốn nói, vì thể bóng cao su bị đá đến trên người Cốc Kinh.

Cốc Kinh đành phải kiên trì nói lại một chút chuyện “Sinh đứa nhỏ” khi này.

“Nói chuyện ngu ngốc gì vậy?” Nghe xong, Viên Cách Tiêu rất chịu không nổi chỉ số thông minh của hai đứa em trai: “Cô ấy làm sao có thể bởi vì chuyện như vậy mà tức giận.”

“Nói không chừng người ta không nghĩ sinh con với anh! Ai biết được.” Viên Vệ Lăng bộ dáng cả lơ phát phơ trả lời, lập tức bị anh trai giận dữ liếc mắt sắc.

“Nha sĩ Viên.” Tiết mục anh em trong nhà cãi cọ nhau sắp mở màn thì ông chủ Trần đi tới cắt đứt giao chiến sắp bùng nổ giữa hai anh em: “Má Vương nói Ý Ước bị tôi gọi đi xong về sau không ai nhìn thấy cô ấy nữa. Có phải cô ấy về nhà trước rồi không?”

“Không có. Cháu vừa đi về nhà tìm nhưng không thấy.” Cốc Kinh lắc đầu trả lời thuyết phục.

Viên Cách Tiêu ý thức được sự tình kì lạ, mắt mũi như đông cứng lại, đứng lên.

“Ông chủ Trần, nha sĩ Viên.” Lúc này má Vương vội vội vàng vàng đi tới nói: “Nhượng Mai nhà chúng tôi nói, có người nhìn thấy Ý Ước xách hành lý đón chuyến xe buổi chiều đi rồi.”

“Đi rồi?” Sắc mặt Viên Cách Tiêu khê biến.

“Nha sĩ Viên, cậu không cần lo lắng. Có thể nhà cô ấy có chuyện gì, cho nên không kịp nói với cậu.....” Ông chủ Trần trấn an.

“Không có khả năng.” Viên Cách Tiêu cùng Cốc Kinh trầm miệng một lời.

Cô ấy là cô nhi, chị gái lại ở Nhật Bản công tác, trong nhà còn có thể có chuyện gì?

Sắc mặt hai người càng thêm lo lắng. Vì họ nhận ra...

Tang Ý Ước mất tích!

Lái xe lên núi xuống núi hàng ngày chỉ có ba chuyến một ngày, hơn nữa tài xế còn là duy nhất một người mười năm nay chưa thay đổi. Vì thế không có người không biết hẻm, cũng không có người nào mà hẻm không biết.

Ông chủ Trần hỏi vài người, tìm được số điện thoại tài xế liền gọi điện hỏi, và nhận được tin tức khiến tất cả mọi người đều lo lắng.

“Ngày mai liền Thất Tịch, làm gì có thể có người muốn xuống núi.” Tài xế nói như vậy. “Hôm nay chuyến xe cuối cùng xuống núi là đi xe không mà.”

Bây giờ đã là hai giờ sáng, vài người dân nhiệt tình còn chạy đến Viên gia hỏi thăm tin tức.

Cuối cùng mọi người tổng kết: lúc bốn giờ rưỡi chiều, Tang Ý Ước sau khi đi toilet thì không ai nhìn thấy cô nữa.

Mà những tin tức như “nghe nói thấy Tang Ý Ước lúc sáu giờ rưỡi đón xe xuống núi” lại không ai chứng thật được chính mình tận mắt mà chỉ là “nghe nói”.

“Ông chủ Trần, các người đi về trước đi.” Từ đầu đến cuối thủy chung không nói được lời nào, ở một bên yên lặng hút thuốc Viên Cách Tiêu lúc này mới khàn khàn mở miệng.

“Nhưng Ý Ước cô.....” Ông chủ Trần lo lắng nhìn hẻm.

“Ngày mai còn có hội chùa.” Viên Cách Tiêu giọng nói tuy rằng mệt nhưng kiên định: “Mọi người đi trước đi.”

“Được rồi, nha sĩ Viên. Cậu cũng đừng quá lo lắng, nói không chừng cô.....” Ông chủ Trần cũng nói không nên lời bởi cái gì nên nói cũng đã nói rồi, ví dụ giả thiết đều đưa ra mà an ủi rồi. Nhưng tất cả cũng không có thể thay đổi sự thật là người đã mất tích nên đành thờ dài, “Chúng ta đi trước.”

Sau khi mọi người rời đi, phòng khách Viên gia khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Cốc Kinh nhìn anh họ bộ dáng thất hồn lạc phách, cũng không biết nên nói cái gì.

Từ nhỏ đến lớn, trong cảm nhận của anh ta thì anh họ luôn có chút nghiêm khắc lại là người không gì làm không được. Anh ta cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dáng lo lắng bất lực như thế của anh họ mình.

“Anh họ, anh.....” Cốc Kinh đang mở miệng, bên ngoài người biến mất cả đêm Viên Vệ Lăng vừa vặn về đến.

Cốc Kinh vội vàng đứng lên: “Rốt cục anh đã trở lại. Anh đi đâu vậy?”

“Có tin tức mới.” Viên Vệ Lăng nói xong, cũng không để ý Viên Cách Tiêu đang lo âu sầu muộn, ngồi phịch xuống ghế sofa, lấy ly trà trên bàn trà một hơi uống cạn.

“Viên Vệ Lăng!” Nếu không nể mặt tình cảm dù sao cũng là anh em ruột, Viên Cách Tiêu thật muốn làm thịt hắn.

“Không cần gấp như vậy. Có chút tin tức lộ ra từ những thông tin được đưa đến.” Viên Vệ Lăng từ từ mở miệng: “Em vừa đến hỏi những người có nghe nói Ý Ước đón xe xuống núi. Cuối cùng xác minh được tin tức được truyền ra từ đám người Nhục Mai.”

Cái gọi là “đám người Nhục Mai” Tổng cộng có tám người, các cô phần lớn là cùng tuổi, cùng nhau lớn lên nên cảm tình đặc biệt tốt.

“Ý của chú mày là.....” Viên Cách Tiêu nhướng mày, nhìn em trai. “Các cô ấy nói dối?”

“Nhưng các cô ấy lại không có lý do gì nói dối chứ?” Cốc Kinh khó hiểu. “Hơn nữa Nhục Mai nói cô cũng là nghe nói, không phải sao?”

“Đối, không chỉ là Nhục Mai, các cô gái trong nhóm toàn bộ đều nói『 có nghe nói 』, nhưng tất cả đều không thể nói chính xác nơi nơi phát ra tin tức.” Ngón tay Viên Vệ Lăng thon dài xoay xoay ly trà vừa nói tiếp: “Nhục Mai nói là: Giống như nghe được có người nói, nhưng là đã quên. Những người khác cũng nói vậy nhưng rốt cuộc không ai nói được thật sự là nghe ai nói ngoại trừ chính các cô ấy.”

“Vậy cũng đâu có gì lạ.” Cốc Kinh nghe không ra huyền cơ. “Nếu không phải chuyện rất trọng yếu thì không để ý cũng bình thường mà.”

“Đúng.” Viên Vệ Lăng tiếp lời. “Nhưng vấn đề là các cô này đối với Ý Ước có địch ý, không có lý do gì lại dễ dàng quên tin tức này.”

“Địch ý?” Viên Cách Tiêu nghe vậy sắc mặt trầm xuống. “Có ý tứ gì?”

“Có mấy người nhắc tới hôm nay này các cô này có cố ý xa lánh Ý Ước, cũng có người nghe được các cô nói với Ý Ước những lời không lọt tai lắm.”

“Vì sao?!” Cốc Kinh nhảy dựng lên. “Các cô ấy vì sao muốn khi dễ Ý Ước?”

“Bởi vì cô ấy đoạt chồng chưa cưới của người khác.” Viên Vệ Lăng nhẹ nhàng nói tiếp, một đôi mắt rất có thâm ý nhìn về phía anh cả nhà mình.

Đáp án đã rất rõ ràng ---

“Kha Tâm Tuyết.”

Đây vốn chỉ là trò đùa nhỏ nhỏ, không ai nghĩ đến sự tình hội diễn trở nên như vậy nghiêm trọng.

Đêm nay, tám người nhóm Vương Nhục Mai đều không thể ngủ yên.

Đây vốn là kế hoạch hoàn hảo: Họ nhốt Tang Ý Ước lại, cho cô một chút giáo huấn, làm cho nha sĩ Viên nghĩ rằng cô bỏ đi. Sau đó tại hội chùa Thất Tịch lại làm cho Tâm Tuyết cùng nha sĩ Viên hợp lại, chính là đơn giản như vậy mà thôi.

Chính là không ai nghĩ đến Tang Ý Ước lại là cô nhi, ngoại trừ chị gái duy nhất ở Nhật Bản, không có gia đình, thân nhân; kế hoạch đơn giản dễ dàng xuất hiện sơ hở thật lớn.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Vương Nhục Mai trốn trong chăn gọi điện thoại: “Viên đại ca vừa mới từ nhà chúng tôi rời đi. Tôi cảm thấy hắn giống như bắt đầu hoài nghi chúng ta.....”

Đầu dây điện thoại bên kia một trận trầm mặc, rồi sau đó truyền đến một hồi tiếng khóc nức nở.

“Thực xin lỗi, đều là tôi không tốt.....” Âm thanh nhu nhược khiến người ta không đành lòng trách móc nặng nề. “Đều là tôi liên lụy mọi người.”

“Tâm Tuyết, cô không cần nói như vậy!” Vương Nhục Mai nghe tiếng khóc nỉ non trong lòng lại dấy lên sự căm phẫn: “Nếu không phải cô ta không biết

xấu hổ quyền rũ nha sĩ Viên lại còn bắt cả hai tay vừa hẹn hò nha sĩ Viên vừa hẹn hò cùng anh Cốc Kinh thì mọi người làm sao có thể quỵết định làm như vậy?”

Mặc dù lúc trước Tâm Tuyết không có chơi cùng nhóm Vương Nhựt Mai, cũng không có cơ hội nói chuyện nhiều, nhưng trong cảm nhận các cô Tâm Tuyết giống như hình tượng công chúa hoàn mỹ. Cho đến vài ngày trước mọi người thấy cô đang ngồi khóc một mình mới biết được thì ra cô bị nhiều ủy khuất như vậy.

Các cô gái tràn đầy chính nghĩa này vừa nghe xong, làm sao có thể để một cô gái bên ngoài khi dễ công chúa nhỏ trong trấn mình chứ nên mới thực hiện kế hoạch này

“Ồ..... Tôi biết các cô có nghĩa khí. Lúc mọi người nguyện ý giúp tôi, tôi thật sự rất cao hứng.” Giọng nói ngây thơ đơn thuần, ngay cả con gái nghe cũng đau lòng. “Tôi nghĩ đến ngày mai là có thể cùng Viên đại ca cùng nhau tham dự hội Thất Tịch. Không ngờ bây giờ bọn họ tìm được cô ấy, ngày mai bọn họ nhất định sẽ... nhất định..... Hu hu tôi thật sự rất không cam tâm.....”

“Tâm Tuyết, cô yên tâm. Chúng ta sẽ không nói.” Vương Nhựt Mai được khen ngợi có nghĩa khí, nhất thời bưng bưng phần chân: “Tôi sẽ nói cùng đám chị em cho đến trước khi hội chùa ngày mai chấm dứt, cũng sẽ không để cô ả kia đi ra. Cho dù cô không thể cùng nha sĩ Viên tham gia hội chùa Thất Tịch, chúng ta cũng sẽ không cho ả kia tham gia.”

Bọn họ sẽ tìm đến cô.

Gác điện thoại, Kha Tâm Tuyết ngồi ở trước bàn trang điểm. Một thân áo ngủ bằng lụa trắng mỏng như cánh ve, như ẩn như hiện dáng người đầy đặn được bọc vòng quanh thắt lưng, chỉ cần là đàn ông nhìn thấy đều không không chế được.

Ngón tay vân vẽ đầu ti qua làn áo mỏng, cô tinh tế mát xa non mềm da thịt chính mình.

Không lâu nữa, bọn họ nhất định sẽ tìm đến cô.

Thật ra kế hoạch của bọn người Vương Nhựt Mai chỉ là trò xiếc trước mắt họ. Bằng sự thông minh, nhạy bén của họ nhất định sẽ sớm nhận ra là do cô kêu bọn người Vương Nhựt Mai làm. Sau đó bọn họ nhất định sẽ đến đây cầu xin cô.

Khi bọn hắn thấy cô như vậy.....

Kha Tâm Tuyết vừa lòng nhìn dáng người quyền rũ của mình trong gương, môi đỏ mọng hơi hơi gợi lên ý cười.

Khuôn mặt xinh đẹp, tóc dài đen nhánh uốn cong phần đuôi thả hờ hững trên vai, da thịt trắng như tuyết mềm mại co dãn, vòng một căng tròn, thắt lưng mảnh khảnh, đùi thon dài thẳng tắp.

Với chừng đó còn không đủ để hấp dẫn đàn ông sao?

Bọn họ sẽ điên cuồng yêu cô, mê luyến thân thể của cô, quên đi tất cả phụ nữ khác.

Bọn họ sẽ chỉ biết cô là đáng giá, cao quý.

Nhất là Viên Cách Tiêu, hắn sẽ biết chỉ có cô mới là phụ nữ xinh đẹp nhất.

Cô im lặng chờ, chờ đợi bọn họ hồn hển tìm tới cửa, sau đó đang nhìn thấy cô mà thất thần, phủ phục ở dưới lòng bàn chân của cô.

Nhưng là thời gian cứ lặng lẽ trôi qua mà không thấy bóng dáng một ai cả...

Lo âu lặng lẽ lan tràn.

Xảy ra vấn đề sao? Kha Tâm Tuyết ở trong phòng đi qua đi lại, bọn họ hẳn là phải xuất hiện rồi mới đúng.

Chẳng lẽ..... Vương Nhựt Mai bán đứng cô, nói chỗ giấu Tang Ý Ước cho bọn họ sao? Cô bắt đầu đứng ngồi không yên.

Không sẽ không, loại nông dân quê mùa thích nói nghĩa khí giống Vương Nhựt Mai rất giữ chữ tín, hơn nữa bị hai chữ “Nghĩa khí” đè nặng, cô ta chỉ giống đám đồng dân ngu xuẩn thích ra vẻ anh hùng sẽ bất chấp tất cả mà giữ bí mật.

Lo âu thối thối một hồi, Kha Tâm Tuyết rốt cục quyết định ra ngoài thăm dò.

Không, không chỉ thăm dò xem cô ả kia có bị phát hiện hay không còn muốn làm cho cô ả “vĩnh viễn cũng không bị ai phát hiện”.

Toàn thân nóng lên, thật là khó chịu.....

Không biết từ bao giờ Tang Ý Ước lâm vào trạng thái hoocn loạn mơ hồ.

Cô biết chính mình phát sốt.

Thân thể của cô luôn rất khỏe mạnh, rất ít cảm mạo, nhưng từ nhỏ chỉ cần nhất bị áp lực lớn đến không nổi không thể giải tỏa hoặc là bị kinh hách, sẽ bắt đầu phát sốt.

Nhưng mà phát sốt chỉ là bắt đầu, nếu bọn họ không đến, cô sẽ..... Chết thật! Cô đã bắt đầu cảm thấy hô hấp dồn dập khó khăn.

Vì sao không đến? Hẳn vì sao còn chưa đến?

Càng mơ hồ, càng hoảng hốt, hô hấp của cô càng thêm dồn dập, tay chân dần dần lạnh như băng, môi run lên.

“Tĩnh táo lại! Mình không thể sợ hãi” Tang Ý Ước cố gắng trấn an bản thân.

Một...Hai...Ba...Bốn.....

Cô cố gắng hít thở chậm lại vừa nghĩ đến khuôn mặt anh tuần quen thuộc đã đi vào lòng mình tự bao giờ vừa tự nhủ cố gắng chờ đợi hẳn đến cứu cô.

Anh ta không phải hỏi cô có muốn hẹn hò với anh ta không sao? Anh ta không đến, cô làm sao trả lời đây?

Vừa suy nghĩ đến anh ta lại muốn nổi giận vì sao anh ta chậm chạp chưa đột nhiên nghe được tiếng động kéo cửa rất nhỏ -- là có người đang ở mở cửa.

Là anh ta sao? Anh ta đến rồi sao? Cô không thể lên tiếng, cũng không có khí lực nhúc nhích, chỉ có thể nghiêng tai tập trung lắng nghe.

“Cô vẫn còn ở đây mà!” Một giọng nói mềm mại lại mang theo hận ý của phụ nữ. Tiếng bước chân theo giọng nói của cô tiến gần lại Tang Ý Ước: “Bất quá, rất nhanh cô sẽ “không còn” nữa.”

Lúc băng keo trên miệng cùng chiếc khăn bịt mắt bị đối phương thô lỗ kéo xuống, Tang Ý Ước thờ dốc không ngừng.

Mắt bị bịt chặt lâu không kịp quen với ánh sáng lại bị đèn pin chiếu thẳng vào vô cùng khó chịu. Mặc dù vậy cô vẫn cố gắng nén khó chịu để mở mắt nhìn cho rõ người đang cầm đèn pin rọi thẳng vào mặt mình.

Lúc Ý Ước có thể nhìn rõ khuôn mặt của người mặc nguyên bộ đồ màu trắng xinh đẹp trước mặt thì cô không khỏi kinh ngạc không thốt nên lời.

Kha Tâm Tuyết! Làm sao có thể là cô ấy?!

Cô vạn lần không nghĩ tới người mới mặt một, hai lần; ngoại hình thanh tú, dễ gần Kha Tâm Tuyết sẽ đối với mình như vậy.

“Vì sao.....” Cô suy yếu hỏi không thành câu.

“Vì sao?” Kha Tâm Tuyết tao nhã ngồi xổm xuống, tay nắm cầm cô, móng tay bén nhọn cơ hồ muốn đâm vào da thịt của cô, trên khuôn mặt xinh đẹp có vẻ điên cuồng, hừ lạnh lặp lại: “Vì sao? Uống phí cho cô bộ dạng cũng không kém, đáng tiếc.....”

Sợ hãi làm cho hô hấp của cô càng thêm hỗn loạn. Tang Ý Ước cảm thấy chính mình mới vừa rồi thoáng bình tĩnh lại bị vẻ điên cuồng của Tâm Tuyết làm cho kinh hoảng bao phủ toàn thân..

“Không ai có thể cướp đi Cách Tiêu của tôi. Không ai hết!” Kha Tâm Tuyết hài lòng nhìn đối thủ dần dần suy yếu, tay lại ra sức nhiều hơn một chút.

“Anh ấy..... Không phải của cô.” Tang Ý Ước không còn chút sức lực, cầm cùng hai má truyền đến đau đớn làm cho cô muốn thét chói tai. Mặc dù vậy cô vẫn thốt ra câu mà ngay cả chính mình cũng chưa nghĩ đến.

“Không! Anh ấy là của tôi! Chính là của tôi!” Kha Tâm Tuyết giống như đứa trẻ bị cướp đi món đồ chơi, câu nói của Ý Ước khiến cho cô hoàn toàn phẫn nộ cùng kinh hoàng.

Hai mắt Kha Tâm Tuyết long lên sòng sọc vì giận dữ, cô ả đánh mất lý trí, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu --

Giết chết người nữ này!

Không có cô ta, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô.

“Bọn họ là của tôi! Cách Tiêu là của tôi! Vệ Lăng là của tôi! Cốc Kinh là của tôi! Đầu là của tôi!” Kha Tâm Tuyết giống như nòi con điên, buông đèn pin cầm trong tay bóp cổ Ý Ước vừa dùng âm thanh bén nhọn mà thể lương hết vào mặt Tang Ý.

Tang Ý Ước sức cùng lực kiệt không còn sức chống trả chỉ biết chịu trận.

Nếu như vậy chết đi, Cách Tiêu có khổ sở không? Thống khổ nhắm mắt lại, ý nghĩ kỳ quái trong đầu chợt lóe rồi biến mất.

Thế giới trước mắt càng ngày càng tối.....

Lần này, cô cảm thấy có người không ngừng kéo cô vào trong bóng đêm.

Thật là khó chịu.....

Mơ mơ màng màng, cô nghe thấy những bước chân hỗn độn xung quanh mình...

Là ai? Tới cứu của cô sao? Cô còn không muốn chết..... Bên tai truyền đến tiếng hét phần nộ quen thuộc, áp lực trên cổ đột nhiên biến mất, không khí bắt đầu tràn ngập vào mũi, vào lồng ngực.

Sau đó dây thừng trói tay chân cô nói lỏng rồi tháo ra hoàn toàn. Mình được cứu sao?

Ý thức vẫn mơ hồ, cô lại cảm giác mình bị ôm vào lòng, rất ấm áp, rất an toàn...

Cô không mở mắt ra được, cũng nói không nên lời. Ngoại trừ bóng tối vậy quanh chỉ còn lại bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc xa xôi, vừa có vẻ lo lắng vừa có vẻ hoảng sợ:

“Ý Ước, thờ đi... tỉnh lại.....thờ đi...Ý Ước...”

Viên Cách Tiêu cảm thấy lòng hẫng như bị cắt thành tám khúc.

Sau khi Tang Ý Ước tỉnh lại, chẳng quan tâm bản thân còn đang phát sốt, liền thất hồn lạc phách chạy vào phòng tắm mà tắm rửa, kì cọ cả nửa ngày.

Bên ngoài chờ đến sốt ruột, hẫng đành gõ cửa. Cửa mở, vừa thấy hẫng, cô liền oa oa khóc lên, miệng la không ngừng:

“Có..... Có con giận cùng con nhện.....”

La mết, Ý Ước lại thút thít ư hử không thôi. Đau lòng khi thấy cô như vậy, Viên Cách Tiêu bất chấp tất cả ôm cô vào lòng dỗ dành nhưng lại không biết nói gì ngoài “Hừ, đừng khóc..... Không có việc gì”

Tang Ý Ước khóc một thời gian, lại mệt nên chập chòn ngủ. Lúc này, hẫng mới nhẹ nhàng thở ra, lấy khăn mặt nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Nhìn khuôn mặt Tang Ý Ước đắm nước mắt lại mỗi mệ mà trong lòng hẫng đau đớn.

Cô sợ hãi.

Hẫng cũng vậy.

Đến bây giờ Viên Cách Tiêu vẫn không quên cảnh tượng lúc vọt vào nhà hoang chỗ cô bị nhốt:tóc tai rũ rượi, tay chân bị buộc chặt, hơi thở suy yếu, cả người vô lực không phản ứng...

Viên Cách Tiêu nhắm mắt lại, hít sâu cố gắng bình ổn trái tim truyền đến cơn đau đớn, nhưng là không thể..... Cho dù giờ phút này cô đã bình yên vô sự nằm ở trên giường, hẫng vẫn không cách nào gạt bỏ sợ hãi trong lòng.

Cô thiếu chút nữa đã chết! Hẫng thiếu chút nữa mất đi cô! Chỉ cần lại chậm một chút..... Ý nghĩ ấy vừa hiện lên trong đầu hẫng liền không thể chịu đựng được.

Tay Viên Cách Tiêu sờ vào vết thương bị tróc da sưng đỏ trên tay cô do bị dây thừng ma sát. Hẫng nhận ra tay mình đang run run.

Hẫng thật sự rất sợ hãi sẽ mất đi cô.....

Bàn tay nhẹ nhàng mon trón hai má mềm mại cô, cô lại giống bị kinh hách giống như bỗng nhiên mở to mắt, sau một lúc lâu, thấy rõ là hẫng, mới lại an tâm nhắm mắt lại.

Biểu hiện sợ hãi của cô làm cho hẫng tan nát cõi lòng, hẫng rút tay lại không dám chạm cô nữa, sợ lại làm cô giật mình, cũng sợ quấy rầy cô ngủ.

Hẫng lặng lẽ ngồi ở bên giường, yên lặng nhìn cô ngủ.

Viên Vệ Lăng đẩy cửa vào.

“Cô ấy không sao chứ?” Vệ Lăng nhẹ giọng hỏi.

Viên Cách Tiêu gật gật đầu, nhìn ra Vệ Lăng có điều muốn nói liền ra dấu im lặng chỉ chỉ ngoài cửa ý bảo muốn hẫng đi ra ngoài trước rồi nói. Sau đó nhẹ nhàng đứng lên, nhìn Tang Ý Ước liếc mắt một cái mới đi ra.

“Ý Ước không có việc gì chứ?” Bên ngoài Cốc Kinh cũng đang lo lắng.

“Cô bị kinh hoảng quá độ, vừa khóc mệ đã ngủ rồi.” Viên Cách Tiêu nói xong quay sang em trai biểu tình đột nhiên lạnh lùng. “Kết quả?”

“Kha Tâm Tuyết tình thần trạng thái không ổn định, đã đưa đi bệnh viện ; đám các cô gái Nhượng Mai đều thừa nhận, các cô nói chỉ là trò đùa dai, muốn dọa Ý Ước chơi thôi.” Viên Vệ Lăng trả lời.

“Đùa chơi?” Giọng nói Viên Cách Tiêu lạnh như băng, con ngươi đen hằn lên vẻ giận dữ.

“Chủ yếu là bởi vì nhìn không thuận mắt cô ấy đoạt chồng chưa cưới của Kha Tâm Tuyết -- cũng chính là anh.” Viên Vệ Lăng cũng không có bị sự tức giận của anh trai ảnh hưởng, tiếp tục chậm rãi nói: “Các cô ấy hẳn là bị Kha Tâm Tuyết châm ngòi mà động thủ. Bất quá thủ đoạn Kha Tâm Tuyết xác thực rất cao, tám người tất cả đều phủ nhận chuyện này cùng cô ấy có liên quan.”

“Người phụ nữ Kha Tâm Tuyết kia thật ra là phát điên cái gì không biết.” Cốc Kinh thực chịu không nổi la lên: “Đây cũng không phải lần đầu tiên, cô ta rớt cuộc còn muốn dây dưa Viên gia tới khi nào?”

Cốc Kinh đến bây giờ đều còn nhớ rõ, không biết có phải hay không tính chiếm hữu của Kha Tâm Tuyết quá mạnh mẽ. Từ nhỏ cô ta liền coi bốn anh em Viên gia là của mình, chỉ cần có nữ sinh đối với bọn họ có hảo cảm hoặc ý đồ thân cận, rất nhanh liền sẽ bị xa lánh hoặc trêu cợt.

Mãi cho đến đã nhiều năm sau, bọn họ mới biết được cô làm trò sau lưng. Cô ta luôn lấy vẻ nhu nhược xinh đẹp bề ngoài chính mình đi khống chế cảm xúc người khác, thủ pháp gọn gàng cao siêu, trọng yếu nhất là, trách nhiệm vĩnh viễn sẽ không truy cứu đến trên người cô ả.

Giống như lần này, cho dù bọn họ biết là cô ở sau lưng kích động, cũng tìm không ra chứng cứ.

Vài năm trước, cô ả cũng dùng loại thủ pháp tương tự mà thương tổn bạn gái Viên Vệ Lăng. Sau đó bị kẻ chỉ phân biệt đúng sai không phân biệt trai gái Viên Vệ Lăng đánh hai bạt tay rồi rời khỏi trấn nhỏ.

“Cô ta bị bệnh nữ vương đó. Cảm thấy mỗi người đều phải quỳ gối dưới chân cô ta, không may là tất cả chúng ta tuy rằng cùng cô ta lớn lên nhưng không một ai thích cô ta.” Viên Vệ Lăng không cho là đúng nói xong, quay đề tài về trọng điểm. “Anh cả, hiện tại cảnh sát bên kia chúng ta còn không có chính thức báo án, anh tính làm sao bây giờ?”

Viên Cách Tiêu không trả lời, chỉ là im lặng ngồi hút thuốc không ngừng, Viên Vệ Lăng thấy hẳn không nói lời nào, nói tiếp:

“Nếu anh quyết định báo án như vậy Nhượng Mai cùng tám người tội danh thành lập, nhưng Kha Tâm Tuyết sẽ rất khó nói.”

“Này không phải rất không công bằng sao?” Cốc Kinh ở một bên cắn giận bất bình.

“Có cái gì không công bằng?” Viên Vệ Lăng khinh xuy. “Đám làm sẽ dám chịu. Họ không khai ra Kha Tâm Tuyết cũng là họ lựa chọn, hơn nữa các cô ấy đều trưởng thành, thương tổn người khác, không có lý do gì nhon nhon ngoài vòng pháp luật.”

“Bất quá..... Các cô còn trẻ như vậy, thật sự ngồi tù, về sau có tiền án thì...” Cốc Kinh tuy rằng bởi vì Tang Ý Ước đã bị thương tổn mà cảm thấy phẫn nộ, nhưng hẳn biết nhóm người Vương Nhượng Mai nhiều năm, biết các cô kỳ thật bản tính cũng không xấu, chính là bộp chộp một chút, dễ dàng bị châm ngòi.

“Nhìn xem đại luật sư tương lai luật sư chúng ta này, còn chưa có ra tòa mà đã bắt đầu biện hộ rồi” Viên Vệ Lăng trêu chọc, chẳng hề để ý cười cười, sau đó quay sang anh trai mình: “Mặc kệ em hay Cốc Kinh nghĩ gì, anh và Ý Ước mới là chính. Hai người suy nghĩ kỹ rồi quyết định đi.”

Viên Cách Tiêu vẫn suy nghĩ sâu xa không nói lời nào, lúc này trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi ngăn ngui.

Vừa nghe ra là tiếng Tang Ý Ước, mặt lạnh hẳn khế biến, vút điều thuốc cháy dở trên tay cho Cốc Kinh, nhanh chóng xoay người trở về phòng.

“Ai da! Nóng, nóng, nóng quá!” Cốc Kinh thiếu chút nữa bị phỏng tay, lúng túng như gà mắc tóc la oai oái. “Làm sao vậy trời?”

“Chắc là Ý Ước gặp ác mộng.” Viên Vệ Lăng thú vị nhìn bóng dáng khẩn trương anh cả, gọi lên tươi cười, vỗ vỗ vai Cốc Kinh: “Ngủ đi! Buổi tối hoạt động Thất Tịch mới bắt đầu.”

Anh cả lần này thật sự gặp hạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nhà Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Editor: shorthair4eye

“Làm sao vậy?”

Viên Cách Tiêu vào phòng, liền thấy Tang Ý Uớc cuộn tròn mình một đống trùm mền lại. Thấy vậy anh ta nhẹ nhàng ngồi cạnh giường, nhẹ nhẹ kéo góc mền.

“Không có.....” Rõ ràng trong giọng nói run rẩy nhưng giọng nói bên trong mền vẫn cố phủ định.

“Cô không thoải mái chỗ nào sao?” Anh ta hơi nhíu mày, cố gắng nhỏ giọng nhẹ nhàng hỏi.

“Không phải.” Cô trốn trong mền lác đầu.

“Gặp ác mộng sao?” Anh ta lại hỏi.

Lần này cô cũng không trả lời, như là cam chịu.

Bất quá tính nhẫn nại Viên Cách Tiêu không tốt như vậy, từ từ đoán phản ứng của cô.

Dù saomình cũng không phải một cái gối đầu, cho nên tuyệt không muốn cùng cái mền nói chuyện phiếm, nghĩ vậy Viên Cách Tiêu liền giơ tay kéo tấm mền ra, chuẩn bị cùng cô từ từ nói chuyện, cô cũng rất nhanh lật người nhưng cũng không kịp tránh ánh mắt của anh ta quét qua gương mặt vẫn còn nhoe lệ của mình.

“Vừa khóc sao?” Tiếng nói trầm thấp có chút bất đắc dĩ.

“Thì sao?” Tang Ý Uớc hờn dỗi trả lời, vụng trộm lau đi một ít nước mắt vuron lại.

Chẳng lẽ cô thích như vậy sao?

Cô mới vừa đi vào giấc ngủ, chập chồn mơ màng cảm giác có gì đó mềm mềm lông lá cọ lên chân cô, lên người cô; đuổi không được, la cũng không xong làm cô rất sợ hãi.....

Cô cũng biết chuyện sợ hãi con nhện, con gián đến bùng tình giấc là rất vớ vẩn và ngu xuẩn nhưng cô không thể khống chế. (ed:sao lại vớ vẩn chứ? Con gái ai chả sợ nhãi?)

Viên Cách Tiêu đáng ghét! Tự mình muốn chạy vào còn muốn nôi nóng với cô sao? Cô nhìn không được giận chó đánh mèo.

Đang thất thần suy nghĩ, cổ tay đột nhiên bị một cái bàn tay ấm áp kéo qua, tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, đồ mặt không dám quay đầu. Cô chỉ cảm thấy bàn tay kia nhẹ nhàng mở tay cô ra, nhẹ nhàng luồn năm ngón tay vào, mười ngón tay đan vào nhau nắm chặt.

Tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp.

Cô muốn bỏ tay ra nhưng lại lưu luyến hơi ấm và sự an toàn do bàn tay kia mang lại nên vẫn để yên.

“Ngủ đi! Anh canh chừng cho em” Trầm mặc một lúc lâu, tiếng nói trầm thấp mới dịu dàng cất lên, ôn nhu vô cùng tuyệt không giống giọng điệu bình thường thích đùa cợt hoặc mắng chửi người của Viên Cách Tiêu.

Đưa lưng về phía anh ta, Tang Ý Uớc đột nhiên cảm thấy cổ họng một trận nghẹn ngào, hốc mắt không chịu thua kém lại đỏ lên.

Bốn phía đột nhiên trở nên thực im lặng. Tiếng di chuyển của kim giây đồng hồ treo trên tường cũng trở nên rõ ràng.

Hôm nay vẫn là Thất Tịch. Cô nhớ ra rồi. Cô hứa nói đáp án cho hấn vào ngày này mà. Tuy rằng hấn làm cho cô ở nơi nào đó đợi thật lâu thật lâu, làm cho cô nguyên rủa ít nhất một trăm lần nhưng hấn cũng đến rồi.

“Ừm.” Cô quyết định mở miệng.

Sau khi nhẹ giọng gây sự chú ý thì chờ mãi sau lưng cũng không có một chút tiếng động.

Cô chờ một lúc lâu, rốt cục thiếu kiên nhẫn xoay người lại. Đập vào mắt cô là hình ảnh đầu tiên làm cô ngốc lảng, rồi sau đó nhìn không được nở nụ cười.

Tay anh nắm tay cô, ghé vào bên giường một môi ngủ thiếp đi.

Chắc anh cũng mệt mỏi lắm. Ngày hôm qua cả một ngày đều hỗ trợ hoạt động hội chùa hết năng lại chuyển đồ đạc này nọ, sau đó nhất nguyên buổi tối lại vì tìm cô mà không hề chợp mắt.....

Nhìn gương mặt ngủ say của anh, trong lòng cô bỗng có một loại cảm giác ngọt ngào kỳ quái. Tay cô nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, ngón tay khẽ chạm vào hàng lông mày rậm đen như Quan Công của anh mà vuốt nhẹ, rồi sau đó trượt dần xuống sống mũi cao đến bờ môi dày cương nghị.

Nếu không nói đến tính khí âm tình bất định của anh ở phòng khám thì người đàn ông mê người như vậy, người phụ nữ nào mà không động tâm chứ? Thậm chí với cá tính như vậy nhưng chỉ cần đối với bản thân mình dịu dàng quan tâm thì có người phụ nữ nào có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ?

Tang Ý Ước im lặng nhìn Viên Cách Tiêu. Đột nhiên, khóe mắt anh ta hơi giật giật, sợ anh ta giật mình nên muốn rút tay lại để anh ta ngủ thoải mái chút.

Không ngờ tuy đã ngủ nhưng Viên Cách Tiêu vẫn còn nắm tay cô rất chặt, cô không rút ra được ngược lại khiến anh ta tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Anh nhìn cô, con ngươi đen có vẻ vô tội còn có chút buồn ngủ.

“Anh trở về ngủ đi.” Cô nhỏ giọng nói. “Như vậy không thoải mái.”

“Không cần phải để ý anh.” Anh nhún nhún vai, lại nằm úp sấp xuống tiếp.

Cô nhìn anh một lúc, cảm thấy không đành lòng bắt đắc dĩ thờ dài, lắc lắc tay anh ta.

“Em nói với anh cái này... Ừm... Anh đừng nghĩ bậy đó!” Cô quật cường giải thích nhưng cũng khó tránh khỏi ấp a ấp úng: “Hay là..... Anh lên giường ngủ đi.”

Viên Cách Tiêu nghe xong đầu tiên là sững sờ, sau đó khuôn mặt lộ ra ý cười, nghe lời lên giường ngủ.

Thân thể cao lớn chiếm hơn phân nửa giường, tay anh ta đột nhiên kéo cô sát lại gần mình, cách tấm mền lưng của cô gần như áp sát vào ngực anh ta.

“Anh làm cái gì vậy?” Cô đỏ mặt muốn giãy dụa.

“Câu trả lời của em là gì?”

Anh ta đột nhiên mở miệng, tiếng nói trầm trầm cùng hơi thở như quét qua sau ót là cho cô không hiểu mà dừng lại động tác mà bên tai lại cảm thấy nóng dần lên..

Sao anh ta lại có thể chọn lúc này mà hỏi chứ.....

Mặc cho việc chọn thời gian để hỏi đáp ánkị lạ của Viên Cách Tiêu, cô im lặng trong chốc lát, hít sâu một hơi, chậm rãi gật gật đầu.

Cô đồng ý rồi. Nhìn thấy đầu cô gật gật, khóe miệng anh ta gọi lên nụ cười nhợt nhạt, không nói không rằng tăng thêm lực kéo cô gần sát mình hơn nữa.

Tang Ý Ước thấy vậy cảnh giác hơn, nghĩ anh tamuốn nói gì hoặc làm cái gì, có chút tâm hoảng ý loạn, lại lặng im chờ đợi nhưng chờ mãi thì chỉ cảm thấy tay bên hông dần dần thả lỏng.

Cô tò mò quay đầu, mới phát hiện Viên Cách Tiêu đang ngủ.

Cô nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn tay anh đang khoác hờ lên eo cô, khóe miệng lại lần nữa không hiểu nhếch lên. Lòng bàn tay cô nhẹ nhàng đặt lên trên mu bàn tay ấy nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Có Viên Cách Tiêu bên cạnh, Tang Ý Ước tin cô nhất định sẽ ngủ ngon...

Sau khi thức dậy là nữa, hội chùa Thất Tịch đã kết thúc, bất quá Tang Ý Ước vẫn muốn đi nhìn một cái.

“Sang năm cũng có thể thấy mà.” Tang Ý Ước Cô còn chưa có hoàn toàn hạ sốt đã muốn đi chơi, Viên Cách Tiêu thật sự không muốn đồng ý nhưng vẫn phải miễn cưỡng dẫn cô đi.

Trên thực tế, Viên Vệ Lăng cùng Cốc Kinh nhất trí cho rằng, Viên Cách Tiêu kia cũng không phải miễn cưỡng đâu. Đó là hưng phấn bùng bùng sau khi đầu óc choáng váng, hiện tại cho dù Tang Ý Ước muốn lên ngoài không gian, y cũng sẽ không chút do dự lập tức đi Nasa đăng kí.

Nhưng vô luận như thế nào, bọn họ vẫn có thể bên nhau sau bao sóng gió hiểm nguy là tốt rồi.

Những người dân trong trấn biết chuyện Ý Ước bị bắt trở về, đều thân thiết tiếp đón, hận không thể mang hết món ngon đồ tốt mà cho cô: nào là nướng cá mực, gà chiên, trân châu trà sữa, kẹo đường... đều mang cho vài túi.

Ông chủ Trần nhìn hai người xa xa đi đến, chen vào đám đông cao hứng chạy tới.

“Đến đây là tốt rồi, đến đây! Đến đây!” Ông chủ Trần quay đầu cảm này nọ đưa cho hai người bọn họ: “Năm nay kì nguyện bài tất cả đều bán hết, tôi cố ý để lại hai cái cho các người đây.”

“Cám ơn.” Tang Ý Ước cảm động tiếp nhận, mừng rỡ phát hiện trên đó có chữ Viên Cách Tiêu viết.

“Tôi cố tình chọn đó nha!” Ông chủ Trần nhìn cô trêu chọc: “Mau viết ước nguyện lên đó đi rồi treo lên. Một lát nữa là hết giờ cầu nguyện đó.”

Nhìn ông chủ Trần tươi cười ấm áp, Tang Ý Ước đột nhiên cảm thấy không muốn bỏ đi nữa.

Lúc này gặp được Cốc Kinh, anh ta đã nói với cô chuyện của Vương Nhượng Mai cùng Kha Tâm Tuyết. Cô vốn đã muốn không tính truy cứu.

Hiện tại thấy dân chúng trong trấn này thân thiết hòa ái, cô càng thêm quyết tâm ý nghĩ của mình. Ở đây có nhiều người lớn thiện lương chất phác như vậy che chở chiếu cố, nhóm người Nhục Mai các cô cũng không có khả năng hư hỏng được. Chờ các cô tuổi lớn hơn một chút, nhất định cũng sẽ giống má Vương hoặc ông chủ Trần như vậy, biến thành những người phi thường coi mờ thiện lương.

Cho dù không có Viên Cách Tiêu, sự nhiệt tình hiếu khách của trấn nhỏ này cũng làm cho cô có cảm giác gia đình.

Vô luận như thế nào, cô cũng muốn ở lại.

“Nha sĩ Viên!” Cô viết nguyện vọng xong, không cho Viên Cách Tiêu thấy, vụng trộm treo lên, tiếp theo nhẹ nhàng mở miệng, “chuyện Nhục Mai và nhóm bạn nữ coi như không phát sinh đi.”

“Được thôi! Em muốn sao thì làm vậy.” Tuy rằng cô khoan dung làm cho anh ta cảm động, nhưng vừa treo kì nguyện bài lên Viên Cách Tiêu vừa trưng ra bộ mặt nghiêm nghị, trừng mắt nhìn cô một cái, phi thường so đo: “Nhưng không được gọi anh là Nha sĩ Viên.”

“Vậy muốn gọi là gì?”

Viên Cách Tiêu còn không kịp trả lời, đèn đuốc huy toàn bộ trang trí đột nhiên tắt toàn bộ. Đám người bắt đầu hưng phấn lên, pháo hoa được bắn lên trên nền trời đêm phụt sáng rực rỡ. Mọi người vừa nhìn vừa vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

“Thật đẹp!” Tang Ý Ước được Viên Cách Tiêu săn sóc cẩn thận bảo vệ bên cạnh, nhìn pháo hoa rực rỡ, tất cả sợ hãi cùng những chuyện không vui đều biến mất.

Hy vọng ước nguyện trên kì nguyện bài có thể thực hiện.

Mong ước cô cùng hấn, hàng năm đều có ngày này.

Thất Tịch qua đi, du khách trở về, trấn nhỏ lại khôi phục như ngày thường.

Kha Tâm Tuyết không biết bỏ đi lúc nào. Viên Vệ Lăng cũng trở về đội hình sự. Nhóm người Vương Nhục Mai sau khi được Cốc Kinh giải thích cùng khuyên bảo, biết chính mình bị người ta lợi dụng, áy náy vạn phần tới nói xin lỗi Ý Ước.

Trong kh đó Tang Ý Ước được “đặc cách” nghỉ ngơi hai ngày.

Tuy rằng cô cảm thấy ở phòng khám nghỉ ngơi cũng không có cái gì khác biệt, bất quá Viên Cách Tiêu lại kiên trì lấy cớ là “Nghỉ ngơi bồi bạn trai”, cô còn có thể nói cái gì đâu?

Nhưng mà.....Bạn trai của cô hai ngày này cũng không rất thân mật, vui vẻ với cô đơn giản là vì cô còn không có nghĩ ra được nên gọi anh ta là gì.

Hai ngày nay hấn không cho cô gọi là: “Nha sĩ Viên” cô đành phải luôn “Này” trước “Này” Sau. Mỗi lần hấn nghe thấy nếu không làm bộ không để ý tới cô thì chính là trừng cô.

Nhưng là trừng thì trừng, buổi tối ngủ còn không phải đều đi đến giường cô sao.....

Được rồi, cách nói này thật sự quá mức mập mờ.

Kỳ thật bất quá hấn sợ cô buổi tối không dám ngủ, cho nên phi thường tốt bụng cung cấp “dịch vụ bồi ngủ” thôi.

“Này! Tôi nói cô này.” Bị bắt đến giúp một tay Cốc Kinh, vừa khử trùng dụng cụ xong liền chạy lại chỗ Ý Ước, thần bí hề hề mở miệng: “Vừa rồi anh họ tôi luôn luôn nhìn lên cô đó!”

Tang Ý Ước quay đầu nhìn một chút, chỉ thấy Viên nha sĩ đại nhân kia đang ngồi nghiêm chỉnh cầm đồng lớn công cụ đe dọa bệnh nhân, bộ dáng nhìn chăm chăm không chớp mắt vào miệng người ta, làm cho lời nói Cốc Kinh khó có thể bị tin được.

“Nói nhảm.” Cô ngắn gọn có kết luận.

“Thật sự thật sự.” Cốc Kinh tăng mạnh giọng điệu, kỳ thật chính là muốn bà tám nhiều chuyện tra hỏi thôi: “Gần đây cô và anh họ tôi thế nào? Ngày đó Thất Tịch các người không phải rất tình cảm đi ra ngoài sao? Như thế nào trở về về sau lại thay đổi?”

“Anh ấy cáu gắt.” Cô lấy tay chống má, tức giận nói.

“Vì sao?” Cốc Kinh hưng phấn hỏi tiếp.. Thậm chí không chỉ là hấn, mà lúc này ngay cả những người dân trong trấn đang ngồi chờ khám bệnh trấn dân cũng đều lặng lẽ vênh tai lắng nghe.

“Anh ta không thích tôi gọi là anh ấy là nha sĩ Viên.” Cô quyết định tiếp thu ý kiến quần chúng, hi vọng Cốc Kinh đọc nhiều sách có thể nghĩ ra chủ ý giúp mình

“Vậy muốn cô gọi là gì?”

“Anh ấy muốn tôi tự suy nghĩ.” Tang Ý Ước cảm thấy chuyện này thật chán ghét: “Nha sĩ Viên thì gọi nha sĩ Viên, có cái gì không tốt đâu!”

Đột nhiên có người dân trong trấn đang ngồi lên tiếng: “Không được! Làm gì có ai gọi người yêu như vậy? Giống tôi nè, trước kia gọi chồng tôi là Trần tiên sinh, hiện tại tôi gọi A Thượng.”

“Giống tôi sẽ không vấn đề gì. Tôi từ nhỏ đã biết ông chồng mình liền kêu Thủy Vượng từ nhỏ đến giờ.”

“À, như nhà tôi nè. Trước kia tôi đều Vương thúc thúc, hiện tại mới sửa kêu là A Long.”

Tốt lắm, đây là một cặp chồng gì vợ trẻ. Mọi người nhất thời im lặng.

“Tóm lại, cô đừng lấy cả họ tên ra gọi hoặc kiểu thêm nghề nghiệp như nha sĩ Viên. Chỉ cần gọi tên là được rồi.” Thím Trần lên tiếng lúc đầu tổng kết lại vấn đề.

“Nhưng là.....” Tang Ý Ước khó xử nhìn mọi người. “Các người không thấy là tôi kêu nha sĩ Viên là ... ừm... Cách Tiêu nghe rất khủng bố sao?”

Ồ! Khủng bố thật. Đây mới chỉ là câu hỏi thôi nhưng nghe cô gọi tên Cách Tiêu bỗng nhiên mọi người xung quanh cảm thấy tóc gáy dựng thẳng. (shorthair4eye: có cần vậy không trời?)

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh nha sĩ Viên cầm khí cụ nha khoa nghiêm nghị lạnh lùng như tên biến thái giết người, bị kêu một tiếng “Cách Tiêu”, mọi người liền không thể chấp nhận.

“Ôi đó nha.” Cốc Kinh dẫn đầu kết luận.

“Đúng vậy, cho nên tôi vẫn chưa nghĩ ra được.” Tang Ý Ước phi thường đồng ý. “Tôi lại không muốn gọi là A Tiêu.”

Bởi gọi như vậy làm cho cô nhớ tới Kha Tâm Tuyết.

“Bằng không như vậy đi.” Nhìn cô buồn rầu, Cốc Kinh quyết định giúp đỡ: “Cô đừng cố gọi cái gì liên quan đến tên anh họ. Gọi bằng các danh xưng chung chung mà tình cảm đi. Ví dụ như: anh yêu, ông xã, chồng ơi,.....”

Anh ta còn chưa nói xong, miệng đã bị tay Tang Ý Ước chặn lại.

“Đủ rồi. Tôi nghe xong còn muốn đau răng.”

Mọi người xung quanh đồng cảm cùng gật đầu.

Hình tượng uy vũ của Viên Cách Tiêu làm sao thích hợp với những danh từ đó chứ?

“Đau răng?” Nghe được từ máu chốt, Viên Cách Tiêu không biết khi nào xuất hiện ở quầy tiếp tân, khẩu trang còn chưa tháo xuống. Một đôi con ngươi đen sắc bén quét về phía người đang lấy tay nâng má Tang Ý Ước. “Em đau răng?”

“Đau có!” Cô thấp thỏm không yên kêu to, tay lại càng che chặt một bên mặt.

“Không có?” Viên Cách Tiêu nhú mi.

Hai ngày nay luôn nhìn thấy cô làm động tác này, Viên Cách Tiêu chỉ nghĩ đơn giản là cô đang ngẩn người, nhưng vẫn cảm thấy không thích hợp. Bây giờ, rốt cuộc anh ta cũng hiểu được lý do.

Mọi người xung quanh im lặng không dám thở mạnh, chỉ thấy bàn tay to lớn của Viên Cách Tiêu đưa ra kéo bàn tay đang che má của Tang Ý Ước ra.

Quả nhiên! Má của cô hơi hơi sưng.

Cặp con ngươi đen lợi hại kia ánh lên tia nguy hiểm, mí mắt hơi hơi chớp động.

Cô xong rồi! Tang Ý Ước phảng phất nghe được nội tâm đồng cảm của mọi người đang ngồi xung quanh.

Thân là bạn gái nha sĩ, cô cư nhiên đau răng nhiều ngày không báo.

Xong rồi! Cô biết cô xong rồi, nhưng cô vẫn là muốn cố gắng đến ... hơi thở cuối cùng..

“Em thật sự không có đau răng mà..... Cách..... Cách Tiêu.”

Viên đại nha sĩ chẩn đoán kết quả: Bệnh tình nguy kịch, không trị không xong.

Cần nhổ răng.

Sau khi đóng cửa phòng khám, kéo cửa sắt xuống, Viên Cách Tiêu hé ra khuôn mặt lạnh lùng chuẩn bị dụng cụ, hoàn toàn không để ý tới bạn gái nhỏ

bên cạnh đang cố vớt vát những tia hi vọng cuối cùng.

“Em không cần! Em không cần thật mà!” Tang Ý Ước lo âu đi theo phía sau Viên Cách Tiêu đi tới đi lui chuẩn bị dụng cụ: “Đã không đau nữa rồi. Một chút cũng không đau mà.”

Cho dù muốn nhỏ răng, cô cũng không cần bạn trai nhỏ đâu! Rất mất mặt nha!

“Không cần ằm ỹ! Nhanh nằm lên ghế đi!” Viên Cách Tiêu lạnh như băng nói.

“Không cần! Em sẽ đau.”

“Anh cần bản còn không có bắt đầu, em kêu đau cái gì.” Anh ta lạnh lùng trừng cô.

Cũng không biết cô đau vì cái răng khôn này bao lâu rồi? Ngày đầu tiên lúc giúp cô xem răng ở cửa, chắc là ánh sáng không đủ, hơn nữa vị trí răng khôn hơi khuất nên mới có thể không nhận ra.

Tóm lại, sưng đến mức độ này tuyệt đối sẽ không là một ngày tạo thành, nghĩ vậy, sắc mặt Viên Cách Tiêu càng thêm khó coi.

“Đừng nhỏ mà! Em đau chết mất!” Tang Ý Ước vẫn cứng đầu nài nỉ cho dù chết cũng không chịu ngồi xuống. “Hơn nữa em có tâm lý chướng ngại, em không cần!”

“Em có tâm lý chướng ngại cái gì?” Viên Cách Tiêu ngừng tay, nhướng mày nhìn cô.

“Chính là.....” Cô không được tự nhiên nhìn về phía nơi khác: “Anh là bạn trai em! Em lại bị bạn trai mình nhỏ răng, thực mất mặt nha.....”

Cô càng nói, giọng càng nhỏ nên không chú ý tới khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bên cạnh thoáng dịu đi một chút, đôi mắt đen sâu thẳm thấp thoáng ý cười.

“Biết mất mặt sẽ không để mặt đau đến sưng như vậy!” Viên Cách Tiêu dứt khoát kéo cô ấn xuống ghế khám rồi quay qua kéo ghế dựa ngồi xuống.

“Anh có biết nha sĩ nào khác không? Em sẽ để bạn học của anh nhỏ răng được không?” Cô vẫn là không an phận miễn man suy nghĩ.

“Ngậm miệng lại!” Viên Cách Tiêu rốt cục chịu không nổi.

“Dạ!” Cuối cùng tưởng được thoát nạn, Tang Ý Ước cao hứng phấn chấn tiếp được thánh chỉ, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Biết tự mình nói sai, Viên Cách Tiêu trừng mắt nhìn bộ dáng đắc ý của cô, gân xanh lộ ra, biểu tình muốn từ hình cô ngay tại chỗ. Sau một lúc lâu, khóe miệng lạnh lùng đột nhiên hơi cong lên.

Tang Ý Ước trong lòng rung mình, đề phòng nhìn hắn, cảm thấy hắn sắp làm chuyện gì thực khủng bố

Chỉ thấy khuôn mặt cương nghị tuấn khốc (tuấn tú + lãnh khốc) đột nhiên chồm tới gần. Tang Ý Ước muốn lùi lại nhưng không thể. Ngay tại lúc anh ta đến gần đến nỗi muốn chạm đến chóp mũi cô thì dừng lại, nhìn xuống, hơi thở cực nóng ập đến ngay trên mũi của cô.

“Em không há miệng anh sẽ hôn em.” Ngón tay thon dài hơi nâng cằm cô lên, tiếng nói trầm thấp phát ra từng chữ một đập vào lòng cô “Ba, hai.....”

Tang Ý Ước trong đầu trống rỗng, căn bản không kịp phản ứng, nghe thấy Viên Cách Tiêu đếm “hai” liền vội vàng mở miệng không ngờ lại đón nhận một nụ hôn nóng rực.

“Anh ấy...anh ấy hôn mình. Gạt người! Anh ấy căn bản còn không có đếm tới một”. Cô mở to mắt trừng hắn.

Viên Cách Tiêu gọi lên ý cười thần nhiên, một tay nâng lên khép đôi mắt sáng kinh ngạc của cô, tay còn lại nâng cằm cô cao hơn, làm cho đôi môi đỏ mọng mê người tới gần mình hơn.

Môi hắn kiên nghị mà ôn nhu. Hắn có kỹ xảo hôn mở môi của cô, đầu lưỡi thông thả lại chắc chắn tiến vào khoang miệng cô, khuấy đảo cái lưỡi e lệ ngọt ngào ấm áp của cô.

Tim của cô đập thật nhanh, cơ hồ làm cho cô cảm thấy chính mình sinh bệnh. Khi hắn càng quấy trong miệng cô, cô bắt đầu cảm thấy chính mình nếu không có sinh bệnh, cũng sẽ rất nhanh bởi vì hít thở không thông mà chết.

“Có thể sao?”

Cảm giác cô đã không thể hô hấp, Viên Cách Tiêu mới có chút không đành lòng dừng lại, ý cười nồng đậm nhìn bộ dáng không biết đông nam tây bắc của cô, bàn tay nâng cằm cô chia ra ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi vừa bị mình hôn đến sưng đỏ.

“Có thể bắt đầu nhỏ răng sao? Hay là.....anh muốn tiếp tục?”

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10

Editor: shorthair4eye

Viên Cách Tiêu nhanh chóng hối hận về quyết định nhờ rằng cho Tang Ý Ước của mình.

Bởi vì quá trình nhờ rằng thật sự quá mức dày vò người ta. Sau khi nhờ rằng, bệnh nhân có bị tâm lý chướng ngại hay không rất khó nói, nhưng hấn thân là nha sĩ, tự vấn lương tâm của mình mà tự hỏi thì tuyệt đối là có.

Hấn thể đời này sẽ không bao giờ nhờ rằng cho cô nữa!

Từ lúc gây tê xong, cô liền nước mắt lưng tròng. Không lâu sau đó, anh ta cũng không khác gì cô. (là sao ta?)

“A..... Đau!” Cô xuyt xoa la lên lần nữa

“Anh đã tiêm thuốc tê rồi.”

“Nhưng vẫn còn đau quá.....”

“Anh lại cho em thêm ít thuốc tê nữa.” (nha sĩ lang băm à? Thuốc tê mà cứ thích là thêm à? Xin lỗi! edit tới đây ức chế quá!)

Vừa cho cô thêm liều thuốc tê, Viên Cách Tiêu đang chuẩn bị bắt đầu nhờ rằng thì...

“Đau quá.....Anh gạt em!” Cô vẫn đau đến rơi lệ đầy mặt.

“Nhịn một chút, thật sự đã gây tê rồi.” Tim hấn cũng xót xa theo từng tiếng kêu đau của cô.

“Đau quá....huhu...”

Quá trình tiếp theo mới đúng là dày vò người ta đến chết. Thật sự là từ khi Viên Cách Tiêu hấn tốt nghiệp đến giờ mới trải qua khảo nghiệm lớn đến vậy: một mặt vội vàng dỗ dành cô, một mặt muốn nhờ rằng, một mặt còn đau lòng vì cô đau đớn như vậy.

Nhưng là đau lòng cô cũng vô dụng, bởi vì khi nhờ rằng xong, cô khóc la tuyên bố hận hấn cả đời.

Miệng thì bảo hận người ta cả đời nhưng buổi sáng ngày hôm sau khi Tang Ý Ước ở trong lòng Viên Cách Tiêu tỉnh lại, cảm giác được rằng nanh không còn đau nữa thì lại cảm thấy áy náy vô cùng.

Thật ra cô cũng biết ngày hôm qua lúc mình đau đến chết đi sống lại thì Viên Cách Tiêu cũng không khá hơn là bao.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn nhờ rằng cho người ta mà căng thẳng đến mức sắc mặt trắng bệch.

Theo bản năng cô nhẹ nhàng vỗ về an ủi hấn. Vì đang ở tư thế nửa nằm nửa ngồi nhờ rằng, cô chỉ có thể vỗ nhẹ bên hông, cô biết, hấn cũng đau lòng vì cô

Đêm qua, tuy rằng không có thanh tỉnh, nhưng cô vẫn mơ mơ màng màng cảm giác được Viên Cách Tiêu chốc chốc lại đưa tay sờ trán mình.

Nghĩ đến bóng ma tâm lý do chuyện của ba anh ta năm xưa vẫn còn ám ảnh anh ấy, trong lòng Tang Ý Ước có chút khổ sở.

Đang suy nghĩ miên man, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng nói:

“Còn đau không?” Vừa hỏi, tay Viên Cách Tiêu giờ ra muốn sờ trán của cô, nhưng bị cô nhanh tay giữ lại.

“Em không có sốt.” Tang Ý Ước nói. “Không có việc gì, không cần lo lắng.”

Viên Cách Tiêu im lặng một lúc lâu mới kéo người cô quay lại đối diện với mình, con ngươi đen láy sâu thẳm tựa như muốn nói gì, lưỡng lự mới mở miệng: “Em biết rồi à?”

Cô gật gật đầu.

Về mặt Viên Cách Tiêu thoáng hơi tối sầm lại, lại có vẻ như thất vọng sau cái gật đầu của Tang Ý Ước.

“Vì thế nên em mới đồng ý hẹn hò với anh sao?” Tiếng nói hấn có chút cứng nhắc. “Bởi vì đồng tình.”

Tang Ý Ước nhìn hấn, cảm thấy buồn cười.

Cái người này thật là...Bình thường tự tin cao ngạo như vậy, sao lúc này lại trở nên ngốc nghếch tự ti như vậy?

“Vậy anh vì em là cô nhi, hơn nữa mười lăm tuổi đã phải phụ dì nấu đồ ăn mới hẹn hò với em sao?”

“Đương nhiên không phải.” Hấn nhíu mày lập tức trả lời. “Làm sao em có thể nghĩ ra loại nguyên nhân nhảm chán như vậy? Em.....”

Hấn dừng lại, Tang Ý Ước nhướn mắt nhìn hấn gật gật đầu.

“Anh cũng biết đây là nguyên nhân nhảm chán sao?”

Viên Cách Tiêu thờ dãi hỏi tiếp.

“Em thật sự muốn hận anh cả đời sao?” Hấn vẫn còn canh cánh trong lòng câu nói tồi qua của cô.

“Để xem tình huống đi.” Cô cố ý nói, con người đen tình nghịch lóe lên một tia đùa dai.

“Tình huống gì?” Nhìn đôi môi đỏ mọng mê người cả cô, hấn tự nhận trong lòng bắt đầu có ý nghĩ đen tối.

Dù sao vào buổi sáng tinh mơ- thời điểm dễ dàng có cảm giác, người phụ nữ mình yêu ngay tại trong lòng, người đàn ông bình thường nào có thể ngồi yên mà trong lòng vẫn không loạn đầu?

“Nếu tương lai anh bội tình bạc nghĩa, hoặc là anh có người phụ nữ khác, chúng ta cãi lộn chia tay. Em nhất định hận anh cả đời.” Tang Ý Ước giống như đang vui đùa nhìn hấn mà nói.

“Không có khả năng, vì đứa nhỏ suy nghĩ, anh sẽ không làm như vậy.” Viên Cách Tiêu nghiêm túc trả lời, nhưng nội dung lại có vẻ...không đúng lắm.

“Cái gì đứa nhỏ?” Về mặt Tang Ý Ước hoang mang.

“Chính là đứa nhỏ mà anh sẽ dạy hấn cầm bút lông viết chữ.” Viên Cách Tiêu phóng khoáng trả lời, về mặt trở nên phá lệ ôn nhu, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn.

“A.....” Cô nhớ tới lời ông chủ Trần cùng Cốc Kinh lúc bọn họ vui đùa, hai má bỗng chốc nóng lên.

“Thế nào?” Nếu có thể lúc thức dậy mỗi buổi sáng hàng ngày đều có thể nhìn cô trong ngực không biết tốt bao nhiêu hảo..... Suy nghĩ cảnh tượng tràn đầy hạnh phúc làm cho Viên Cách Tiêu trở nên khát vọng. “Con mấy tuổi thì có thể học nhỉ?”

“Này... này....anh nói cái gì đó?” Tang Ý Ước cảm thấy trong đầu loạn thành một đồng rối mù...

“Sáu tuổi được không?”

“Anh nói cái gì?...Em...Em....nghe không hiểu.” Cô xấu hổ tránh ánh mắt nhìn chăm chú đến nóng rực của hấn, sợ chính mình hiểu sai ý.

“Gã cho anh đi.” Viên Cách Tiêu rút cục mở miệng, biểu tình nghiêm túc mà thận trọng.

Tang Ý Ước “đứng hình” nhìn hấn.

Từ hôm cô đồng ý hẹn hò với anh ta thậm chí còn không đến một tuần.....

“Anh...anh.. chưa tỉnh ngủ hả?” Cô bắt đầu rối loạn.

“Gã cho anh đi.” Viên Cách Tiêu nghiêm túc lặp lại.

“Nào có... nào có....nhanh như vậy!” Cô đã rối loạn.

Muốn kết hôn nào có dễ dàng như vậy? Còn báo với chị gái ở Nhật Bản nè; chụp hình cưới nè, đặt bàn nè, đặt thiệp cưới nè..... Đợi chút, cô lại suy nghĩ cái quỷ gì?!

“Vì sao không thể như vậy?” Hấn buồn cười hỏi lại cô.

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Tang Ý Ước nghĩ không ra đáp án, tùy tiện nói đại. “Bởi vì răng nanh của em còn không có cắt chỉ!”

Làm người phải giữ chữ tín. Đây là lời dì dạy bảo.

Nhưng Tang Ý Ước cũng không nhất thiết vì một câu nói có lẽ thật sự sau khi cắt chỉ liền lập tức kết hôn đi! Ít nhất cô nghĩ như vậy.

Bất quá Viên Cách Tiêu tuyệt không cho rằng như vậy. Hắn cảm thấy tốt lắm, phi thường tốt.

Thật ra Khả Tang Ý Ước vẫn cảm thấy mọi chuyện phát sinh quá nhanh, tuy rằng cô thật sự thích Viên Cách Tiêu nhưng là nói kết hôn liền kết hôn, trong lòng nhất thời vẫn rất khó chấp nhận.

May mà tuy rằng miệng anh ta sốt ruột nhưng cũng không có gấp gáp bức bách cô, chỉ nói chờ cô quyết định

Phiên nào không biết làm sao bây giờ, Tang Ý Ước rốt cục thừa dịp giữa trưa Viên Cách Tiêu rời phòng khám đi mua cơm trưa, bấm bụng gọi cuộc điện thoại xa xỉ vượt đại dương cầu cứu chị gái.

“Chị, em muốn kết hôn.”

“Cái gì?!” Lời nói trực tiếp của Ý Ước Của làm cho Tang Huệ Mẫn vừa mới bắt điện thoại chuẩn bị tổ khổ nỗi nhớ nhà giật mình hoảng sợ “Với ai? Khi nào?”

“Em chưa xác định thời gian.” Tang Ý Ước rầu rĩ đáp. “Cùng nha sĩ Viên.”

“Nha sĩ Viên!” Giọng Tang Huệ Mẫn không khỏi tăng thêm vài chục đề xi ben (đơn vị đo âm lượng): “Em đùa với chị hả? Nha sĩ Viên nào chứ? Là cái người mỗi ngày đều thích ngược đãi mắng chửi người khác, yêu sạch sẽ đến bệnh hoạn - nha sĩ Viên sao? Viên Cách Tiêu sao?!”

“Phải! Chính là nha sĩ Viên.” Tang Ý Ước cảm thấy thực xấu hổ. Trước kia cô đau lòng chị gái mắng Cách Tiêu không có nhân tính, còn âm thầm thề muốn thay chị gái chinh hún, nhưng là hiện tại tất cả đều biến thành trò cười, nhưng lại không thể cười.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể... là nha sĩ Viên.....” Tang Huệ Mẫn vẫn là không thể chấp nhận sự thật. “Hắn...hắn không phải là khi dễ em chứ? Hắn không phải bá vương ngành thượng cung, cũng rắn lên xe trước mua vé bỏ sung sau chứ?”(ý là chị gái sợ Viên Cách Tiêu buộc Tang Ý Ước “ăn cơm trước kẻng”)

Quả nhiên, chị gái của cô rất kích động đã bắt đầu suy đoán lung tung.

“Không có! Người ta rất tôn trọng em của chị, hỏi ý kiến em.” Là như thế thật sao? Chính Tang Ý Ước cũng có chút hoài nghi

“Em chỉ là không biết có nên hay không đồng ý nhanh như vậy.”

“Trọng điểm không phải là chỗ đồng ý nhanh hay chậm” Tang Huệ Mẫn cảm thấy hối hận vì lúc trước chính mình đã đem đề dăng lên miệng cọp: “Trọng điểm là em không nên đồng ý!”

“Nhưng là..... Nhưng là.....” Tang Ý Ước đột nhiên cảm thấy mình hỏi sai người.

“Chẳng lẽ --” Nghe em gái nói chuyện áp a áp ứng, Tang Huệ Mẫn hoài nghi kêu to. “Chẳng lẽ em thích hắn? Làm sao có thể chứ?”

Cô sai lầm rồi, tất cả đều là cô sai. Cảm giác được sự kinh hoàng của chị mình qua giọng nói, người chị xưa nay vốn trầm tĩnh dịu dàng nay bị co “dọa” đến mức như vậy Tang Ý Ước cảm thấy thật có lỗi...

“Em thật sự thích anh ấy.” Cô nói thật cẩn thận. “Kỳ thật anh ta tốt lắm, không giống như chị nghĩ đâu. Anh ấy chỉ hơi khắt khe, khó chịu lúc ở phòng khám thôi.....”

Đoạn tiếp theo, Tang Ý Ước tận tâm tận lực liệt kê các ưu điểm của Viên Cách Tiêu. Nhưng trớ trêu là cái có thể kể thật sự không phải rất nhiều, cho nên đến cuối cùng đành phải không ngừng lặp lại.

“Anh ấy viết thư pháp rất đẹp.....”

“Chuyện này em đã nói lần thứ tám. Anh ta viết thư pháp rất đẹp cũng không phải cái gì rất quan trọng.” Tang Huệ Mẫn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đành tặc lưỡi cho qua: “Ài, quên đi, chuyện này em tự mình quyết định đi! Nếu em thật sự cảm thấy nha sĩ Viên là người có thể cho em nương tựa nửa đời sau thì chị sẽ ủng hộ em”

“Chị! Chị giận em hả?”

“Không có đâu.” Tang Huệ Mẫn trầm mặc một lúc mới nói tiếp: “Chị... có lẽ cái nhìn của chị cũng có lẽ không quá khách quan. Chị chỉ là lo lắng các người quen biết không lâu..... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đối với tình yêu mà nói, thời gian cũng không là vấn đề. Quen nhau hẹn hò nhau tám năm, mười năm chưa chắc hạnh phúc bằng đôi quen nhau chưa lâu đã cưới, đúng không?”

Tang Ý Ước nghe đến đó, đột nhiên cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên.

“Chị thật sự tin tưởng em sao?”

Từ nhỏ đến lớn luôn được chị và dì bảo hộ, cô tuy rằng so với đứa nhỏ bình thường là trưởng thành sớm, nhưng trong cảm nhận của chị và dì lại vĩnh viễn là đứa nhỏ. Mặc kệ làm việc gì luôn phải được sự cho phép của người lớn.

Nhưng là lần này, chuyện đại sự trọng yếu như vậy, chị gái lại cho tự lựa chọn, cô ngược lại có chút không xác định.

“Thật sự.” Tang Huệ Mẫn nở nụ cười ở đầu điện thoại bên kia: “Tuy rằng cách nhìn của chị đối với nha sĩ Viên thật sự là..... Bất quá chị nghĩ em vì anh ta mà giải thích nhiều như vậy, nhất định là anh ta có ưu điểm khiến em yêu thích. Việc kết hôn quan trọng nhất vẫn là em cảm thấy như thế nào, người đó có mang lại hạnh phúc cho em không?”

“Cám ơn chị.” Tang Ý Ước ghen ngào nói.

“Tốt lắm, đừng khóc!” Không nghĩ tới em gái mình như vậy sẽ lập gia đình, Tang Huệ Mẫn cũng bắt đầu có chút sầu não. “Cho dù em quyết định khi nào kết hôn với nha sĩ Viên đều phải báo cho chị biết sớm để xin phép trở về giúp em chuẩn bị.”

Tang Ý Ước nghe được lời đồng ý của chị gái, rốt cục thoải mái cúp điện thoại.

Từ lúc cô đồng ý hẹn hò với Cách Tiêu trong lòng luôn lo lắng chị gái phản đối, hiện tại có thể nói rõ ràng và được chị đồng ý áp lực nhất thời giảm một nửa.

Nhưng mà..... Hiện tại vấn đề còn lại là rốt cuộc bao giờ cô muốn gả cho hắn?

Tang Ý Ước ngồi thần thờ nơi bàn nhận bệnh, chống cằm, thờ người suy nghĩ. Cô biết chính mình cũng không phải không muốn kết hôn nhưng sao vẫn có do dự.

Nhưng nếu nói là do dự, cô vì sao mặc kệ mọi việc tốn nhiều thời gian suy nghĩ nói đồng ý như thế nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, đáp án rất rõ ràng, cô căn bản chính là nóng lòng muốn gả cho người ta thôi!

Thật mất mặt! Làm sao mà một chút rụt rè đều không có?

“Ý Ước! Ý Ước!”

Đang lúc Tang Ý Ước suy nghĩ miên man, chợt nghe Cốc Kinh hô to gọi nhỏ từ bên ngoài chạy vào.

“Chuyện gì?” Cô uể oải đáp lời.

Bởi vì cô hiện tại không có tâm trạng tốt.

Nếu quyết định đồng ý với anh ấy vậy nói ngay bây giờ hay chờ vài ngày nữa nói tiếp?

Lập tức trả lời hình như mặt cũng dày quá đi, muốn chồng đến phát điên à? Nhưng nhẫn nại vài ngày lại rất thống khổ, làm sao bây giờ?

Con người ta sao phải phân vân lựa chọn những việc nhàm chán như vậy chứ?

Nếu hiện tại có ai đá cô một cái rồi đưa ra quyết định thay cô thì cô cũng vui vẻ mà chịu ...

“Nghe nói anh họ cầu hôn cô!” Cốc Kinh không để ý cô thất thần mà nói lớn tiếng.

“Anh nghe lén ở nhà tôi sao?” Tin tức sao lại truyền nhanh như vậy? Tang Ý Ước trừng mắt.

“Đâu có! Là ông chủ Trần nghe được.” Hắn vội vàng phủ định.

“Không có, không có, tôi nghe má Vương nói.” Ông chủ Trần không biết vì sao cũng đang đi vào phòng khám, vẻ mặt thành khẩn thành thật tươi cười phủ nhận.

“này này! Lão Trần! Ông muốn hại chết tôi sao?” Giống như có phép thuật, má Vương cũng đột nhiên xuất hiện ở phòng khám. “Đó là Lâm phu nhân nói với tôi.”

“Lâm phu nhân là ai?” Tang Ý Ước không biết người này là ai.

“Rốt cuộc cô có đồng ý với anh ấy không?” Cốc Kinh vội vàng hỏi.

“Đừng vậy! Sức khỏe nha sĩ Viên tốt lắm. Cô nhất định hạnh phúc!” Ông chủ Trần từ đầu tới đuôi luôn xem trọng hai người bọn họ.

“Ủi dào. Ông nói cái gì vậy hả? Không đúng đắn. Tuy rằng sự thật là vậy nhưng trực tiếp nói ra cũng không tốt.” Má Vương liên tục lắc đầu. “Bất quá nha sĩ Viên thật sự tốt lắm, cô đồng ý đi!”

“Lâm phu nhân là ai?” Tang Ý Ước vẫn cảm thấy chuyện này thực thần bí.

“Tôi nói thật cho cô nghe nha. Anh họ tôi là cực phẩm trong cực phẩm đó. Cô mà bỏ lỡ sẽ ân hận cả đời cho coi.” Nhìn ông chủ Trần cùng má Vương nói hăng say, Cốc Kinh không biết vì sao cũng bị cuốn hút theo phụ họa.

“Tình tình nha sĩ Viên hơi nóng nảy thôi chứ con người anh ta rất thiện lương.” Ông chủ Trần nói.

“Hơn nữa thư pháp còn viết rất đẹp.....”

Đến tốt cùng ai để ý cái này chứ!

“Rốt cuộc Lâm phu nhân là ai mới được chứ?” Tang Ý Ước chịu không nổi đập cái bàn, hy vọng có ai có thể trả lời vấn đề của cô.

Mọi người im lặng vài giây, quyết định không để ý tới cô lại tiếp tục thay phiên ca ngợi Viên Cách Tiêu.

“Nếu về sau coo gả cho nha sĩ Viên, con cô sinh ra nhất định rất xinh đẹp.”

Hơn nữa sáu tuổi sẽ luyện thư pháp, cô đã biết. Tang Ý Ước thập phần bất đắc dĩ.

“Ông chủ Trần, má Vương, hai người buổi chiều có hẹn trước đến khám răng sao?” Hỏi không ra ngọn nguồn vị Lâm phu nhân nào đó đồn đãi chuyện của mình đến tốt cùng là ai, cô quyết định chuyển hướng tìm hiểu bọn họ vì sao giữa trưa nắng gắt đồng thời xuất hiện ở đây.

“A, đúng rồi.” Ông chủ Trần giống như tới việc chính: “Kì Nguyện bài hôm hộ chùa đang được thu dọn lại. Tôi cố tình nhặt lại hai cái của hai người, cái của cô tôi vừa đưa nha sĩ Viên, còn đây là của nha sĩ Viên viết đưa cho cô làm kỷ niệm.”

“A.....” Vừa nghe đến Kì Nguyện bài của mình bị Viên Cách Tiêu cầm xem, Tang Ý Ước nhất thời giật mình xấu hổ vạn phần.

“Xong nha! Cô nhớ giữ cho kĩ.” Ông chủ Trần đưa một cái kì nguyện bài cho cô rồi tạm biệt: “Cô từ từ xem ha. Tôi phải trở về ăn cơm đây không thôi bà vợ dữ dằn của tôi lại mắng.”

“Tôi cũng về đây. Còn một thau chén ở nhà chưa rửa nữa.” Má Vương giống như chạy nạn vội vàng rời đi.

“Bọn họ làm sao vậy?” Nhìn bọn họ nói đến là đến, nói đi là đi, Tang Ý Ước từ đầu tới đuôi cũng không hiểu bọn họ đến tốt cùng có ý đồ gì.

“Sợ cô hỏi Lâm phu nhân?” Cốc Kinh trả lời.

“Vậy Lâm phu nhân là ai?”

“A! Tôi nên trở về nhà học bài rồi.” Cốc Kinh thận trọng nhìn nhìn đồng hồ trên tay. Vừa nói vừa đi khỏi phòng khám cũng không quay đầu lại.

“Ngây thơ thật mà! Lâm phu nhân ở đâu ra chứ? Nói vậy mà cũng tin” Cốc Kinh vừa đi vừa làm bầm.

Cái gì cùng cái gì vậy chứ? Tang Ý Ước không hiểu ra sao.

Ngồi xuống ghế, cô rút cục cúi đầu nhìn kì nguyện bài trong tay

Mặt trước vẫn là chữ thư pháp xinh đẹp của Viên Cách Tiêu, lật qua mặt sau, là những chữ với nét chữ tương tự mặt trước giống như một chân đá vào cô mà cô cần nhất lúc này --

Ngũ Bách tình ca, cùng em đến vĩnh cửu!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nha Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kết thúc

Giết chết em, giết chết em.....

Tiếng nhạc âm ỉ có phần hơi thô thiển vang lên giữa đám đông ồn ào nháo nhiet ban đêm. Xa xa, một cô gái xinh đẹp mặc một thân lễ phục màu trắng tinh khiết sánh vai cùng một người đàn ông mặc bộ vest trắng thơm cũng màu trắng đang từ từ tiến lại gần đám đông..

“Anh họ có thấy cái nền nhạc này có vẻ kì quái trước hoàn cảnh này không?” Cốc Kinh có cảm giác như mình đi nhầm vào câu lạc bộ đêm, vừa nhìn cặp đôi nhân vật chính đi đến vừa nhìn không được mờ mịt.

“Có điểm kì quái.” Viên Vệ Lăng vừa nhấp một ngụm bia vừa liếc mắt đưa tình với các cô gái ngồi xung quanh, nhàn nhạt trả lời.

Đám lễ kết hôn chọn loại nhạc này thực chỉ có Tang Ý Ước. Mà đám đề cho cô thật sự lấy trọn bộ Ngũ Bách tình ca ra mở, cũng chỉ có vị anh họ vì tình yêu mù hai mắt Viên Cách Tiêu thôi.

Cái gì mà “Giết chết em” rồi “Anh không có đầu nhưng anh có máu tươi” tới “Mặt trận à không còn đường lui nữa”... Các ca từ đó nghe qua cũng không kì quái lắm nếu nghe trong hoàn cảnh bình thường. Nhưng vấn đề là đang ở buổi lễ kết hôn mà mở loại nhạc vừa giết chóc đau thương, vừa tuyệt vọng thì thật là không dám dễ tay khen ngợi nha.

“Dù sao cũng không có người nào nghe.” Viên gia nhị công tử Viên Thủ Khoan nhìn anh cả hạnh phúc tiến vào lễ đường bước vào nắm mồ hôn nhân, chỉ cảm thấy rượu cay xè nơi cuống họng, sắc mặt khó coi.

“Kế tiếp đến lượt hai anh rồi đó.” Viên gia lão tứ Viên Anh Khắc – trừ cơm ra không ăn món gì khác, không biết sống chết nói tiếp lời. Vừa nói xong, lập tức bị ánh mắt sắc như dao của hai anh trai phóng tới.

Ở giữa đám tiệc, đoàn người cô dâu chú rể vừa làm lễ xong trong tiếng hoan hô của mọi người, tiếng vỗ tay như sấm lúc này tạm thời về chỗ ngồi nghỉ một lát chuẩn bị đi chào khách ở mỗi bàn tiệc..

“Các em trai anh không thích em hả?” Tang Ý Ước cảm thấy sắc mặt các em trai chú rể hôm nay rất khó coi nên vừa ngồi xuống chỗ ngồi cô len lén kéo tay áo Cách Tiêu nhỏ giọng hỏi.

“Làm sao có thể chứ?”

Tầm mắt Viên Cách Tiêu quét về phía góc bàn kiên quyết không chịu nhìn một chút gì không khí tan hôn vui mừng của mấy đứa em trai đang ngồi, trừng mắt nhìn ánh mắt khiêu khích của cậu em trai thứ hai, con người đen hơi hơi sáng lên, lóe lên tia nguy hiểm.

“Hay tại bọn họ không thích âm nhạc?” Tang Ý Ước biểu tình càng thêm buồn rầu. Đây là kết quả cô “làm cách mạng” với Cách Tiêu, hẳn mới miễn cưỡng đáp ứng cho cô lấy nhạc Ngũ Bách làm nhạc nền trong ngày quan trọng nhất cuộc đời mình.

Viên Cách Tiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tỏ vẻ khó xử buồn rầu của cô cảm thấy thực bất đắc dĩ: cô thật cho rằng đám ngọc kia thích thần tượng của cô quan trọng hơn so với thích cô sao?

Tuy rằng về việc cô sùng bái thần tượng hẳn không ý kiến, nhưng cô thích đến nỗi hôn lễ của mình có thể mở cả bài hát chia tay của thần tượng thì trong lòng hẳn nhìn không được có điểm bất bình.

“Thần tượng Ngũ Bách của em quan trọng đến vậy sao?” Buồn rầu như thế nào cũng nhịn không được, Viên Cách Tiêu rầu rĩ thốt ra câu hỏi hàm xúc ý tứ ghen tị, nói xong chính mình cũng hoảng sợ.

“Ai quan trọng?” Ngay giờ cũng uống loáng thoáng ba li rượu hàng thật giá thật, hai má Tang Ý Ước hồng hồng, đầu cũng hơi choáng váng.

“Không có.” May mà cô không phát hiện, hẳn không muốn ý nghĩ ngây thơ của mình bị nhìn ra. Bắt đầu từ cô đứng lên đi chào bàn, tiếp khách.

“Nha sĩ Viên, cô dâu của cậu thật xinh đẹp.” Ông chủ Trần tính ra cũng là nửa bà mối, mặt mày hớn hờ nâng ly rượu mời hai người.

“Đúng vậy, nha sĩ Viên thật sự là có phúc khí có thể cưới cô dâu xinh đẹp như vậy. Nào nào, má Vương chúc các người trăm năm hảo hợp, sinh ra sớm quý tử.” Má Vương cũng lại đây vô giúp vui.

Viên Cách Tiêu không ngừng đáp lễ, khóe mắt lại chú ý tới Tang Ý Ước cúi đầu im lặng bên cạnh.

“Sao vậy? Ý Ước, hôm nay như thế nào im lặng vậy, thẹn thùng sao?” Ông chủ Trần nhìn theo tầm mắt của Viên Cách Tiêu, phát hiện cô dâu đỏ mặt cúi đầu, nhịn không được trêu chọc vài câu.

Tang Ý Ước ngẩng đầu, yên lặng nhìn mọi người hai giây mới mở miệng.

“Tôi muốn ới.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bị kinh hoảng. Viên Cách Tiêu vội vàng dìu cô vào toilet.

Vào toilet, Tang Ý Ước quay lại đóng cửa, đứng thẳng người, biểu tình tỉnh táo hẳn lên nhìn không ra chút gì là mệt mỏi hay say rượu muốn ới.

“Không phải em muốn ới sao?” Hẳn hoang mang nhìn cô.

“Em chỉ giả bộ thôi bất quá thật sự có chút nhức đầu.”

Viên Cách Tiêu cau mày, không rõ chuyện gì.

“Em cảm thấy có chuyện hiện tại nhất định phải giải nghĩa rõ.” Cô hít sâu một hơi. “Nha sĩ Viên, anh thật sự không biết vì sao em kiên trì muốn chọn nhạc Ngũ Bách cho đám cưới chúng ta sao?”

“Bởi vì em thích hần.” Viên Cách Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, không thoải mái trả lời.

“Đó không phải lí do duy nhất” Tang Ý Ước nhẹ nhàng trả lời. “Bởi vì nếu không phải vì trên kì nguyên bài có viết tựa bài hát của anh ta, em căn bản sẽ không đồng ý gả cho anh.”

“Em là vì hần mới gả cho anh?” Hần hoàn toàn không rõ chính mình làm sao có thể đưa ra kết luận này, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn lại không thể có kết luận khác.

“Anh là heo à?” Cô chịu không nổi, nhin xuống xúc động muốn bóp chết hần. Cô không còn cách nào đành rống to vào mặt hần những phiền muộn trong lòng: “Bởi vì cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói với em rằng: Anh yêu em. Anh cũng lắm chỉ nói câu gần nghĩa nhất mà thôi: Cùng em đến vĩnh cửu. Cho nên em đành cố nhẫn nại chấp nhận giới hạn thổ lộ cao nhất có thể có của anh. Với em mà nói, tình ca Ngũ Bách chính là thứ căn cứ duy nhất có thể chứng minh anh yêu em. Anh hiểu chưa?”

Hần kinh ngạc nhìn cô, thật lâu nói không nên lời.

“Ngủ giấc.” Hần vì sao lại không hiểu? Không thể nhẫn nại nói rõ với cô một lần. Cô trừng mắt hần, nước mắt đã muốn lưng tròng ở hốc mắt.

Hần nhận thấy được sự tiêu thân của cô, thở dài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Muốn nghe cái gì sao lại không nói thẳng?”

“Anh cũng không phải vệt, cần có người dạy sao?” Tang Ý Ước mắt hừng muốn đẩy hần ra, lại không thể nào cũng tránh không ra.

“Anh nghĩ rằng em đã biết.” Viên Cách Tiêu nhẹ nhàng nói.

“Em mới không biết.”

Hần cúi đầu nhìn cô, thật lâu sau mới mở miệng: “Anh yêu em.”

Hần vừa nói xong, bên ngoài vang lên một loạt tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Nói rồi, nói rồi... Anh ta nói rồi.”

“Ghi âm lại! Ghi âm lại!”

“Có thể làm tiếng chuông di động!”

Trúng kẻ.....

Viên Cách Tiêu đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, trong lòng có dự cảm xấu, cúi đầu quả thực thấy Tang Ý Ước đáy mắt nồng đậm ý cười.

“Em giờ trò quỷ?” Hần tức giận nhìn ý cười đáng yêu bên môi cô không ngừng mở rộng.

“Một chút mà thôi, hơn nữa anh thật sự chưa nói qua thôi.” Không thể làm cho hần tức giận. Cô chủ động vòng tay ôm cô hần dâng lên đôi môi ngọt ngào, hôn nồng nhiệt làm như phần thưởng. Sau đó, miệng kẻ sát tau hần vụng trộm nói nhỏ điều mà cô cũng chưa thổ lộ qua bao giờ: “Em cũng yêu anh.”

Mặc dù có chút buồn bực vì bị trêu chọc, nhưng là nghe được câu thổ lộ như có ma thuật kia làm cho Viên Cách Tiêu có cái gì khó chịu đều biến mất.

Giờ khắc này, hần rốt cục hiểu được vì sao mỗi người phụ nữ đều thích nghe những lời này.

[toàn thư hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Chàng Nhà Sĩ Sạch Sẽ Biến Thái Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.